

Fotbal STEAUA

CLUBUL
SPORTIV
AL
ARMATEI

40 ani

STEUA

STRĂLUCIREA UNUI NUME ROMĂNESC PE FIRMAMENTUL SPORTULUI MONDIAL

În deplină rezonanță cu mărețele înfăptuiri ale EPOCII NICOLAE CEAUȘESCU, sportul românesc cunoaște o perioadă de puternică afirmare. El „trebuie să rămână totdeauna - așa cum subliniază secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în cuvântarea

A devenit o frumoasă tradiție ca mișcarea sportivă din patria noastră să lanseze în arena internațională performeri de mare valoare. Tricolorul românesc a urcat deseori pe înaltele catarge ale Jocurilor Olimpice, campionatelor mondiale, europene și balcanice, Jocurilor Mondiale Univer-

racter de masă și oferind o bază largă recrutării tinerelor talente dotate pentru marea performanță - ca în toate sectoarele de activitate să se înregistreze o creștere pe măsura dezvoltării generale a patriei. S-a consolidat și se dezvoltă în continuare o puternică și modernă bază materială, capabilă să răspundă celor mai înalte exigențe.

Ascensiunea continuă spre înaltele înalte ale performanței, pentru gloria sportului românesc, reprezintă răspunsul în fața sarcinii de onoare încredințată mișcării sportive de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, sarcină ce prevede dezvoltarea continuă a sportului de performanță, creșterea contribuției acestuia la afirmarea multilaterală a tineretului, la ridicarea prestigiului sportiv al României socialiste în arena internațională.

A intrat, de asemenea, în tradiție ca reprezentanții Clubului Sportiv al Armatei „Steaua” să înscrie în bilanțul mișcării sportive din țara noastră realizări remarcabile. Sînt încă vii în inimile suporterilor momentele de puternică emoție și deplină satisfacție prilejuite de cucerirea Cupei Campionilor Europeni și a Supercupei continentale la fotbal, „Steaua” fiind prima echipă est-europeană care a intrat în posesia prețioaselor trofee.

Sportivii de aur ai „Stelei” au cucerit, numai în anul trecut, 177 medalii (24 la campionatele mondiale, 10 la campionatele europene, 82 la campionatele balcanice, 49 la concursurile sportive ale armatei prietene, 12 la concursurile „Prietenia”). Steleții au mai cucerit 8 cupe ale României și 199 de titluri naționale (individuale și pe echipe). La care se adaugă, firesc, izbitoarele reputate în acest an jubiliar, Vitrina cu trofee a clubului atestă că sub culorile „Stelei” și ale patriei au crescut și cresc mari virtuozii ai stădioanelor, campioni mondiali, olimpici, europeni, recordmeni iluștri. De fiecare dată sportivii militari au cucerit alături de medali și inimile suporterilor, ale spectatorilor în fața cărora au evoluat. Ei au fost și sînt răsplătiți cu frumoase și îndreptățite aprecieri din partea presei de specialitate din țară și din întreaga lume, precum și din partea nenumăraților suporterii. Animați de cel mai fierbinte patriotism, ei au concurat și concurează, împreună cu toți ceilalți sportivi români, cu ambiție și încredere în forțele proprii, impunându-se printr-un lăudabil spirit de fair-play și demnitate, mîndri de a reprezenta patria socialistă în marea întrecere pașnică a popoarelor, îndeplinindu-și misiunea cu cinste.

rostită cu prilejul conferirii unor ordine ale Republicii Socialiste România echipei de fotbal „Steaua” a Clubului sportiv al armatei și unor cadre din conducerea clubului - o preocupare de seamă a tineretului, a poporului nostru, ca o parte a întregii acțiități de construcție socialistă, de făurire a unei lumi în care omul a pe deplin stăpîn pe destăineta sa și își făurește în mod conștient propriul său viitor liber și independent”.

sitare, ale altor competiții de anvergură. Succesele deosebite ale sportului românesc au atins cote de vîrf în deceniile din perioada ultimelor două decenii, cea mai fertită epocă din istoria țării, identificată cu numele ctitorului ei. Și sînt urmarea griji permanente a partidului, personal a celui mai iubit fiu al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu - din inițiativa căruia mișcarea sportivă a fost integrată în amplele competiții naționale „Decade”, dobîndind astfel un ca-

Telegrama adresată de participanții la adunarea festivă consacrată împlinirii a 40 de ani de la înființarea Clubului Sportiv al Armatei „Steaua“

Mult iubite și stimate tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU,

Secretar general al Partidului Comunist Român,
Președintele Republicii Socialiste România,
Comandant suprem al forțelor armate,

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la înființarea Clubului Sportiv al Armatei „Steaua“, sportivii, antrenorii, tehnicienii, conducerea clubului își îndreaptă gândurile pline de aleasă recunoștință către gloriosul nostru partid comunist, către dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, marele conducător al României socialiste, genial strateg al destinului patriei, strălucit erou între eroii neamului, fiul cel mai drag al țării, înflăcărat patriot revoluționar, personalitate proeminentă a lumii contemporane.

Asemenea tuturor sportivilor patriei, vă adresăm din adincul inimilor cele mai respectuoase mulțumiri pentru grija deosebită ce o acordați consecvent dezvoltării continue a mișcării sportive românești, îmbunătățirii permanente a condițiilor desfășurării ample a educației fizice și sportului în țara noastră.

Exprimăm, de asemenea, cele mai profunde sentimente de stimă și respect față de tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, militant de frunte al partidului și statului, savant de largă recunoaștere internațională, pentru contribuția deosebită adusă la înflorirea multilaterală a patriei, la dezvoltarea învățămîntului, științei și culturii românești.

Vă raportăm, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că, în decursul celor patru decenii de la înființarea, în iunie 1947, a clubului, au fost obținute 6087 medalii la Jocurile Olimpice, campionatele mondiale, europene, balcanice și naționale, la Jocurile Universitare. Cele mai însemnate succese au fost dobândite în perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, perioada grandioaselor înfăptuiri ale poporului nostru, arc de timp eroid denumit, cu legitimă mîndrie și aleasă recunoștință EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU. Conștienți că rezultatele obținute nu au fost întotdeauna pe măsura posibilităților și a bazei materiale de care dispunem, că nu toate realizările noastre s-au ridicat la înălțimea exigențelor puse de partid în fața sportivilor de performanță, vă asigurăm, mult stimate tovarășe secretar general, că, în spiritul prețioaselor dumneavoastră indicații și orientări cu privire la menirea socială a sportului ca factor de bază în menținerea sănătății și vitalității poporului, în dezvoltarea multilaterală a omului nou, vom acționa cu și mai multă pa-

siune revoluționară pentru dobîndirea unor performanțe superioare, de autentică valoare în întrecerile din țară și de peste hotare.

Acordarea ordinului „Steaua Republicii Socialiste România clasa I“ echipei militare de fotbal, a înaltelor distincții jucătorilor, unor tehnicieni și cadre din conducerea clubului cu prilejul cuceririi Cupei Campionilor Europeni la fotbal constituie pentru noi un moment de referință, de înaltă mîndrie patriotică, dar, în același timp, și de angajament pentru viitor, astfel încît purtătorii culorilor clubului nostru să urce pe noi piscuri gloria sportivă a României socialiste.

Urmind cu ardoare însuflețitorul dumneavoastră exemplu de dăruire neobosită pentru binele și propășirea patriei, vă încredințăm, mult stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că vom acționa cu toată capacitatea, energia și puterea de muncă pentru a asigura înfăptuirea neabătută, într-un climat de maximă exigență și disciplină, a sarcinilor ce ne revin din hotărîrile Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român, din Directiva comandantului suprem, întimpinind cu noi succese de prestigiu Conferința Națională a partidului și a 40-a aniversare a proclamării Republicii.

Puternic mobilizați de tezele, ideile și orientările cuprinse în mesajul adresat de dumneavoastră conferinței pe țară a mișcării sportive, în cuvîntarea pe care ați rostit-o la solemnitatea de la Consiliul de Stat cu prilejul acordării înaltelor distincții echipei de fotbal „Steaua“, jucătorilor, antrenorilor și unor cadre din conducerea clubului, vom acționa cu abnegație pentru a spori zestrea medaliilor și titlurilor cucerite în competițiile europene, mondiale și olimpice, spre gloria sportului românesc și marea scumpele noastre patrii — Republica Socialistă România.

Participanții la adunarea festivă consacrată împlinirii a 40 de ani de la înființarea Clubului Sportiv al Armatei „Steaua“

Vineri, 5 iunie, a avut loc în Capitală o adunare festivă consacrată aniversării a 40 de ani de la înființarea Clubului Sportiv al Armatei „Steaua“. Au fost prezenți membri ai Consiliului de conducere al Ministerului Apărării Naționale, reprezentanți ai Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, generali și ofițeri, membri ai cluburilor și asociațiilor sportive bucureștene, antrenori și tehnicieni, foști și actuali sportivi ai clubului militar.

Adunarea a fost deschisă de general-locotenent Ilie Ceaușescu, adjunct al ministrului apărării naționale și secretar al Consiliului Politic Superior al Armatei, care a evocat semnificația acestei aniversări ce încununează un strălucit palmares obținut de-a lungul anilor de sportivii clubului „Steaua“ pentru ridicarea nivelului performanțelor și prestigiului sportului românesc.

Dînd glas dragostei fierbinți și recunoștinței nețărmurite față de tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu, pentru grija deosebită, pentru atenția permanentă acordate dezvoltării mișcării sportive, pentru condițiile tot mai bune create desfășurării activității de performanță în patria noastră, mai ales în perioada de după Congresul al IX-lea al partidului, celebrat în

țian Gațu a înfățișat drumul parcurs de club în cele patru decenii de rodnică activitate. Vorbitorul a exprimat hotărîrea nestrămutată a întregului personal al clubului de a face totul pentru a îndeplini indicațiile subliniate de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu prilejul înmînării unor înalte ordine ale Republicii Socialiste România echipei de fotbal „Steaua“, jucătorilor, antrenorilor ei, unor tehnicieni și cadre din conducerea clubului, ridicînd la cote tot mai înalte de valoare performanțele sportive, pentru a reprezenta cît mai demn culorile tricolorului românesc.

În cadrul adunării festive a fost înmînată Diploma de onoare a C.C. al U.T.C. Clubului Sportiv al Armatei „Steaua“ și unui număr de sportivi fruntași.

Președintele Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, general-locotenent Gheorghe Gomoiu, a adresat felicitări sportivilor, antrenorilor și tehnicienilor Clubului Sportiv al Armatei „Steaua“, unitate fanion a sportului românesc, precum și urări de noi și importante succese în întrecerile interne și internaționale.

obținute în cei 40 de ani de activitate sportivă. Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport a acordat clubului „Steaua“ o cupă și Diploma de onoare. Au mai fost acordate Diplome de onoare din partea C.N.E.F.S. unor secții ale clubului. De asemenea, s-au conferit titlurile de antrenor emerit, maestru internațional al sportului și maestru al sportului unor activiști ai clubului și sportivi militari.

Cu prilejul acestei aniversări au fost decernate Diplome de onoare ale Consiliului Politic Superior al Armatei Organizației U.T.C. a clubului, precum și unor sportivi fruntași.

Dintre reprezentanții cluburilor și asociațiilor sportive la adunarea festivă, clubul aniversat a fost salutat de general-maior Gheorghe Briceag, comandantul Clubului Dinamo București.

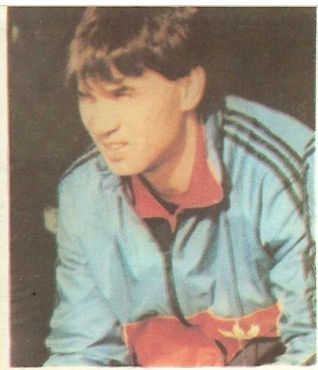
Iolanda Balas, fostă multiplă campioană olimpică, mondială și europeană, antrenoare în secția de atletism, și Aurel Macarenu, multiplu campion mondial, au exprimat grațitudinea pentru condițiile deosebite create în scopul pregătirii și obținerii înaltei performanțe și s-au angajat în numele antrenorilor și sportivilor să contribuie la

țască forțele pentru a reprezenta și în continuare culorile clubului, ale patriei, la cotele cele mai de sus ale performanțelor internaționale și olimpice.

A luat cuvîntul general-colonel Vasile Milea, membru supleant al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., ministrul apărării naționale, care a felicitat sportivii, antrenorii și tehnicienii clubului sărbătorit, organizația de partid și a U.T.C. pentru rezultatele obținute, pentru întreaga activitate rodnică desfășurată în acești ani. Ministrul apărării naționale s-a referit, apoi, la obiectivele care stau în fața clubului, din perspectiva marilor competiții interne și internaționale la care va participa și a adresat întregului personal urări de noi și tot mai mari succese, astfel încît să întîmpine marile evenimente politice ale anului — Conferința Națională a partidului și sărbătorirea celei de-a 40-a aniversări a Republicii — cu performanțe superioare, în scopul cuceririi și menținerii unor locuri de frunte în ierarhia sportului național și mondial.

Într-o entuziasmată atmosferă, participanții la adunarea festivă au adresat o telegramă tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Clubului Sportiv al Armatei „Steaua“, comandantul suprem al forțelor armate.

ANGHEL

IORDĂNESCU:

„Spectacolul fotbalistic rămâne atuul Stelei“

— Steaua 1987 și-a trecut în palmares încă trei victorii de prestigiu, pe care îmi face plăcere să le consemnez: câștigarea Supercupei Europei, după o finală excelentă jucată contra valoroasei echipe sovietice Dinamo Kiev, precum și realizarea evenimentului în competițiile interne unde a doborât într-o manieră categorică titlul de campioni și Cupa României. Toate aceste victorii au fost „construite” de dumneavoastră, Anghel Iordănescu, secundat de fostul coechipier Radu Troi. Care au fost secretele victoriilor enumerate mai sus?

— Ce am realizat noi, spun așa pentru faptul că toate sînt urmarea efortului colectiv, a fost, dacă vreți, consolidarea poziției câștigate în 1986 cînd, după cum bine știți, „Steaua”, „a spart” ierarhiile europene impunîndu-se prin jocul ei care a surprins multe valori din fotbalul de pe bătrînul continent. Depășind cele două momente grele de la sfîrșitul anului cînd am fost eliminați de Anderlecht (în condițiile cunoscute) și am ratat finala intercontinentală în care, după părerea mea, am fost superiori argentinienilor, pot spune că Steaua a arătat că merită să stea acolo unde îi este locul, adică printre cele mai bune formații ale momentului în Europa. Ai întregit de secrete. Cred că singurul a fost munca asiduă pe care am depus-o la antrenamente și încă ceva fără de care nu ne-ar fi fost accesibilă marea performanță.

Este vorba de atașamentul tuturor jucătorilor, în așa fel încît am reușit o altă performanță (subliniez încă o dată) de a deveni o adevărată familie. Lucru văzut în formula echipei, în relațiile sportive în afara gazonului. Vezi, remarcam în mai multe rînduri că o echipă se construiește greu, cu răbdare, în timp și nu trebuie să te grăbești să aștepți rezultatele. Așa am procedat noi — cu calm și stringînd din dinți. Astăzi ne bucurăm și le aducem bucurii suporterilor, dar cei „implicați” nu uita eforturile și tocmai de aceea dăm prețul cuvenit succeselor. Am fost de multe ori întregit care este punctul forte al echipei și de fiecare dată mi-a făcut plăcere să dau același răspuns: jocul colectiv, viteza acțiunilor și imprevizibilul combinațiilor. Am ajuns o echipă valoroasă (preiau termenul folosit în presa internațională) pentru că am fost ajutați să devenim. Condițiile de pregătire asigurate de conducerea Ministerului Apărării Naționale ne-au permis realizarea marii performanțe, ne vom strădui ca și pe viitor să onorăm încrederea ce ne-a fost acordată.

— Pentru roș-albaștrii s-a încheiat un sezon foarte bun. Poate face antrenorul Stelei câteva evidențieri dintre jucători?

— Nu, categoric nu! Ar fi nedrept. Toți jucătorii s-au încadrat efortului colectiv și folosesc acest prilej pentru a le mulțumi încă o dată. Marea vedetă din Ghencea este și va rămîne (sperăm noi)

Echipei. Te rog însă foarte mult să consemnez, totuși, o remarcă a lui Anghel Iordănescu: perfectă colaborare cu conducerea secției de fotbal care, prin cuplul Ion Alexandrescu—Constantin Danielescu, a fost mereu în miezul problemelor.

— Noul sezon se apropie de start. Știi, bineînțeles, ce vreau să te întreb...

— Cînd ai ajuns în elita fotbalului european nu poți să-ți propui decît obiective majore. La acestea ne gîndim și noi. Sper ca jucătorii să facă față ritmului de partide (să nu uităm că vin și jocurile din preliminariile campionatului european cu Albania și Austria în care sînt angrenați mulți fotbaliști militari). Ne-am luat toate măsurile pentru a avea un lot de jucători de valori sensibil egale, fiecare dintre ei puțînd fi în postura de titular. În plus avem în vedere cîțiva tineri de la echipa de speranțe cărora le vom da posibilitatea să se afirme. De un lucru poți fi sigur și ce spun acum este o promisiune pe care ne-o vom onora: Steaua va avea în vedere, indiferent pe ce stadion va evolua, spectacolul fotbalistic...

■ ȘERBAN MANEA

SUPERCAMPIONII

TUDOREL STOICA:

CĂPITANE, CĂPITANE!
Ai pe navă numai STELE;
Îți doresc un vînt de pupa
Și izbindă-n clipe grele!

„Prima mea dorință este ca... naționala să se califice în turneul final“

Marele absent al finalei Cupei Campionilor Europeni a trecut peste acest moment cu nonșalanța celui care își cunoaște valoarea și știe că stă în puterile lui și ale colegilor să mai trăiască un moment asemănător. Și-a încercat șansa la Tokio, dar cum în sport victoriile mai sînt citeodată „împănate” și cu înfrîngerii, momentul dorit de Tudorel Stoica a fost... amînat pentru 24 februarie la Monaco.

„Infrîngerile sînt, dacă știi să le privești corect, afirmă căpitanul echipei Steaua, cel mai bun îndiciu de ceea ce îți lipsește pentru a învinge din nou. Iar noi am știut unde am greșit la Tokio“.

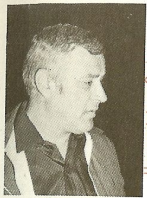
Și astfel, Tudorel Stoica a putut trăi la Monaco marea satisfacție. De această dată a coborît din avion pe aeroportul Otopeni cu Supercupa Europei în brațe, predînd-o mai apoi din mină în mină tuturor coechipierilor, semn al contribuției tuturor la succesul Stelei.

Prin victoria de la Monaco, Steaua își consolida definitiv poziția de lider al fotbalului de pe bătrînul continent. Într-un interviu acordat după finala de la Sevilla de către Helmuth Duckadam, întregit care este cel mai bun jucător al Stelei, acesta a răspuns scurt: „pe cel mai bun nu l-ai văzut — el este căpitanul echipei Steaua — Tudorel Stoica“.

Replica lui Duckadam a fost apreciată de presa internațională ca fiind un adevărat gest de fair-play dar care avea o mare doză de adevăr. Argumentul exista, iar căpitanul Stelei avea să-l etaleze la Monaco.

— Ce-și propune acum cel mai vechi jucător al formației campioane și supercampioane a Europei?

— Prima mare dorință ar fi ca... naționala, din care fac parte foarte mulți colegi de echipă, să se califice pentru turneul final al campionatului european. Apoi ca în noua ediție a Cupei Campionilor Europeni să facem totul pentru a demonstra că se poate repeta una din performanțe care acum este de excepție.

Universitatea Craiova

CONSTANTIN OȚET:
„Un sincer LA MULȚI ANI clubului cu cea mai prodigioasă activitate!”

— Cu ce să începem, stimate Constantin Oțet? Repertoriul vă cere ajutorul.

— Eu cred că nu greșesc dacă, fiind vorba de aniversarea a 40 de ani de existență, în primul rând să adresez în numele întregii suflări fotbalistice oltențe și al meu, deopotrivă, un sincer „La mulți ani!” acestui club extraordinar de serios și cu o activitate îndelungă, prodigioasă. Performanțele clubului Steaua — un club cu mulți campioni naționali, europeni, mondiali și olimpici — sunt întregite cum nu se putea mai frumos, în ultimii ani, și de marile izbînzii ale echipei de fotbal Steaua.

— Frumos spus. Cum vi se pare, din exterior, meciul echipei?

— E clar pentru toată lumea că Steaua de astăzi e o mare echipă. O echipă „ajustată” din mers, cu mult tact și răbdare, cu precepție și har de mai mulți antrenori și o conducere competentă. Desigur, Steaua a trebuit să traverseze și o perioadă mai puțin fastă, ce să-i faci, așa e-n viață, perioadă care a durat vreo 7—8 ani, pentru a ajunge în vârful piramidei Europei, din nou sub bagheta lui Emerich Jenei, care împreună cu Popu Iordănescu au purtat-o pe cele mai înalte culmi.

— Despre echipa actuală, ce ne puteți spune?

— Îmi place nespus echipa Stelei pentru că e bine structurată valoric, jucătorii sînt extrem de bine așezați în cadrul tactic al echipei, ei respectă cu sfințenie o concepție în care personalitatea jucătorilor apare pregnant în fiecare post și compartiment, iar talentul, evident, nu lipsește nici măcar vreunui jucător de rezervă. Ei bine, mentalul antrenorilor este și acesta că talentul fiecărui jucător nu a fost pus pe ultimul plan întregii economie

zată, gen laborator, o mai pierdut teren, revenindu-se la o bună pregătire la nivel cluburilor. Acum nu se mai pune căruța înaintea calor.

Așa se procedează astăzi și rezultatele se văd. Steaua este Steaua și se conforță cu naționala, văzînd în aceasta un merit în plus. Cîștite lor! Le urez succese mari și strălucitoare în anii care vin și să facă tot ce depinde de ei pentru a reuși să împartă eforturile între club, națională și echipa olimpică.

Dinamo București

MIRCEA LUCESCU:
„Dinamo are obligația morală să ducă mai departe performanțele Stelei!”

să se mențină în fruntea sportului românesc. Fără rivalitatea sportivă cu Dinamo nu ar fi atât de apreciat azi în lume.

Dinamo a fost prima echipă românească semifinalistă a C.C.E. A venit apoi rîndul Stelei s-o depășească. Acum Dinamo are obligația morală de a duce mai departe performanțele Stelei, dacă ciclurile se repetă, cum și Steaua are datoria de a se menține la un nivel ridicat al performanței sportive. Totdeauna, un derby Dinamo-Steaua va fi unul dintre momentele de referință ale campionatului nostru dacă nu prin spectacol, atunci în mod sigur prin marea sa încărcătură psihică și tensională, o probă a forței de joc în acel moment a celor două echipe.

— Ați lucrat cu mulți dintre jucătorii Stelei, poate nu chiar cu cîli ar fi meritat, dar astăzi altă poveste. Ce părere aveți despre ei?

— Pe Boloni eu l-am sfătuit să vină la Steaua. Prezența sa într-o echipă tină să însemneze transformarea precipitării în viteză, a duse incontestabil la un puternic echilibru în joc, micșinînd numărul acțiunilor ofensive, dar făcîndu-le mai periculoase. Nu cred că mai e cazul să intrăm în amănunte. Un Hagi e și produsul meu de 4—5 ani. În el e și un pic din sufletul meu și munca mea. Să nu se creadă că eu îmi arog ceva. Meritele sînt în întregime ale jucătorilor militari, antrenorilor și conducerei clubului. Vreau să spun că m-au preocupat permanent problemele perspectivei fotbalului românesc. La fel cum am procedat cu Hagi, am pro-

— Nu mi se pare că au motive de supărare.

Nici nu am intenționat așa ceva, mulți îmi sînt prieteni sau foști elevi. Eu vreau să spun că s-a creat o tradiție ca Steaua să joace frumos totdeauna și este omenească să mai greșescă uneori. E foarte greu să faci față unui asemenea program încărcat, plin de solicitări maxime, de jocuri non-stop cum au parte steleții. La ei mă încîntă jocul în atac, un joc inegalabil și foarte greu dacă nu imposibil de imitat. Suma valorilor Stelei depășește cu mult cota celorlalte echipe din campionat. Rămîne ca noi, cei de la alte cluburi, să ne propunem să ne apropiem de ei și nu invers. Impresia mea e că succesele Stelei au demonstrat că prin dozarea eforturilor se poate atinge un randament maxim. Un prestigiu cîștigat se păstrează greu și chiar dacă o performanță precum a Stelei se egalează într-un victor pe care nu-l văd prea apropiat nu trebuie coborîtă și schetă.

— Nimic nu dorăște așa ceva. Ce credeți că e de făcut?

— Știu factorii de conducere ai clubului Steaua foarte bine ce au de făcut. În permanență au nevoie de talente. Nu vor cade în greșala de a nuși asigura din timp schimbul de mine.

— Și dumneavoastră — cu F.C. Argeș — vă puteți mîndri cu vreo cîteva victorii de palmares obținute în cupele europene?

— E și nu e același lucru. Fotbalul se schimbă, se perfecționează, nu stă pe

tență, se prezintă cu un palmares de învidiat pentru orice echipă de club românească sau din lumea fotbalului. Puține echipe reușesc să în pragima unui jubileu să fie în situația de a putea raporta niște succese așa de frumoase.

Desigur, ca tehnician care în ultimii ani am fost inclus în pregătirea și activitatea competițională nu numai internă, ci și internațională am fost foarte aproape de echipa noastră campionă și în special de unii dintre jucătorii ei care au urmărit cu mare atenție nu numai rezultatele cu care Steaua a obținut succese neegalete pînă acum. În urma acestor observații atente pe care le-am efectuat, pot să remarc ca factorii importanți în inteligență, răbdarea, siguranța și strategia cu care clubul a atacat treaptă cu treaptă procesul de formare a unei echipe valoroase. Pe lângă acești factori ar mai fi de subliniat rîra capacitate a conducerei clubului și a ministerului de resort de a conclucra perfect într-un proces deloc simplu. Dincolo de faptul că Steaua a reușit să înnuncheze un buchet de jucători de valoare, merită în egală măsură elogiat modul în care conducerea clubului, printr-un proces bine gîndit, a încheat acești jucători de certă valoare într-o echipă competitivă la nivelul carierei fotbalului european, contribuind implicit și la ridicarea valorii individuale a tuturor jucătorilor care compun echipa.

— Ce vă mai place, dacă mi se permite?

— C.A. și Steaua au obținut de-a lungul timpului o serie întreagă de rezultate bune, care fac cinste fotbalului românesc.

STEAUA

Cum vă place?

Ar fi fost mult mai ușor să adresăm oricui — numai antrenorilor nu — această întrebare și, totodată, rugămîntea de a se exprima public despre o echipă cunoscută de acum pe toate meridianele — STEAUA. Antrenorii principali ai divizionarelor noastre A, cum ne place să le zicem, sînt, orice s-ar spune, ei înșiși persoane publice. Au și sensibilități, și afinități pentru un anume mare club, vor să-și manifeste personalitatea lor și uneori chiar orgoliul. Ei sînt observatori avizați ai fenomenului fotbalistic și ai fenomenului echipe care este STEAUA. Iată de ce am lansat întrebarea din titlu unor antrenori cu bogată experiență internațională sau în cupele europene, preferîndu-i unor suporteri, oricît de infocați ar fi aceștia. Desigur, din motive de spațiu sau dintr-o receptare unilaterală a sensului întrebării nu am reușit, spre regretul nostru, să captăm opiniile tuturor antrenorilor divizionarelor A. Dacă, prin absurd, s-ar inventa și întrebarea „Cui nu-i place...” noi credem că s-ar face o liniste totală. O liniste mai mare și la fel de grăitoare ca absența oricărui răspuns. Interlocutorii de față ne dovedesc, vești vedea, că se pot spune lucruri interesante și atunci cînd s-a spus totul, cum s-ar crede că e cazul cîștigătoarei Supercupei Europei — STEAUA.

Victoria București

NICUȘOR:
„Steaua este capabilă să facă meciuri tari!”

— Vă propunem, tovarășe Dumitru Nicolae Nicușor, ce unul care v-ați legat numele, viața și activitatea de „una dintre cele mai puternice unități ale sportului de performanță din țara noastră — clubul Dinamo București”, să faceți o prezentare din interior, dacă se poate, a carierei europene a echipei conduse de dumneavoastră în C.C.E., ediția 1983-1984.

— Nu, nu este cazul să vorbesc despre asta. Ce-a fost a fost, eu reprezint acum clubul Victoria București, unde sînt antrenor principal și, dacă văd interes, vă vorbesc în această calitate.

— Vă înțeleg, dar în excelența lucrare „Fotbal de la A la Z”, semnată de Mihai Ionescu și Mircea Tudoran, din care am citat și mai sus, se spun negru pe alb în dreptul numelui dumneavoastră următoarele: „Performanță majoră înscrisă în acest timp a fost calificarea echipei Dinamo în semifinalele Cupei Campionilor europeni, ediția 1983-1984”.

— Nu am nimic mai mult de declarat. Despre Victoria — convorbirea noastră desfășurîndu-se la o dată cînd mai sînt încă cîteva etape de disputat — pot să declar că mai avem de realizat niște rezultate și dacă le reușim ne vom califica pentru a reprezenta țara în Cupa U.E.F.A. Va fi o performanță pe care ne străduim să o onorăm, avînd în vedere că eu consider această competiție mult mai dificilă decît Cupa Cupelor și chiar decît Cupa campionilor europeni. Sorții ne pot pune în față echipe din țări cu fotbal avansat, cum ne-o fi merocul. Și, dacă vom prinde o echipă din Italia, R.F.G. sau Uniunea Sovietică, noi ne pregătăm din toate punctele de vedere, așa cum trebuie, la posibilitățile pe care le avem, ne gîndim să ne mai completăm și lotul, țînd calificarea în etapele superioare, indiferent de adversar.

— Dar Steaua vă place. Dacă da, atunci de ce vă place?

— C.A. și Steaua au obținut de-a lungul timpului o serie întreagă de rezultate bune, care fac cinste fotbalului românesc.

tice de la joc la joc, în funcție de adversarul înfruntat, cum a fost cazul cu Anderlecht, C.F., Barcelona sau Dinamo Kiev. Și Craiova, dintr-o dată, sub bagheta dumeavoastră a deschis drumul.

— E adevărat, dar noi, antrenorii, trebuie să ne raportăm totdeauna la prezent. Revinend, este cu totul remarcabil seriozitatea cu care toți factorii — jucători, antrenori și conducerea clubului — au muncit și dorit să spargă unele bariere vizavi de un drum început de Universitatea Craiova prin Europa și continuat de Dinamo, născând ambiții mari pentru toată lumea noastră fotbalistică. La o analiză pertinentă a faptelor, așa cum au fost după semifinalele Craiova — Benfica, cu antrenorii și conducerea F.R.F., revedându-ne că noi nu am jucat finala, o mare personalitate iubitoare a sportului românesc ne-a mărturisit: „Nu știu dacă voi mai trăi și voi mai avea ocazia să văd o echipă de fotbal românească într-o semifinală europeană. E așa de sus... Poate peste ani și ani!” Reținem acum aceleași simțăminte care m-au încercat în ședința aceea plină de învățăminte. În anul următor Dinamo ajunge în semifinalele C.C.E., pentru că Steaua s-a jucat în scurt timp să depășească toate reușitele anterioare și chiar închipuirea noastră. Adevărul este că prin conștientizarea creată de către conducerea de partid și de stat mișcării noastre sportive orice performanțe sînt accesibile. E nevoie de muncă, multă muncă și perseverență. Să ne pregătim în fiecare casă cu gândul la cele mai înalte culmi, altfel nu se poate.

— Dacă ați încerca o analogie de situații, ce a lipsit Craiovei să facă și ultimul pas spre finală?

— E greu să realizez chiar o analogie, dar o întrebare „ce ne-a lipsit nouă să fim ca ei” este ispititoare. Multumirea că am rămas neînvinși e platonică. Am jucat în cea mai grea competiție, într-un moment cînd jucau și echipele englezești, folosind toată experiența acumulată în Cupa U.E.F.A. pe cînd eram la Argeș, dar am avut un infirmal, la paritate cu echipa națională condusă de Lucescu, an în care, cum era și firesc, interesele echipei naționale s-au pus pe primul plan, chiar dacă și o performanță a unui club aparține deopotrivă națiunii. Ploua cu amicala la nivel național și pregătiri centralizate, beneficiind de mai puțină înțelegere și sprijin decît aveam nevoine.

— Eu ce să mă auz?

— Nouă, craiovenilor, ne-au lipsit și forța organizatorică a Stelei, harul de a conduce, un cuvînt la F.R.F., un program matematic prevăzut cu tot ceea ce trebuie — o consecință a logicii și a gândirii clubului. Craiovei i-au lipsit și posibilitățile creării condițiilor cîștigării Cupei U.E.F.A. Pregătirea echipei a fost sacrificată tot timpul în dauna altor interese, ceea ce nu s-a întîmplat în cazurile lui Dinamo și Steaua și este bine că a fost așa. După Turneul final din Franța, unde pregătirea și prestația echipei naționale au fost cum au fost, pregătirea centrali-

— V-am ruga, stimată Mircea Lucescu, să vă exprimați opinia dumneavoastră despre ceea ce credeți că înseamnă și a însemna Steaua în fotbalul românesc. Ați cunoscut-o și ca jucător și ca director tehnic al F.R.F. o lungă perioadă de timp.

— Eu mi-am spus părerea, practic am făcut adevărate pledoarii pentru Steaua încă înainte ca eu să ajung pe culmi. Ați în revista „Fotbal” a Sportului studentesc, cit și în „L'Équipe”, în cadrul unor interviuri pe care aș dori să le citiți, ultimul fiind, din păcate, dălmăcit de Corneliu Vadim Tudor, în revista „Săptămîna”. Nu cred că mai e cazul să vorbesc tot eu.

— Totuși, vă rog foarte mult, dacă se poate, să subliniați rolul unor jucători de mareș în angrenajul Stelei.

— Văd să dumeavoastră n-ai citit interviurile de care ținem spus. Scrite acolo foarte clar ce cred eu despre Băloiu și Stoica.

— Și așa spune fără să aibă dreptate. Adevărul este că eu am iubit echipa militară, chiar am ținut să joc la C.C.A. Văd că mă apucă nostalgia. A fost o perioadă frumoasă a copilăriei mele. Nu pot uita nici acum visele mele de finală fotbalist, îmi revin în memorie foștele glorie ale C.C.A., primul meu meci văzut pe stadionul 23 August, în care ei, militarii, băteau mar, cu 3—0, pe Förster Berlin, apoi acei 1—0 cu internaționale, prin golul lui Alexandru Constantinescu. Mai țineu, în calitate de jucător, i-am stimat și cele mai frumoase meciuri ale carierei mele le-am frunșat împotriva Stelei, căreia i-am înscris 27 de goluri. Niște goluri-răzvărituri, dacă se poate spune așa, goluri de care nu mă bucuram. Imi era ciudă că nu jucam la ei, că n-am îmbrăcat și eu culoarea clubului militar. Ce să-i fac, eu unul nu mi pot împarte viața.

Am venit la Dinamo și m-am atașat. Meciurile dintre Dinamo și Steaua erau pe vremea aceea niște meciuri adevărate, duse pînă la capăt, în care frumusețea luptei se constituia ca principalul atu al spectacolului sportiv. De multe ori ne și vedeam după meci la o bere, dinamoviștii și steliștii, păcat că nu se mai întîmplă și astăzi la fel. Totuși, rivalitatea loială dintre cele două cluburi a împins fotbalul românesc înainte.

— Eu sînt emoționat și vă înțeleg altfel acum, în al 40-lea an de existență al clubului Steaua.

— Retrospectiv vorbind, nu pot să nu-mi aduc aminte de adolescența mea cînd decupam fotografii cu chipurile lor bălăștilor și ale altor sportivi militari, iar apoi nu pot uita maturitatea cînd ne înfruntăm în teren. Îmi face plăcere să exprim un gând bun și urări de noi succese clubului și sportivilor săi. Steaua și Dinamo preiau una de la alta ștafeta. Aș dori — la acest moment aniversar — să urez clubului militar să păstreze același echilibru de plîm acum și tot ce face și

individuale. Balint, de exemplu, se afla la 17 ani în turneu cu naționala în America de Sud, dar asta n-a fost dejuns ca o să devină titular la club și din această cauză a întîrziat și titularizarea sa la națională.

— Mă țineț eu sau Lăcătuș și Balint v-au lipsit într-o vreme?

— În cazul Stelei, meritul și mai mare este al clubului că a dat dovadă de curaj, orientare clară, răbdare și consecvență în atingerea obiectivului. Eu unul regret astăzi că la Paris am făcut unele concesii și nu i-am avut pe Lăcătuș, Mateuț, Balint, cu toate că în pregătiri i-am luat cu convingerea de a merge pe mîna lor. Era prea mare și proaspătă performanța lui Dinamo — Cupa României, campionat, semifinalele C.C.E. — și am preferat în aceste condiții experiența lui Augustin și Dragnea tineretilor lor. Dar ce-a fost a fost.

F.C. Argeș

FLORIN HALAGIAN : „Steliștii sînt cei mai buni.”

— Sinteți amabil să ne spuneți cite ceva despre Steaua?

— Am toată plăcerea să vorbesc, despre steliști. Sînt de departe cei mai buni din țară și din Europa, după cum au dovedit-o. Au merite incontestabile după părerea mea, relansînd fotbalul românesc pe plan internațional. Parcă ar fi echipa pe care mi-aș fi dorit-o.

— Chiar nu ai nici un cusur? Faceți din ei niște idoli?

— Nu, nu au cusururi. Idoli sau favoriți ai milioaneilor de suporteri români sau de pe alte meridiane sînt fără doar și poate. Jucătorii Stelei au impus un anume stil de joc ce le este acum propriu și n-aș vrea să se supere dar îi aștept ca din punct de vedere disciplinar să se comporte la fel de loial și corect și în campionatul intern. Dau uneori dovada unei nervozități nejustificate, chiar dacă parțenene de întrecere caută să-i energizeze. Sigur că nu e bine să te joci cu rădăurea lor. Ei n-au voie, la valoarea lor ați de ridicată, să ne dezmățească sub acest aspect.

s-au schimbat multe, și antrenorii și jucătorii, dar important e că în permanență s-a reușit ca orice pas să fie în folosul echipei și al performanțelor pe care și le-a propus și realizat. Jos pînă!

La Argeș continuăm procesul de reconstrucție a echipei, fiind preocupat de perfecționarea jocului și găsirea unui echilibru optim între fază de apărare și cea de atac. Crescînd pretențiile fotbalului de performanță, avem în vedere și sporiirea importanței factorilor tehnici și tactici, ajungînd într-o etapă în care nu putem să nu ne declarăm cît de cît satisfăcuți. Am dat drumul la mulți copii și din acest motiv roadele nu se vor vedea imediat. Și subliniez că am lansat multe nume noi în condițiile în care luptăm și pentru obținerea performanței. Așa cum ar zice orice naș, ne vor folosi la ceva altele hotezuri.

— Numai să nu vă părăsească limi prea repede.

— Asta-i altă poveste, ce să-i faci. Aș mai spune că astăzi Steaua este reprezentanța cea mai autorizată a fotbalului românesc și se observă ați la club cit și la națională, unde nu numai că alcătuiesc grosul dar duc și greul, aducîndu-și o contribuție deosebit de substanțială.

— Steaua se respectă?

— Se poate conta pe ea oriund. După mine, fenomenul Steaua nu e întîmplător. Clubul are o organizare deosebită și un sprijin eficient la toate nivelurile, de la copii la seniori. Conducerea este mare, cum zicem noi români, și a făcut și o echipă la fel. Jucători, conducere și ambianță ca un întreg se ridică la nivelul oricărui club mare din Europa. Personal îi felicit pentru tot, nu numai pentru cei 40 de ani glorioși, ani în care și-au cîștigat prin muncă responsabilă, talent și dăruire mulți simpatizanți, majoritatea fideli; toate acestea printr-un joc incitant și nu prin alte mijloace. Bravo lor!

Sportul studentesc

MIRCEA RĂDULESCU : „INTELIGENȚĂ, RĂBDARE, SIGURANȚĂ, STRATEGIE”

— Cum vi se par performanțele Stelei?

— Este o mare cinste pentru clubul Steaua București că acum, cînd sărbătorește jubileul celor 40 de ani de eks-

istă ar fi amplu proces ce aduce în prim-planul fotbalului românesc modul nou de stimulare, de reflexie pentru toate cluburile din fotbalul românesc. Succesele Stelei sînt desigur o continuare a unor succese anterioare ale Universității Craiova, ale lui Dinamo și ale echipei naționale. Aș spune că rezultatele Stelei sînt o continuare fericită a unui proces pe care l-aș numi procesul creșterii fotbalului românesc. Steaua aparține acestui proces. Exprimîndu-ne astfel, nu știrbim cu nimic din originalitatea și unicitatea performanțelor Stelei. Chiar dacă a terminat campionatul la o distanță considerabilă de a doua clasată, nemaiavînd de succesele sale anterioare, Steaua trebuie analizată ca ancorată în fotbalul românesc și nu altfel. De aici a extras concluziile și învățămintele pe care le-a valorificat superior, ajungînd pe culmi și mai înalte.

— A ridicat Steaua ștacheta prea sus pentru celelalte echipe românești?

— Problema nu se pune așa. Fotbalul românesc are resurse inepuizabile. Universitatea Craiova, Dinamo, Steaua ori naționala au obținut în ultimii ani rezultatele știute poate surprinzător pentru unii. Considerîndu-le chiar așa, ca surprize, avem datoria de a transforma aceste surprize într-o stare obiectivă, forțînd barierele. Numai așa vom intra în rîndul țării cu fotbal recunoscut, avansat, bine structurat și abia atunci se va putea vorbi despre școala românească de fotbal. Tot ceea ce s-a realizat, inclusiv performanțele Stelei, au dovedit ceea ce altă dată nici nu ne venea să credem și Universitatea Craiova a demonstrat prima — jucătorul român nu e cu nimic inferior altora, ci dimpotrivă!

— Urînd modelul Stelei...

— Ușor de zis. Steaua este în primul rînd un club puternic, un model de organizare, de selecție. Cine vrea s-o concureze trebuie s-o egaleze cel puțin în această privință! Steaua are meritul să fi ridicat ambițiile românești de reprezentare la un nivel greu de atins, dar nu imposibil. Și asta nu se rezolvă printr-o rivalitate mărunț în campionat, ci prin crearea unei baze materiale corespunzătoare, a posibilităților de selecție din toate regiunile, asigurarea condițiilor unei pregătiri corespunzătoare și loialității interecrii.

— Ce-i dorii Stelei?

— În campionatul nostru, Steaua și-a apărât totdeauna corect și cu multă seriozitate șansele. Sînt convins că clubul va găsi în continuare forme noi și metode adecvate de a menține la un nivel la fel de ridicat apetitul competițional și prospețimea de pregătire și de joc a actualii echipe completată cu 1—2 jucători, ceea ce mi se pare firesc de la un sezon la altul, în funcție de necesități. Să te menți pe culmi nu e ușor, ci chiar foarte greu. Se știe că repetarea performanței ridică aspecte noi și chiar foarte complexe, care bine analizate și cu înțelegerea eforturilor ar duce la consecrarea unei formații. Eu asta îi doresc.

de pe vremea C.C.A.-ului nu erau complexe față de orice adversar. În competiții oficiale sau în amicale disputate în Anglia, dacă-mi aduc bine aminte, clubul militar a realizat unele rezultate de palmare înaintea răsăntătoare performanțe de la Sevilla. Steaua este o echipă extrem de echilibrată, ce îmbină cu măiestrie pasa scurtă cu pasa lungă. Un aport substanțial în cîștigarea unor jocuri l-a mai avut, de pildă, participarea la atac a unor jucători din apărare, în special Iovan și Belodedici, jucînd simplu și foarte sigur.

— Supranumiți „viteziști”, jucătorii de la Steaua au impresionat prin jocul lor ofensiv.

— Eu consider că apărarea Stelei, înainte de toate, a rezolvat cu brio marile probleme ale meciurilor cheie, creînd condițiile ca pe acest fond ataca să-și vadă de ale lui. Mijlocașii s-au descurcat bine, au știut cînd să încetească jocul și cînd să mărească ritmul și prin participarea celor două virfuri de lance Lăcătuș și Pițurcă. Desigur că despre-aceste aspecte ar mai fi multe de discutat și cînd îți iese totuși, afirmările trebuie să fie numai la superlativ. Steaua e, totuși, Steaua! Dacă mă gîndesc la campionatul nostru, Steaua a reușit, indiferent de poziția sa în clasament, meciuri de zile mari la orice oră în compania rivalii sale tradiționale Dinamo. Sigur, eu mă refer și la meciuri de acum 25 de ani, chiar dacă între timp jocul de fotbal a suferit unele schimbări. Și atunci și acum problemele marcajului și ale tehnicii au fost și sînt tot chestiuni de prim-plan, ca de altfel și problemele pregătirii psihologice. Steaua a privit și a rezolvat marcajul tehnice și pregătirea psihologică într-un fel aparte, așa zice specific ei. De aici și jocul ei spectaculos, eficient.

— Ce viitor le prevedeți?

— N-am velenități de prezicător și cu ați mai mult cînd e vorba de o echipă pe care nu o conduc eu.

— Acum clubul Victoria nu cred să scape un loc pe podium. Stăteți în vecinătatea Stelei, ce vă propuneți din această plăcută postură?

— Eu aș vrea să fim înaintea Stelei, e sportiv să ne dorim așa ceva. Dar sîm fotbalul românesc să urce cît mai sus în ierarhia europeană, să fie cotat din ce în ce mai bine. De aceea, fie că e vorba de Steaua, Dinamo, Victoria sau de alte echipe ce ne vor reprezenta în cupete europene în toamnă, să facem tot ce de pînde de noi pentru a le vedea pe oricare și de ce nu, chiar pe toate cît mai sus în competițiile în care sînt angrenate spre gloria sportului românesc. Deci le doresc tuturor succes, iar Stelei, pentru momentul aniversar pe care-l trăiește, îi adresez un călduros „La mulți ani!”

■ Pagini realizate de

ION PREDOȘANU

DUMITRU STÎNGACIU

Multă vreme, Stîngaciu a stat în umbra lui Duckadam, rămînînd o rezervă talentată care aștepta să confirme. Nefericita întimplare care l-a scos definitiv din fotbal pe „eroul de la Sevilla” (regretată de toți iubitorii balonului rotund și în primul rînd de cel mai bun prieten al lui Helmi care nu este altul decît... Dănuț Stîngaciu) l-a adus pe acest longilin cu alură de licean în postura de titular al campioanei Europei, urmîndu-i între buturi, așa cum spuneam, celui care intrase deja în Cartea recordurilor. Misiune dificilă, îngreunată și de faptul că „botezul” european pentru Stîngaciu, petrecut într-o seară ploioasă pe Constant Vanden Stock Stadion din Bruxelles, fusese „de neuitat”. Trei goluri primite după ce în prima repriză portarul stelist făcuse minuni în fața „diavolilor” belgieni. La întoarcerea spre patrie am discutat îndelung cu Dănuț, frîmțat de povara celor trei goluri. Mi-a refăcut de zeci de ori fazele acelea blestemate. Nu părea nici pe departe un resemnat, dar era marcat puternic de nereușita sa. L-am încurajat, așa cum a făcut-o și antrenorul său Iordănescu. Înaintea plecării la Tokio ne-am reîntîlnit și

În galeria marilor portari

După Duckadam, eroul,
Tu le faci și le desfaci:
Fii în poarta mindrei Stele
Mereu maestrul nu... stîngaciu

fac publică acum atitudinea lui față de așteptata revenire a lui Duckadam pe dreptunghiul de iarbă. Doarea însănătoșirea cit mai repede a prietenului său și ochii i s-au umezit la gîndul că „ursul” s-ar putea să nu mai apere niciodată! Ce a fost în ca-

pitala niponă a trecut deja în amintire, rămînînd consemnată în toată presa mondială evoluția excelentă a Stelei, îndepărtată de un ingrat cavalier al fluierului de prestigioasa Cupă Intercontinentală pe care o merita cu prisosință. Între cei mai buni ju-

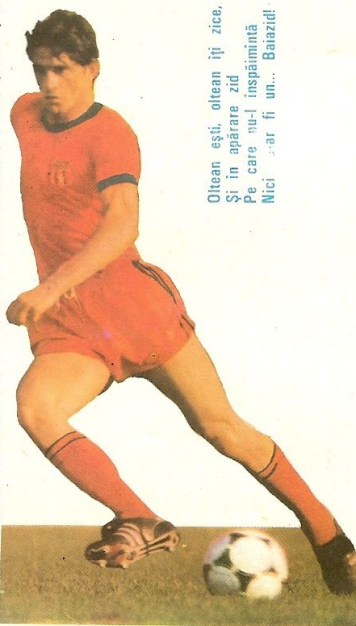
cători de pe teren fusese și el, mitru Stîngaciu, „trădat” de porții la o fază în care se opu cu înverșunare golului. Triumful la Monte Carlo, după superba f cîștigată în fața valoroasei ec Dinamo Kiev, l-a consacrat în i hia europeană și, după cum mărturisese, marele succes de l februarie îl obligă la evoluții stante în consonanță cu valc echipei. Puținele goluri primite campionat (dorește să stabilească împreună cu colegii din apărare record în acest sens) sînt argum pentru o posibilă și apropiată tîrizare în poarta echipei națio Talentul, seriozitatea și... statu dau dreptul și chiar îl impun. gaciu este din stîrpea marilor p și îmbrățișarea lui Ion Voinesc festivitatea prezentării Superc Europei pe stadionul Steaua am vit-o ca o pradare de ștafetă (ș ani), dar și ca o imensă bucurie nită din partea celui care a intrat legendele, scrise și nescrise, ale balului. Ion Voinescu și Aur Stîngaciu, două nume între car află toată istoria creșterii stră toarei Stele de astăzi.

ȘTEFAN IOVAN

Omul din flancul drept al apărării

Omul din flancul drept al apărării steliste își face datoria cu conștiințozitate, dovedind același spirit ofensiv care l-a consacrat. Ștefan Iovan, „căpitanul de la Sevilla”, a jucat toate cele trei mari finale cu echipa de club și în plus a făcut o excelentă partidă în națională, cînd contra Austriei, pe Ghencea, a înscris două goluri memorabile într-un meci în care s-a întrecut pe sine. Întîlnirea cu Spania (care va rămîne, fără îndoială, ca o lecție de fotbal modern) l-a găsit din nou în postura de titular și tenacele oltean a evoluat în nota obișnuită, adică foarte bine. În momentul schimbării cu Negriță, deși marcat de o lovitură primită de la un atacant spaniol, l-am văzut zimbîndu-i craioveanului căruia i-a bătut încurajator umărul. Era în acest gest semnul prieteniei care îl leagă de Negriță și spun lucrul acesta știind foarte bine cît se bucură Iovan cînd, mergînd acasă pe meleagurile Olteniei, își reîntîlnește amicul pe care îl strigă simplu: Negoro. Urmărindu-i mai atent jocul, constată că Iovan este dintre aceia care luptă cu înverșunare, în limitele regulamentului, bineînțeles. De cîte ori l-am solicitat pentru un interviu, greu a acceptat ideea, insistînd pe faptul că datorează totul Stelei, cu care a urcat pîsul performanței, unde viața este frumoasă dar și grea. Imediat după jocul cu echipa lui Muñoz, în vestiar, am reușit să-l fac să fie mai „guraliv”, profitînd de marele succes la care fusese părtaș. Mi-a mărturisit că dorește din tot sufletul să contribuie la calificarea naționalei în turneul final al campionatului european și că așteaptă cu nerăbdare debutul echipei de club în noua ediție a Cupei Campionilor Europei. Acasă, în vitrina cu trofee, Fane are o fotografie mare făcută la Sevilla în noaptea aceea superbă ținînd ridicată deasupra capului prestigioasa cupă. Alături stă tricoul cu numărul 6, al căpitanului Barcelonei, Alesanco. Ori de cîte ori îl fac cîte o vizită ca între-

vecini și... olteni îmi arată acea vitrină spunîndu-mi că ar mai fi loc de încă un tricou, asta însemnînd o nouă izbîndă europeană. O dorință personală și un deziderat al fotbaliștilor militari pe care sperăm să o salutăm cînd va deveni realitate. Oricum, cu siguranță, viitoarele succese ale Stelei și ale echipei naționale vor purta și semnătura lui Ștefan Iovan, fotbalistul pe care Mark Hateley, celebrul jucător englez, îl visează și astăzi în meciul acela de pomină de pe Wembley cînd Fane al nostru l-a anihilat complet.

Oltean ești, oltean îți zice,
Și în apărare zid
Pe care nu-l înșpăimîntă
Nici... ar fi un... Botezului!

Eleganța cu care joacă Belodedici a făcut ca în jurul numelui său să se alature multe superlative. Cronicarii de pretutindeni (i-am numit aici pe cei peste 200 prezenți la finala intercontinentală de la Tokio) l-au etichetat drept „un jucător de superclasă, un adevărat artist al jocului cu balonul rotund”. Cele trei mari finale disputate de Steaua l-au impus clar pe liberoul roș-albaștrilor, dar dintre ele jocul de la Tokio are pentru Belodedici o semnificație aparte. A fost, dacă se poate spune așa, „proba mondială” pe care Belo a dat-o și a convins (dacă mai era nevoie) întreaga asistență... Deși ai noștri au ieșit învinși de pe teren, păstrăm ca pe un lucru foarte drag evoluția campioanei noastre și, în special, prestația magnifică a lui Belodedici, cel mai bun din cei 22 de jucători — juriul a comis încă o mare nedreptate, după arbitrajul incalificabil al centralului, „furîndu-i” (nu mi se pare nelalocul lui termenul) un premiu pe care el îl merita cu prisosință. Jucătorii argentinieni, în rîndul cărora se aflau și campioni mondiali en titre, erau uluiți pur și simplu de magnetul numit Belode-

MIODRAG BELODEDICI :

„Îl aștept pe Maradona!”

dici, care pentru a pecetlui parcă superba sa evoluție, a înscris și un gol magnific după o fază în care apărarea lui River Plate a fost pe post de jaloanelor la antrenament. Punctul marcat nu a fost acordat dintr-un motiv pe care nu-l vom cunoaște niciodată, deși nu știu ce mă face să cred că japonezii au început să exerseze acea fază, așa cum, copii fiind, încercam și noi să „ne batem” ca Jean Marais. La Monte Carlo, fotbalul a reabilitat nedreptatea făcută lui Belodedici și presa din întreaga lume a „bisat” cu superlative. Adversarul său direct nu a fost altul decît fotbalistul cel mai bun al Uniunii Sovietice, Zavarov, trecut printre anonimi de intervențiile tînrului jucător militar. Ne aflăm acum și în fața unui eveniment pe care îl prevedeam, anul trecut: titularizarea în echipa națională în postul de libero, unde consacrarea multora a venit tîrziu, cînd anii s-au adunat. Momentul dinaintea partidei amicale România—Israel din această primăvară, disputată la Brașov, cînd

Costică Ștefănescu i-a predat tricoul constituit într-un vot de încredere trebuie privit și ca începutul unei l perioade de „senator de drept”. Tul, intuiția jocului și „sudura” cu lalt stelist, Bumbescu, sînt argum pentru un cuplu ce va rămîne mulț în topurile europene. Succeselor pînă acum Belodedici dorește să adauge o premieră în care se vrea nou învingător. Să joace contra Diego Maradona. Ar fi un rendez-al „monștrilor sacri” ca pe vrei „regalele” Beckenbauer-Cruyff. Poa vom saluta pe năbădăiosul Armă (cu veleități de voleibalist, după m cu Anglia de la mondiale) în Gher Dacă va fi așa, cu siguranță că M dona se va uita îndelung la filmul ciului Steaua—River Plate. Nu altceva, dar poate admiră... STEAUA nific neacordat, el care...

„Și dacă așa va fi,
promit că nu vom mai pierde
Cupa Intercontinentală”

VICTOR PIȚURCĂ :

Ce e drept, jucând la Steaua.
Nu ești vitregit de soartă.
Deci... Pițurcă nu se-ncurcă...
Dar să tragi mai des la poartă!

Puțini jucători din fotbalul nostru cunoscut atât de bine lecția demarșului, așa cum se întâmplă cu înaintașul stelist. Mingile coechipierilor îl găsesc cu regularitate în poziții de gol, fundașii adversi sînt surprinși de apariția „omului în plus”, iar golurile sale din campania europeană a Stelei au căpătăt o valoare anume, care va crește în timp. Să ne gândim la cel cu Honved, la cel din finalul partidei de la Helsinki, gol hotărîtor pentru calificarea în semifinală și care a venit într-un moment în care adversarii nu mai puteau să facă nimic, sau la golurile, superbe goluri din partida cu Anderlecht din 16 aprilie, la acea bucurie pe care am încercat-o nu numai noi dar și el, surprins de fotoreporterii în poarta lui Anderlecht.

Clarviziunea în fața porții, dobîndită mai ales acum în partidele internaționale, face ca proporția golurilor înscrise față de situațiile ratate să fie acum cu mult în favoarea primelor.

Destul de impunător ca statură: 1,86 m, suplu la cele 75 kg, Victor Pițurcă este tipul atacantului care nu trădează direcția în care pleacă, lucru știut după sute și sute de repetări numai de coechipieri, reușind să se înalțe cînd este nevoie cu mult peste apărarea adversă.

- Ce-nseamnă să fii golgeterul campioanei țării?

- Să înșcrii mai mult decît... ceilalți coechipieri. Să nu uităm că avem o echipă care înșcrie de la jucătorul cu nr. 2 la cel cu nr. 11. Dincolo de acest fapt, hai să-i spunem de divertisment, dar cu importanță, eu sînt beneficiarul unor mingi excelente trimise de coechipierii mei, ceea ce îmi oferă o șansă în plus să înșcriu. Cert este că stabilitatea echipei, mă refer la componența ei, ne-a permis o cunoaștere mai bună a jocului fiecăruia și de aici o mai mare libertate de acțiune în teren. De multe ori trimitem pasa sau o primim pe baza intuiției, element care surprinde adversarul, pasele nefiind cum se spune... telefonate.

La Steaua m-am realizat deplin, în sensul că jocul meu a convins și selecționerii naționali, iar prezența mea nu a fost numai simbolică, ci marcată chiar cu... goluri”.

- La 31 de ani care sînt proiectele de viitor ale lui Victor Pițurcă?

- Să mai cobor o dată pe scara avionului la București, purtînd din nou în brațe Cupa Campionilor Europeni. E greu, foarte greu, dar nu imposibil. Și dacă așa va fi, promit că nu vom mai pierde... Cupa Intercontinentală.

LADISLAU BÖLÖNI

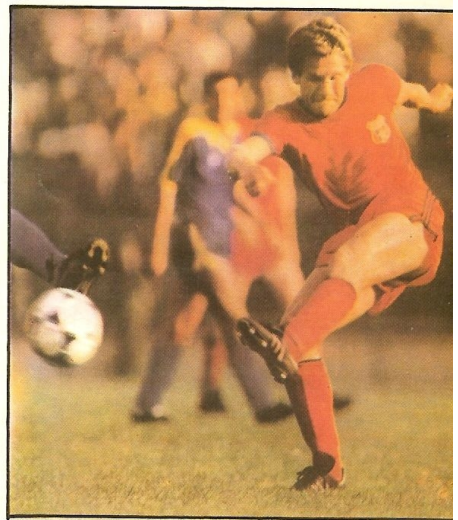
Fotbalul este,
înainte de toate, viață!

Excepționala carieră sportivă a „dirijorului” stelist va fi marcată în această toamnă de un eveniment de puține ori consemnat în fotbalul mondial: Bölöni va juca a 100-a partidă în echipa reprezentativă, cifră simbolică, însemnînd devotament, putere de sacrificiu și o imensă dragoste pentru acest miracol al secolului care adună milioane de oameni pe stadioane. Într-o viață dăruită jocului cu balonul rotund, Loți a adunat și victorii și înfrîngeri (mi-l amintesc înlăcrimat în cabina de la stadionul „23 August” după eșecul cu Irlanda de Nord), dar lucrul cel mai important rămîne, cred, atitudinea lui față de fotbalul care i-a dat, împreună cu Steaua, bucurii pe care le merita. Drumurile reportericești m-au purtat nu demult spre Tîrgu Mureș, călătorînd împreună cu Bölöni, care mergea să-și vadă, pentru cîteva ceasuri, familia, după care urma să se deplaseze la Cluj unde, a doua zi, se reunea lotul național pentru a pregăti partida cu Albania de la București. Se întîmpla aceasta imediat după jocul Steaua-Oțelul Galați. Loți părea puțin îngrijorat și cînd am aflat motivul neliniștii am rămas nedumerit. Se gîndea la viitorul joc al Stelei, cel de la Moreni, unde urmau să evolueze fără Bumbescu care primise cartonaș galben în partida anterioară. I-am replicat că totuși diferența de valoare dintre Steaua și Flacăra nu trebuie să-i dea motive de îngrijorare. M-a privit și a continuat puțin iritat: „ce diferență de valoare domnule, pentru noi toate jocurile sînt grele și trebuie să dovedim că nu degeaba sîntem în vîrfurile ierarhiei!” Bölöni joacă la 34 de ani cu ușurința unui junior. Exemplul dat este valabil pentru întreaga echipă Steaua, supercampioana Europei, ajunsă pe podiumul european, zic eu, în primul rînd datorită felului de a privi fotbalul, ca pe un lucru serios care trebuie făcut cu teinicie și răspundere. Căpitanul echipei reprezentative

a făcut o partidă excelentă cu Spania dirijînd „din umbră” atacurile spre poarta lui Zubizarreta. La unul dintre acestea, lobînd mingea spre Lăcătuș, a desenat primul gol înscris de Pițurcă, într-o fază de mare spectaculozitate. A fost cea de a 99-a partidă sub Tricolor. Cum va fi cea cu numărul 100? Cu siguranță, din nou excelentă și în plus, ne-o dorim noi, victorioasă. Fără pretenția de a face din aceste rînduri un portret complet al celui care la 16 aprilie 1983 a îngenunchat echipa Italiei, campioană mondială, aduc în prim plan o scenă pe care o întîlnesc de fiecare dată în vestiarul Stelei: grija cu care își curăță bocancii Bölöni. Așa cum făcea pe vremuri Pele. Apropierea nu pare deloc forțată și dă o notă în plus celui care știe că fotbalul este înainte de toate viață și nu trebuie trădat. Marii sportivi ai lumii au procedat întocmai și au intrat în legendă...

Dirijor ești, ce încîntă,
Prin miracolul-balon!
Doctore: mulți ani dă-i viață
Simfoniei... pe gazon!

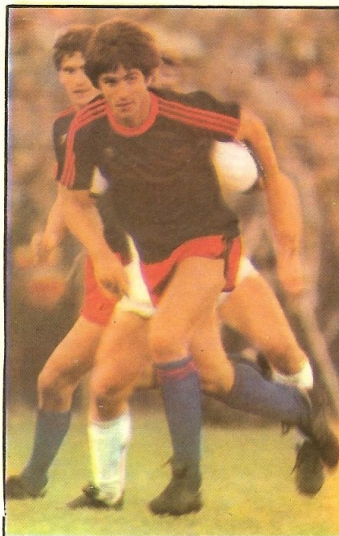

MARIUS LĂCĂTUȘ

Fantezia, la superlativ

Numele lui Marius înseamnă astăzi foarte mult în fotbalul european, fiind rostit cu respect de către croniciari și cu justificată teamă de adversari. După meciul România-Spania, presa ibericilor i-a consacrat mari spații considerîndu-l „omul cheie al partidei”. Mai mult, chiar bătrînul Muhoz nu a putut face vreo declarație (sau nu a vrut) despre înfrîngere, dar a remarcat jocul septarului român: „Lăcătuș este printre cei mai valoroși atacanți din Europa!” Sînt cele mai „calde” referiri, cu ecou internațional, despre evoluția sa. Urmărindu-l pe parcursul unui meci te uimește „furia” și ușurința cu care „croșetează” în careul advers, unde, nu de puține ori, scutură plasele porților unor portari, speriați de repeziunea cu care a ajuns față în față cu „inamicul”. Amintiri-vă singele rece cu care Marius al nostru l-a executat pe Urruti în finala de la Sevilla, în fața unei Spanii uluită de deznodămîntul partidei. Mai nou, după izbînda Stelei la Monte Carlo, gazetarii l-au asemuit cu un alt român celebru în sportul mondial, Ilie Năstase. Trimiterea viza nu numai aspectul fizic, ci în primul rînd fantezia, scîlpirea de moment, varianta greu previzibilă cînd este talonată de adversar. Lăcătuș exprimă cel mai bine ideea de fotbal în ofensivă totală, în concordanță cu partitura pe care o

Un artist precum Năstase
Ești în fente pătimașe:
Viră spaimă-n cei cu faima
Însă fără... cartonașe!

interpretează, perfect, supercampioana Europei. Ascensiunea sa rapidă în galeria „celor mari” are, așadar, în spate, talentul, munca și imensa bucurie a acestui „spiridus” pentru joc. Marius Lăcătuș, campionul bunei dispoziții, este trist numai atunci cînd nu zburdă pe gazonul unde se simte cel mai bine. În plus, are un optimism care fortifică, lucru de care s-au convins, în primul rînd, coechipierii. În octombrie, anul trecut, la Bruxelles, în autocarul ce ne ducea la hotel, Marius a spart tristețea care se așternuse: „Lasă băieți, vedem noi ce va fi în retur. Pînă atunci ne așteaptă jocul cu Dinamo”. Un joc pe care, după cum bine știți, Steaua l-a cîștigat cu 3-0, rezultat la care și-a adus „partea” și Lăcătuș. Un bun prieten, actorul Eugen Cristian Motriuc de la Teatrul Mic, „stelist de 24 de carate”, îmi spunea că merge la stadion să-l vadă pe Marius cu același sentiment cu care intra în sala de spectacole, așteptîndu-l pe „monstrul” Toma Caragiu pentru o nouă lecție despre frumusețe. Fotbalul este într-adevăr și o artă, iar printre cei mai buni dintre protagoniștii marelui spectacol este și el, copilul pus mereu pe șotii. Ce s-ar mai putea spune despre Lăcătuș? Un jucător de mare clasă. Atît și nimic mai mult!

STEUA

SEBASTIAN IONESCU

VITRINA cu amintiri

IOLANDA BALAȘ-SÖTER:

„RECORDURILE VIN ȘI SE DUC CONTINUU”.

...Ceea ce rămâne în noi, oamenii, este bucuria de a trăi, de a ne întrece, de a ne învinge pe noi înșine. Adică ceea ce este mai frumos în viață”.

— *Iolanda Balaș-Söter, vă propun să dăm înapoi filele calendarului și să încercăm să retrăim împreună câteva momente din activitatea dumneavoastră sportivă, marcată de 2 titluri olimpice, 14 recorduri mondiale, și... de un deceniu și ceva de invincibilitate. Deci să-ncepem: care considerați că este ziua de care vă aduceți aminte cel mai bine din perioada copilăriei?*

— Cea în care împreună cu Luiza Lupșa am pornit spre stadionul „Electra” din Timișoara. Am făcut cred vreo oră sau așa mi s-a părut mie. Astăzi n-aș face mai mult de 15—20 de minute. Pe stadion am întâlnit pe campionii anilor 1948: Ioan Söter, Irina Push și alții. Din primul moment am avut senzația că mă aflu într-o familie...

— *Unde ați făcut prima deplasare ca... sportivă?*

— La Arad, unde am concurat pe stadionul U.T.A. în cadrul Cupei Tineretului Muncitor. Drumul pînă la Arad, cu trenul, a fost pentru mine mai frumos și mai plin de emoții decît zborul la Tokio, iar biserica din Vinga mi s-a părut mai măreață decît domul din Milano, pe care aveam să-l văd peste vreo 6 ani. Toate acestea se întimplau în 1948.

— *Primele deplasări în străinătate unde au fost?*

— Leipzig, Budapesta, Sofia. Atunci, în 1949, n-aș fi crezut că la Sofia, pe stadionul Levski, voi stabili cel de-al 14-lea și ultimul meu record mondial, cel de 1,91 m.

— *Să ne reamintim ziua stabilirii primului record mondial!*

— Da, era 14 iulie 1956, cînd pe stadionul Republicii am reușit acel 1,75 m. Era un rezultat așteptat, în sensul că începusem să manifest o mare siguranță și mai ales regularitate în înălțimile pe care le săream. A fost un rezultat care mi-a dat multe speranțe pentru Olimpiada de la Melbourne. Dar, ca întotdeauna unde sînt iluzii, pot apărea și deziluzii. A fost o înfrîngere dureroasă, nu numai că m-am clasat a cincea, dar am și pierdut recordul mondial. A fost însă, o spun și acum după 30 de ani, o înfrîngere care mi-a arătat exact ceea ce îmi lipsește să ajung o mare campionă.

— *Înțeleg că ziua evoluției în concursul de la Melbourne, deci toamna lui 1956 reprezintă una*

— *Ei bine, acestea sînt multe. Mă gîndesc la cele în care am triumfat cu regularitate sau cele în care în timpul antrenamentelor mă învingeam pe mine. Este greu să mă opresc asupra uneia!*

— *Și totuși...*

— Atunci mă voi opri asupra zilei de 8 septembrie 1960. Este ziua în care am obținut primul titlu olimpic. La 1,73 m eram deja campionă olimpică. Atunci, pe stadionul „Centomila” din Roma, mi-am zis că, victoria fiind asigurată, trebuie să sar cît pot mai sus, că trebuie să sar nu numai pentru mine, dar și pentru olimpiadă, pentru spectacolul pe care-l constituia această evoluție a mea... solitară. M-am oprit la 1,85 m, cifră care constituia un nou record olimpic. În seara aceea, pe stadionul olimpic din Roma, totul a fost un mister, o taină. O taină care este, probabil, adevărata sursă a Jocurilor Olimpice. Iar orașul etern a simțit parcă pînă la urmă această taină. Spre deosebire de Tokio sau München, la Roma nimeni nu a aplaudat momentul cînd flacăra olimpică s-a stins. Olimpul primea omagiul tăcut al Romei. Este momentul care și acum cînd vorbesc, îmi trezește emoții. El m-a dominat parcă întotdeauna. Și-am să dau un exemplu. Peste două săptămîni de la cucerirea titlului olimpic de la Roma, am plecat la Atena pentru a participa la Balcaniada. Am sărit atunci 1,83 m pe stadionul de marmură. Atunci am urcat pe Acropole, am fotografiat Partenonul, am stat ore în șir la umbra coloanelor sale. Cred că lucrul cel mai frumos pe care l-am văzut vreo dată este Partenonul. Credeți-mă. Am călătorit mult. Am o diplomă de traversare a Polului Nord. Am văzut vacile „sfinte” umbrite pe străzile Bombay-ului. Am stat de vorbă cu Pelé la São Paulo. M-am plimbat pe Bosfor, noaptea, la lumina Lunii. Am privit Niagara în zori. Am fost la casa lui Cehov. Am călcat pe mozaicurile milenare de la Cesarea. Am văzut castelul lui Hamlet. Am admirat parada modei medievale la Siena. Am văzut orașul Brasilia. Am intrat în casa lui Beethoven, la Bonn. Am văzut statuia lui Nurmi la Helsinki. Am umblat pe Copacabana. Am văzut nopțile albe la Leningrad. Am intrat în vestita pădure Sequoia, lângă San Francisco. Am văzut orașele elvețiene, mai frumoase ca orice ilustrată de lux. Am urcat de 10 ori Turnul Eiffel. Dar unde n-am fost?

— *Și totuși?*

— Și totuși îmi revine în minte Partenonul. Nu numai pentru coloanele lui veșnice, ci pentru că el îmi amintește de zilele mele cele mai fericite, acelea din septembrie 1960, cînd cuceream primul meu titlu olimpic, de acele unice clipe ale ritualului nocturn de pe stadionul „Centomila”, de acel moment în care flacăra olimpică se stîngea încet, încet, în timp ce toți, dar absolut toți, spectatori și sportivi, aduceau prin tăcerea lor un omagiu învingătorilor acelei ediții. Iar printre ei mă aflam și eu.

— *Ce înseamnă performanțele de azi pentru o mare campionă de ieri?*

— Poate pare paradoxal, dar eu încerc mereu un sentiment de satisfacție atunci cînd aflu de noi recorduri. Știu ce înseamnă pentru cel care-l obține. Ceea ce impresionează pe timpul cînd eu săream, mă refer la performanțe, astăzi este la îndemîna juniorilor. Uitați-vă la această superbă săritoare care este Alina Astafei, care poate să treacă în curînd peste stacheta înălțată la 2 metri. Generațiile au evoluat nu numai din punct de vedere spiritual, dar și biologic. Iată de ce, recordurile vor continua să cadă mereu. Dar nu trebuie să uităm un lucru.

— *Și anume?*

— Că recordurile acestea vin și se duc continuu. Ceea ce rămîne în noi, oamenii, este bucuria de a trăi, de a ne întrece, de a ne învinge pe noi înșine. Adică exact ceea ce este mai frumos în

— *Cum se vede Steaua '86-'87 prin prisma C.C.A.-ului, Ion Voinescu?*

— Dacă ar fi să răspund așa, mai poetic, aș zice că Steaua arată ca un adevărat Luceafăr. Cred că nu mai trebuie să spun că strălucirea ei (a Stelei) este dată de cucerirea celor doua trofee?! Asta o știe toată lumea! Nu-mi place să merg în aprecieri pe „premise”, dar dacă avem în vedere maniera în care a jucat la Tokio finala Cupei Intercontinentale cu reprezentanta campioanelor mondiale — Argentina — și că acel gol al lui Belodedici ar fi putut întoarce soarta meciului, putem să spunem că Steaua este o campioană mondială intercluburi. S-ar putea să zică

predecesorilor tăi.

— *Pe scurt, ce credeți că se aseamănă între C.C.A. și Steaua?*

— Multe. Dar cel mai important este că ECHIPA este o FAMILIE. A am fost și noi, așa sînt și ei. Cînd echipa devine cu adevărat o familie potențialul său crește dublu.

— *Ce credeți că nu se aseamănă.*

— Ei joacă într-o viteză deosebită. Este și normal dar ne gîndim că jocul a evoluat nu în cele trei decenii care separă mentul de vîrf al C.C.A. de cel Stelei.

— *Cu ce propuneți să încheiem?*

— Cu... numărul 1!

— *Deci cum ați trăit finalul meciului de la Sevilla?*

ION VOINESCU:

„STEAUA

arată

ca un

adevărat

Luceafăr”

cineva că exagerez. S-ar putea. Eu, am spus prin prisma unui fost portar la C.C.A.

— *Credeți că gloria C.C.A. a stimulat generația de azi a Stelei?*

— Eu zic că da. Și-am să mă explic. Cînd ai o valoare incontestabilă cum are actualul lot al Stelei, nu poți să nu fii „iritat” (în sensul bun al cuvîntului) că mai mereu se vorbea: „Steaua joacă bine, dar nu ca acel C.C.A. de prin '56”. Și-n sport e bine să nu rămîi indiferent la ce se spune și să dorești din tot sufletul să întreci performanțele

— Între agonie (cînd executai începutul apărării) și extaz (cînd apăra Duckadam). Poate și de aceea încerc o mare satisfacție pentru victoria finală a fost semnată de portar. La sosirea echipei pe aeroport, atunci, după Sevilla, am făcut o fotografie împreună cu Duckadam și lordache, pe care chiar ai intitulat-o „trei generații”. Mi-ar place să mai fac una pe care s-o intitulăm... „patru generații”, pentru a-l avea lîngă noi pe unul care ne calcă pe urme — Stîngaciuc.

În vara anului în care Steaua aniversa cel de-al 20-lea an de existență, în Palatul Sporturilor din Roma, boxerul Nicolae Giju cuceria Centura de campion al continentului. Era unul din succesele steliste care au impresionat cel mai mult în acel an, cu atît mai mult cu cît partenerii înțînii de boxierul nostru reprezentau nume sonore, cu cărți de vizită impresionante și, evident, cu pretenții la... centură.

Anii s-au așternut peste strălucirea medaliei sale, nu însă și peste pasiunea lui Nicolae Giju pentru box, pentru acest sport în care admiră, deopotrivă, forța dar și inteligența, agerimea minilor și picioarelor, spiritul de fair-play, care-i caracterizează pe băieții din ring, mai mult chiar decît în alte sporturi considerate mai... nobile...

Printre multele aprecieri care s-au făcut pe marginea victoriei sale în campionatul european din 1967 s-a aflat și aceea aparținînd celui care i-a îndrumat pașii spre piscul performanțelor nu numai lui, dar multora dintre pugiliștii noștri, antrenorul Marcu Spakov, care spunea: „marea calitate a lui Nicolae Giju este nu numai aceea că este talentat și muncitor din cale-afară, dar are un suflet de aur”. Timpul, activitățile zilnice, competițiile ulterioare în care el a fost prezent în ring, iar mai apoi lîngă

NICOLAE GIJU:

scrie suportorul
STEAUA

CONSTANTIN STELIAN:

„Scrima a fost, este și trebuie să rămână un sport olimpic fruntaș”

„Secția de scrimă din care am făcut și fac parte a fost înființată chiar în primul an al existenței acestui club militar”, ne spune antrenorul coordonator de astăzi, Constantin Stelian, fost multiplu campion al țării în proba de spadă, unul din artizanii realizării de astăzi ale scriemilor militari.

În anul în care Steaua împlinește 40 de ani — continuă interlocutorul nostru —, avem satisfacția ca toate cele patru echipe, de floretă masculin, floretă feminin spadă și sabie, să fie lidere în campionatul național pe echipe, cu șanse considerabile să cucerească în final titlurile de campioane ale țării, iar formațiile naționale să aibă în componența lor aproape 90 la sută din sportivii militari. Când amintesc de aceste reușite nu pot omite să spun câteva cuvinte de înaltașii celor de azi. Și mă gîndesc în primul rînd la antrenorii Constantin Pănescu, Andrei Vilcea, Vasile Chelaru, Constantin Ciocirliu, care au pus bazele acestei secții, au format primii campioni, care mai tîrziu au preluat stafeta de antrenori, cum ar fi Iosif Zilahy, Dumitru Mustaș, Constantin Stelian. Marile succese ale scriemii românești poartă amprenta scriemilor de la Steaua: prima medalie olimpică, primul titlu mondial la floretă masculin pe echipe, apoi la feminin. De-a lungul acestor ani echipele militare au cucerit șapte Cupe ale Campionilor Europeni: 5 la floretă feminin, una la spadă

și una la sabie. Fără a avea pretenția că am trecut în revistă toate succesele, ci, așa spune eu, numai pe cele mai semnificative, așa dori să subliniez că în ultima perioadă de timp actuala generație de antrenori a format la clubul militar o adevărată pepinieră de talente. Și așa da numai un singur exemplu: actuala lideră a clasamentului la floretă feminin are în componența ei numai sportive care au descifrat tainele scriemii în centrul nostru de copii și juniori: Elisabeta Guzganu-Tufan, Claudia Gri-gorescu, Alina Moșea, Ana Georgescu. Ele încearcă să reinnoadă azi șirul victoriilor internaționale semnate cîndva de Ana Pascu, Olga Szabo, Ecaterina Stahl, Ileana Jenei, Suzana Ardeleanu. Alături de ele, din grupul băieților se remarcă de la un concurs la altul floretistul Romică Molea și spadasiul Sorin Saitoc, care conduc de fapt un grup masiv de tineri ce acum bat la porțile consacrării. În prezent, prin grija conducerii Ministerului Apărării Naționale, avem în complexul „Steaua” din Bulevardul Ghecea, una dintre cele mai moderne săli de antrenamente, utilată cu cele mai noi aparate. Este încă o garanție că stafeta acestor tradiții va fi purtată mai sus. Și actuala generație de antrenori și sportivi are această obligație, mai ales că este posesoarea unor calități profesionale deosebite. Pentru scriemii noștri, ca de altfel pentru toți sportivii Clubului Steaua, realizarea obiectivelor pe plan intern înseamnă numai o etapă, dacă vreți pregătitoare, în vederea obținerii marilor performanțe pe plan internațional. În acest sens, secția de scrimă a Clubului Steaua se află angajată, prin sporiivii și tehnicienii ei, la realizarea obiectivelor în marile confruntări din acest an, întrecerile din cadrul Jocurilor Mondiale Universitare de vară de la Zagreb și campionatele mondiale. Într-un an preolimpic cum este acesta, noi toți avem obligația de a demonstra, încă o dată, că scrima a fost, este și va trebui să rămână un sport olimpic fruntaș.

„Rugbiul devine spectacol cînd jucătorii folosesc toate mijloacele caracteristice jocului”

— Petre Cosmănescu, sintezi unul din cei care au propulsat echipa de rugbi Steaua pe plan național, iar din rîndul ei jucători pe plan internațional. Mă gîndesc că așa fost unul dintre cei care au semnat, alături de jucătorii din generația lui Paul Cjebănel, victoria asupra Franței chiar la Toulouse. Ce-a însemnat rugbiul pentru dumneavoastră?

— Îmi permiteți să răspund printr-un citat?

— Desigur...

— Celebru Jean Giraudoux spunea „Cine a cunoscut acest joc minunat în tinerețe se simte intrat apoi pentru totdeauna într-o lume aparte”. Pe terenul acela mărginit de o parte și de alta de semnele lui Hercule, într-o lume în care nimeni nu pune piedică și nu lovește, unde te aștepti să dai cuvîntului unanim și universal acceptat de „fair play” nu numai sensul unei legi sportive, ci și valoarea unui adevăr de viață morală, am cunoscut cele mai mari satisfacții cu roș-albaștrii și cu tricolorii.

— Inițial, cînd echipa militară s-a format de fapt, adică în anul 1948, a pornit la drum nu cu o trupă de... rugbiști, ci de... polisportivi... Petre Cosmănescu fiind unul dintre ei!

— Da, practicăm atletismul, voleiul, baschetul. Alături de mine s-au aflat atunci Ghiondea, Emanuel Valeriu, Manolache, Marinache, Ștefan Constantin.

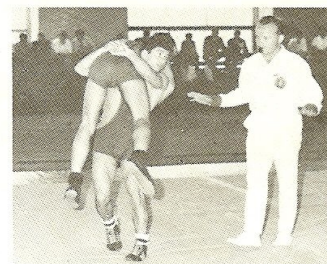
— Vedeți o deosebire între rugbiul practicat de noi pe timpul cînd învingeam Franța acolo și acela cînd sîntem învinși de Franța aici?

— O partidă de rugbi frumoasă, de valoare, poate place și celor care nu sînt familiarizați cu acest joc. Rugbi nu este fotbal — să se joace numai cu piciorul și nici handbal — să se joace numai cu mîna. El devine spectacol și jocul devine eficient cînd în teren jucătorii folosesc toate mijloacele caracteristice rugbiului. Cred că noi puținăm acum prin exagerarea jucării mingii cu piciorul. Jocul la mîna permite o mai largă exprimare a tuturor compartimentelor unei echipe, o mai bună valorificare a calităților fiecărui jucător. Actuala generație de jucători este capabilă să practice un joc de o asemenea manieră, totul este ca ei, jucătorii, să fie obișnuiți pentru a evolua sub această formă. Mecul cu selecționata armatei franceze, cînd cincisprezecelele stelist s-a impus cu un scor fără echivoc, a dovedit-o. Și ar mai fi ceva. Un jucător cu experiență, cu un rol de coordonator în joc, într-un compartiment, nu poate fi schimbat decît în măsura în care cu mult timp înainte i s-a pregătit un înlocuitor. O înlocuire prematură produce un gol ce se face simțit în joc...

Gheorghe Berceanu este, dacă vreți, unul dintre aceia care, pus pe talerul unei balanțe, atîmă mai ușor decît toate medalii cucerite în întreaga-i carieră sportivă, puse pe celălalt taler. Nimic din ceea ce își poate dori un sportiv nu-i lipsește din colecție de la cele mai mici și pînă la cele mai strălucitoare medalii de la balcaniade, campionate europene, mondiale sau jocuri olimpice. Cert este că a fost ani buni de zile spaima tuturor luptătorilor de greco-romane din lume la categoria 48 kg, iar prezența

— Fiindcă în toate succesele de care am amintit mai înainte pentru a obține victoria a trebuit să-mi întrec... adversarii. Ei bine, cu o multă cantitate de muncă depusă la antrenamente, cu o mare ambiție, cu o extraordinară dirigență în întrecerile de pe saltea, poți învinge, încet-încet, toți adversarii. Marea mea victorie însă nu a fost una în care m-am întrecut adversarii, ci una în care a trebuit să mă lupt cu... mine. După Universiada de la Moscova din 1973, m-am îmbolnăvit de hepatită. Practic, aceasta

GHEORGHE BERCEANU:

„Cine se, poate învinge mai întii pe sine, poate învinge orice adversar”

însemna, mai ales într-un sport atît de greu cum sînt luptele, unde trebuia să te și menții în greutate, practic spuneam, aceasta însemna sfîrșitul carierei mele sportive. Cu ajutorul medicilor de la club și de la Centrul de medicină sportivă, am trecut „hopul” din punctul de vedere al sănătății. Dar nu trebuie uitat că una este să te însănătoșești și alta este ca mai apoi să începi să faci efort cu alergări, cu sărit coarda, cu ridicat greutăți sau în lupta directă cu adversarul. Și aici a început adevărată luptă cu mine. Trebuia să depășesc un anume prag psihologic, alimentat de tot felul de vorbe, de genul „dacă revine boala este mult mai greu” sau „a pierdut teren mult într-un an și jumătate și tot n-ai mai putea reveni la lot”. Numai că pe parcurs, acestea mă îndrăgeau și mai mult și încet-încet din element descurajant ele au început să reprezinte pentru mine un stimulent. În ziua cînd am fost rechemat la lotul olimpic care se pregătea pentru J.O. de la Montreal m-am simțit ca unul care se născuse a doua oară. La Montreal am luat medalie de argint, deși cu numai cîteva secunde înainte de terminarea ultimului meci eram campion olimpic. Cred că cine este în stare să se învingă mai întii pe el, poate învinge orice adversar”.

sa într-un turneu însemna rezolvarea problemei cîștigătorului, marea bătălie dîndu-se pentru locurile doi și trei. O carieră atît de strălucitoare cum este cea a lui Gheorghe Berceanu are cu siguranță o tolbă întreagă cu amintiri, fiecare medalie sau titlu avînd o poveste a sa.

— Dacă ar fi să alegi una dintre ele, asupra căreia te-ai opri?

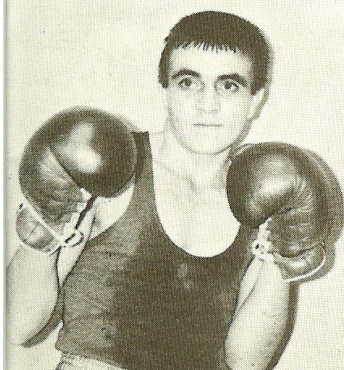
— Poate o să vi se pară curios, însă dacă este vorba să amintesc de o mare victorie, atunci nu mă voi opri nici la primul titlu european cucerit în 1970 la Moscova, nici la primul titlu mondial obținut la Mar del Plata în 1969, nici chiar la cel olimpic din 1972 de la München.

— De ce?

„Forma sportivă este trecătoare, pasiunea nu!”

volei (nu neapărat derbiuri), îi vei găsi alături de handbaliști în curajîndu-i că pot întoarce rezultatul în favoarea lor, îi vei simți prezența în tribunele stadionului de fotbal sau îi vei descoperi în holul aeroportului Otopeni, cu lacrimi în ochi la sosirea campionilor de la Sevilla sau Monte Carlo, purtînd în brațe cel mai mare buchet de flori și reamintindu-le lui Jenei sau Iordănescu, lui Stoica sau Lăcătuș că: „sper că v-ați convins că dacă vreau oricînd cîștig la Pronosport!”.

Altfel spus, Nicolae Gîju face parte din categoria acelor care sînt trup și suflet pentru ceea ce se cheamă „familia Steaua”, orice eveniment sportiv trăindu-l ca și cînd ar fi implicat direct. L-am revăzut de curînd în pavilionul expozițional de la „Casa Științei” cu ocazia desfășurării întrecerilor din cadrul Centurii de aur. A fost un adevărat spectacol în ceea ce privește intensitatea prin care poate trăi un antrenor în colțul ringului rîșuitele sau nereușitele elevilor săi. Avem să mă conving, încă o dată, deși nu mai era nevoie, că boxul pentru Nicolae Gîju nu este o profesie, ci viața însăși.

le aibă un tînr ce intră în sala de box, se află și acela al pasiunii pentru ceea ce face. Voi da un exemplu. Cînd a venit la selecție cel ce a urcat azi pe treapta a doua a podiumului, Ion Guzganu, era mai puțin dotat decît foarte mulți dintre cei prezenți. Manifesta însă niște calități de dirigență, de om pasionat pentru tot ceea ce făcea. Anii au demonstrat că nu am greșit, nu numai în acest caz, dar și în altele. De altfel, acest lucru este valabil la orice sport. Un sportiv pasionat, dominat de pasiunea pentru sportul pe care-l practică va evolua bine, te vei putea baza pe el chiar dacă nu-i în formă. Adrian Bumbescu într-un meci cu miză, chiar în eclipsa de formă, a fost un cuceritor al pilon al apărării. Sau Petrică Brănișteanu la baschet. Sau Corneliu Ion la tir. Și aceasta pentru că forma sportivă este trecătoare, pe cînd pasiunea, nu”.

GHEORGHE HAGI

10 - un tricou celebru

Locul tău în jocul Stelei
Și-a găsit deplin temer
Oferindu-ți strălucire
Îi dai strălucire ei.

Nu este înalt, nu este nici scund, este exact cât ar trebui să fie pentru a avea o seamă de calități deosebite pentru jocul de fotbal. N-a fost un copil minune care să fi dispărut — cum dispar mulți, după trecerea în rândul seniorilor. Impresionind încă de pe timpul când evolua la echipa de pe malul mării, *Gheorghe Hagi* a viitoarelor sale evoluții și, de la sezon la sezon, avea să-și câștige, deo-

potrivă, un statut de jucător de valoare, dar și aprecierile unanime ale colegilor și... adversarilor. În compania celor de la Sportul studentesc a reușit să-și întregască registrul tehnic și tactic, astfel că la națională a început să devină un jucător care poate întoarce soarta unui meci. Finala de la Monaco avea să-i aducă încununarea deplină a calităților sale.

Cel mai nou component al familiei *Steaua* poartă pe tricou numărul 10. Este un număr purtat cîndva de nume care de asemenea au făcut glorie în fotbal, atât în cel românesc, cât și în cel internațional: Ozon, Zavadă I, Dumitru sau uneori Lordănescu, Pele, Platini și Maradona. Nume care nu trebuie să mai fie însoțite de alte explicații, nume care au devenit celebre prin tot ceea ce au făcut pentru acest joc care polarizează atenția de la cei mai mici la cei mai mari. Ei bine, aici se încadrează și cel ce poartă astăzi la *Steaua* tricoul cu numărul 10.

Valoarea lui individuală cât și valoarea echipei în general au făcut ca integrarea în jocul *Stelei* să se facă fără nici un fel de perioadă de tranziție. Hagi joacă azi la *Steaua* de parcă ar fi aici dintotdeauna.

„Hagi — au remarcat agențiile de presă străine după meciul România-Spania — a demonstrat că poate juca pentru ansamblul echipei, utilitatea lui făcîndu-se simțită pe parcursul celor 90 de minute. Hagi, altfel spus, are calitățile jucătorilor care pot ieși, aparent, din prim planul jocului, dar constituind de fapt roțița principală a angrenajului general”.

Este exact ceea ce făcea Pele sau așași de astăzi, Maradona și Platini.

GAVRILĂ BALINT

Un gol cu valoare de simbol

Cu alură de decatlonist, 1,80 m și 70 kg, *Gavrilă Balint* are, ca să folosim tot un termen din afara fotbalului, o alergare de „pur singe”, iar atunci cînd dă libertate întregii sale ființe, realizează curse ce înmărmuresc adversarii și încintă tribunele. Clarvizionul în teren, tehnica de control asupra balonului, pofta de gol care-l împinge mereu în față fac din el un mijloc ofensiv prin excelență. Golurile sale — chiar dacă nu foarte multe — nu pot fi uitate, fiindcă ele vin de obicei în momente psihologice ale meciului cu implicații directe în rezultatul final. Nu vom încerca să le înșirăm aici pe toate, însă la unul oricum ne vom opri.

— La care crezi, *Gavrilă Balint*?

— Sînt sigur că la cel înscris la Sevilla în finala Cupei Campionilor Europeni cu F.C. Barcelona, ultimul de altfel din seria aceea de lovituri de la 11 metri, gol care a și consfințit curcerea trofeului de către noi, în contextul, desigur, al formei de excepție pe care a prins-o *Helmuth Duckadam*. Despre golul în sine ce așa putea spune?! În pri-

mul rînd că invulnerabilitatea lui *Helmuth* mi-a dat o mare siguranță. Apoi aș dori să spun că acel vacarm de pe stadionul Ramon Sanchez Pizjuan nu m-a deranjat absolut deloc, concentrat fiind la acea tensiune a finalului de... finală. Chiar pot spune că atunci cînd am revăzut meciul pe caseta video am fost mai mult marcat de vuietul tribunelor. Înainte de a executa lovitura, în câteva secunde am observat starea (era și evident să fie așa) de nervozitate a lui *Urruti*. A fost momentul, clipa, care mi-a dat mai multă siguranță, chiar decît incurajările colegilor mei din teren, înainte de a pleca din „tabăra” noastră instalată la mijlocul terenului. Și mai deconectat ca altă dată am sîntat plasat în partea dreaptă a porții în timp cu *Urruti* era în stînga, jos. Revin asupra ideii de la început. Golul a fost hotărîtor, adică ultimul din seria noastră. Valoarea lui a crescut în următorul minut cînd *Helmuth* a parat și ultimul șut al spaniolilor. La cei 24 de ani pe care îi am, nu-mi doresc decît să retrăiesc asemenea momente ca la Sevilla și Monaco, evident

Pe teren, cînd ești în Joci, alergi irezistibil: Fii și-n lotul ce se-anun TITULAR și nu... POSIBIL!

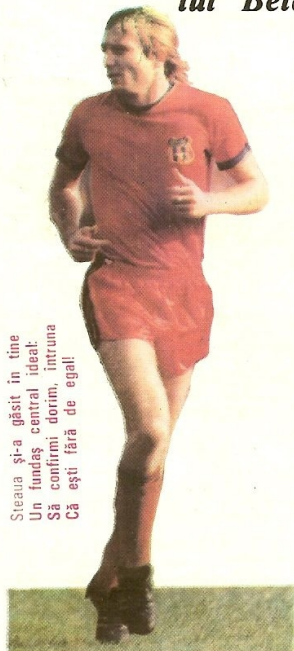
cu *Steaua*, și mi-aș — de ce nu? — și cu țînală”

SUPERCAMPIONII

ADRIAN BUMBESCU

Învîngătorul lui Belanov

Parcurgînd lista jucătorilor din elita fotbalului mondial pe care i-a avut adversari direcți în „campania europeană” a *Stelei*, și derulînd „filmul” acestor dueli în care fundașul stelist *Adrian Bumbescu* a ieșit net învîngător, se ajunge la o concluzie care îl onorează și în același timp se constituie într-un adevăr incontestabil: *Bumbescu* este la ora actuală unul dintre cei mai buni fundași centrali din Europa. O realitate care au simțit-o pe propria piele numiții: *Vandenberg* (*Anderlecht*), *Detari* (*Honved*), *Archibald* (*F.C. Barcelona*), *Fuñes* (*River Plate*) și *Belanov* (*Dinamo Kiev*). Nume cu greutate în ierarhiile internaționale cărora li s-a adăugat și copilul minune al fotbalului spaniol, *Btragueño*, anihilat fără drept de apel de *Adrian* în memorabila partidă România-Spania din preliminariile campionatului european, disputată pe stadionul din Ghencea. „Examenul de diplomă” pentru elita europeană l-a adus în seara zilei de 24 februarie pe *Bumbescu* în fața fotbalistului numărul 1 al bătrînului continent, sovieticul *Igor Belanov*, în finala Supercupei pe care *Steaua* a susținut-o în compania lui *Dinamo Kiev*. Duelul dintre cei doi aproape că nici nu a existat, jucătorul militar impunîndu-se din primul moment de joc prin angajament și un simț deosebit al plasamentului. La sfîrșitul finalei, sportiv, laureatul revistei „France Football” l-a felicitat și i-a urat mult succes. Era în acest gest o recunoaștere a valorii și un mare exemplu de fair-play. Foarte bun la jocul cu capul și la interceptie, blondul fundaș central militar și-a făcut simțită prezența în ultimul timp și pe tabela de marcaș reușînd cîteva goluri de rară frumusețe (cu *Dinamo* și *F.C. Argeș* în recenta ediție de campionat și cu *Albania* în partida oficială din preliminariile campionatului european). Adunînd de la debutul

Steaua și-a găsit în tine Un fundaș central ideal! Să confirmi dorim, intruna Că ești fără de egal!

și-și anunță o lungă carieră. Pregătindu-se de pe acum să sărbătorească 10 ani de evoluții în divizia națională A (debut în 1978 la Craiova, sub culorile Universității, ca mijloc), *Adrian Bumbescu* mi-a făcut o mărturisire la care a fost martor și soția sa, *Ana*, fostă campioană națională și balcanică la 400 metri plat și 400 metri gar-

ANTON WEISSENBACHER

Un palmares care obligă

Că ești un om „rezervă”
Să nu-ți stăbească elanul!
Poți să faci un meci celebru
Să-l ținem minte... tot anul!

Anton Weissenbacher face parte din categoria acelor jucători care nu au fost presionați că vin la o echipă cu nume și... strălucitor, atunci cînd de fapt nu sînt sau nu prea spunea mult în lumea fotului. Iar dacă spunea, atunci era vorba siguranță a jucătorului, dată de valoarea pe care o simțea. Dar (culmea!) cînd introdus în echipă, indiferent de mărimea jucărilor, care apar în teren a însemnat un prilej de afirmare a unui jucător care „(se spunea), dar care evident a venit în țară și care se manifestă de la meci la meci, dornic de autodepășire pentru a fi la înălțimea... echipei, care acum deja se află în vîrfurile europene, adică pe Mont Blanc”. Fără să aibă comportamentul jucător care apar meteoric, orbînd ochii, dar : dispară la fel, el s-a dovedit util atunci cînd trebuie și unde trebuie în timpul unui meci. Spectatorii s-au obișnuit cu prezența lui „11”-le stelist, la fel și cronicarii, drept țigat, deocamdată, prin constanța evoluțiilor sale. Cu ochii permanent spre acțiuni, nu se sfiește niciodată (și asta-i deosebit) să-și arunce privirea la coechipari săi din dreapta sau față, prilej de a năvăli asupra secretelor rezolvării problemelor atît de spinoase ale apărării. Palmaresul său la cei 22 de ani este impresionant.

SUPERCAMPIONI

ILIE BĂRBULESCU: „Prietenia este la fel de înălțătoare ca și victoria în sine“

S-a spus, și pe drept, că *Ilie Bărbulescu* avea nevoie de *Steaua*, iar *Steaua*, la rîndu-i, avea nevoie de *Ilie Bărbulescu*. Este cel mai bun exemplu al jucătorului de valoare care nu se putuse realiza, avînd nevoie de „forța colectivă“ pentru a-și evidenția cît mai mult calitățile. Puțini sînt jucătorii pe care i-am cunoscut, care pot radia atîta umor rece — cum se spune, gluma stînd în colțul gurii sale, la fel ca acel șut năpraznic tras în secunda 36 a re-prizei a doua din meciul retur cu *Honved*, care a însemnat nu numai majorarea decisivă a scorului în favoarea *Stelei* dar l-a și determinat pe antrenorul *Komora* să declare: „tipi ca aceștia nu se nasc decît foarte rar“. Jucător care dă o siguranță „ultimului apărător“, dar și creează acțiuni ingenioase pentru cei din compartimentele ofensive, *Ilie Bărbulescu* se constituie într-o piesă de bază a apărării steliste care s-a remarcat atît în campionatul intern, cît și în periplul european. Are ceva din privirea lui *Raf Vallone*, dar și din sprintul lui *Carl Lewis*. Cert este că, la cei 30 de ani, *Ilie Bărbulescu* joacă de o manieră în care încintă și... adversarul, convins fiind că numărul anilor adunați nu contează în timpul jocului, ci numai pregătirea pe care o efectuează zilnic și dăruirea din timpul partidelor oficiale.

„Cred — ne spunea *Ilie Bărbulescu* — că am trăit satisfacții pe care nu le-aș fi avut la o altă echipă. Dincolo de alte merite ale echipei noastre, mă refer la stil de joc, la tehnica individuală, un rol important în realizarea acestor performanțe l-a jucat unitatea sufletească a întregului colectiv, aceasta constituind fundamentul multor reușite în momentele mai grele ale drumului nostru spre aceste superbe succese. Vă spun sincer că numai aici, la *Steaua*, am găsit această forță interioară a echipei care este dată de prietenia noastră, a tuturor. Nu este mai puțin adevărat că mi-am dat seama din toate discuțiile purtate de foștii jucători, și n-o să încep cu *Voinescu*, ci cu... *Sătmăreanu* și

cred că știți de ce, precum și de către ceilalți, că aici, la această echipă există o tradiție începută de pe vremea C.C.A. Este frumos că s-a păstrat și vom încerca să o lăsăm și noi „moștenire“ celor mai tineri care vor veni după noi peste mai mulți ani de zile. Prietenia este la fel de înălțătoare ca și victoria în sine“.

Strategia te la *Steaua*
Intensă-i dar înegală:
F-i lăucefar în echipă
Și-apoi în... națională!

LUCIAN BĂLAN

„Diamant de Maramureș“
Jocul nu ț-a mers ceasornic:
Poate scapi de ghinioane
Și devii și-n goluri... spornic!

Lupta

pentru titularizare

Lucian Bălan a jucat lentul, puterea de sacrificiu și ambiția îi dau dreptul să aspire la o selecție chiar în prima reprezentativă. Este un vis la care el se gîndește mereu și îl vrea împlinit. Ar fi, după propria-i mărturisire, un moment deosebit. Atașat trup și suflet *Stelei* cu care a cunoscut marile satisfacții ale marilor victorii, *Lucian Bălan* este tipul jucătorului care strînge din dinți și joacă depășind momentele dificile. Îmi amintesc cum la *Bru-xelles*, deși fusese proaspăt operat, a intrat totuși în teren încercînd să facă ceva pentru echipă pe un teren greu, îmbibat cu apă. Stă în putere mi-cuțului „diamant de Maramureș“ (cum l-a numit foarte frumos un gazetar) să-și depășească condiția de rezervă și nu avem nici o îndoială că nu va renunța la lupta pentru titularizare pe care o poartă cu *Balint* și *Ma-jearu*. Din ea cîștigă, de fiecare dată, echipa remarcăți și în jocul cu

Argint viu, precum suveica, își dorim să fii intrun! Și nicicînd să mai te-oprească Ca la „Olimpici“... „furtuna“!

și cu mari șanse de a figura în „topul anului“. Valoarea actuală a *Stelei* are cota parte datorată și lui *Majearu* care a făcut un retur bun, grație, în primul rînd, seriozității cu care s-a pregătît. Departe de a-și fi spus ultimul cuvînt, blondul mustăcios mai candidează încă la un loc în prima reprezentativă, unde a și fost convocat de cîteva ori însă s-a oprit în anticameră. În drumul de la *Galați* (unde a debutat ca jucător de prima divizie) și pînă la *Sevilla* a cunoscut marile bucurii ale marilor victorii, performanțe datorate *Stelei* care l-a primit cu brațele deschise. *Majearu*, acest „cal de rasă“, cum îl numea un confrate, poate încă mulți ani să-și ofere serviciile echipei care l-a consacrat și avem toată convingerea că își va face tot mai mult simțită prezența și pe tabela de marcaj. Compania selectă de la miilocul

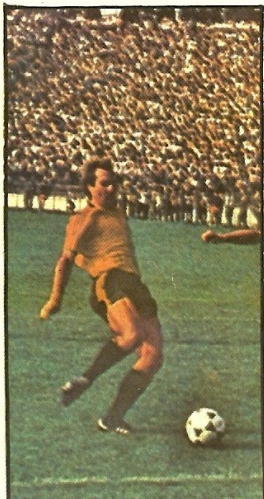
Driblingul, ca argument

Argint viu, precum suveica, își dorim să fii intrun! Și nicicînd să mai te-oprească Ca la „Olimpici“... „furtuna“!

Tehnica deosebită și subtilitatea driblingului sînt „argumentele forte“ ale unui jucător complet care a probat în multe rînduri talentul său. *Mihai Majearu* are acea scîlpire ce ridică tribunele și înfierbîntă stiloul cronicarilor. Ușurința cu care conduce balonul, preluările și, mai ales, unele goluri antologice i-au făcut o faimă ce își are acoperire în jocul din teren. Nu este dintre aceia care se „bat cu înverșunare“, dar fazele de atac îl găsesc acolo unde trebuie, provocînd panică în careul advers. Deși o perioadă de timp a lipsit din 11-le de bază al campioanei, *Majearu* a jucat cu regularitate în reprezentativa olimpică fiind „abonat“ la titularizare. Nu a strălucit, dar, în economia întîlnirilor, aportul său a fost remarcabil. Mai mult chiar, în partida amicală cu echipa similară a *Italiei*, dispu-

„Cred — ne spunea *Ilie Bărbulescu* — că am trăit satisfacții pe care nu le-aș fi avut la o altă echipă. Dincolo de alte merite ale echipei noastre, mă refer la stil de joc, la tehnica individuală, un rol important în realizarea acestor performanțe l-a jucat unitatea sufletească a întregului colectiv, aceasta constituind fundamentul multor reușite în momentele mai grele ale drumului nostru spre aceste superbe succese. Vă spun sincer că numai aici, la *Steaua*, am găsit această forță interioară a echipei care este dată de prietenia noastră, a tuturor. Nu este mai puțin adevărat că mi-am dat seama din toate discuțiile purtate de foștii jucători, și n-o să încep cu *Voinescu*, ci cu... *Sătmăreanu* și

MIHAI MAJEARU

GLORIA DE TERI, STRĂLUCI

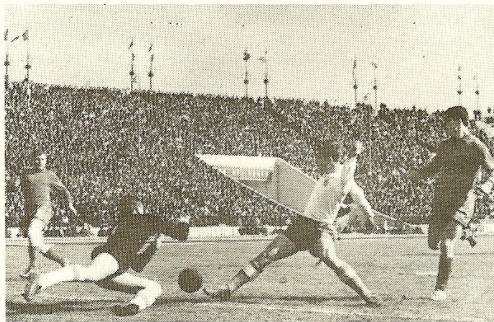
Au trecut 40 de ani de când, sub semnătura lui Petre Gațu, ziarul „Sportul popular” publica reportajul primului meci susținut de A.S. Armata în divizia A, avînd în lotul său pe Lăzăreanu, Ilie Savu, Panait, Catană, Cernea, Mladin, Jivan, Nanciu, Gică Popescu, Florian Marinescu, Mihai Ionescu, Onisie, Zeană și alții. Sînt primele „repere” pe un drum lung, anevoios spre marea performanță. Ce mult e de

gostea față de armată, față de culorile clubului. Această echipă nu a aparținut însă numai clubului, ale cărui culori roșu-albastru le-a purtat, ci fotbalului românesc pe care l-a slujit cu devotament și pricepere. Într-o noapte, la Londra, pe Highbury Stadion, C.C.A. a făcut 1—1 cu Arsenal.

La un moment dat s-a hotărît renunțarea la denumirea abreviată (C.C.A.) în profitul uneia explicitate. S-a optat pentru sim-

Sezonul 1985—86 a consacrat această **Echipă** așezînd-o în fruntea ierarhiei continentale, nu prin jocul întîmplării, ci printr-o suită de rezultate ce au stîrnit admirația și stima specialiștilor, mătîrînd de orgolii unele curți princiere ale fotbalului european (Honved, Anderlecht, Barcelona), transformînd în „renume” numele unui club care, nu cu multă vreme în urmă, era un cvasi-necunoscut în soccerul euro-

baliștilor români (elanul, viteza, o inteligență aparte a jocului, spiritul de sacrificiu, de dăruire) să formeze un „aluat” din care să iasă un fotbal mare. S-a insistat metodic pentru a se forma acea mentalitate de învingători indispensabilă în marile „bătălii” europene. S-a investit multă materie cenușie pentru a-i convinge pe jucători că a te privi în oglinda valorii tale este un act de temeritate, dar și de luciditate.

De la C.C.A la Steaua — un drum parcurs în glorie de fotbaliști militari, pagini de mare frumusețe scrise de zeci de sportivi care au îmbrăcat tricoul roșu-albastru. Cele doua momente de apogeu, Sevilla și Monte Carlo, se constituie într-un indemn la marea performanță pentru generațiile viitoare

atunci! Caracteristica principală a echipei era spiritul ei ofensiv. El s-a păstrat și chiar s-a amplificat de-a lungul timpului. **Steaua** ediției 1985—86 (cel mai bun sezon din istoria echipei) înscind 79 goluri în campionat; în timp ce C.S.C.A. din ediția 1948—49 marca 58 goluri cu toate că a venit în final pe locul 7. Au mai trecut cîteva ani și C.C.A. (noua denumire) a devenit o formație a echilibrului, primind în ediția 1951—52 doar 16 goluri în 22 de etape, fiind învinsă o singură dată! „Imi va face plăcere toată viața — scria Marin Ciuperceanu — să repet componența formației standard a C.C.A. învățată ca pe apă, așa cum învățasem în a treia de liceu prepozițiile cu acuzativul la latină: „ante, apud, ad, adversus...” Tot așa imi sună: Voinescu (Toma) — Zavoda Il, Apolzan, Victor Dumitrescu — Onisie — Bone — Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu, Zavoda I, Tătaru; ca și numele celor ce au fost înainte sau după „cei 12”: Peniță Moldoveanu, Victor Moldovan, Drăgan, Ivănescu, Cojocaru, Staicu, Jenei, Raksi și ceilalți”.

În epoca ei de glorie, echipa C.C.A. a trăit și un fapt aproape unic în istoria fotbalului mondial pînă la acea vreme: selecționarea în lotul național pentru jocul cu Iugoslavia din 1956 a 12 jucători de la C.C.A., dintre care au jucat 10! Meciul, disputat la Belgrad, a fost cîștigat de echipa României cu 1—0 prin golul înscris de Cacoveanu. În acest joc, Voinescu, accidentîndu-se, a fost înlocuit cu Toma care a apărut un penalti tras de celebrul Vukas (acesta juca cel de-al 50-lea meci al său în reprezentativa țării vecine).

C.C.A. a fost cu adevărat o mare echipă, succesele ei nu au apărut întîmplător. „Secretul” a constat în puternica prietenie care l-a legat pe fiecare jucător de ceilalți, în respectul reciproc, în dăruirea totală, în efortul colectiv, în marea dorință de afir-

bol și de atunci eșaloanele sportive ale armatei s-au realizat în lupta pentru întîietatea sub numele „Steaua”. Dar nici cei mai avizați exegeți ai roșu-albaștrilor n-au depășit cadrul unei simple coincidențe în privința opțiunii pentru simbol și lucrurile ar fi rămas aici dacă într-o noapte de mai, una din componențele clubului, echipa de fotbal, n-ar fi dăruit unei țări întregi o bucurie de proporții uriașe. O noapte în care nu s-a dormit, iar atît cît s-a dormit, a fost somnul revitalizator al oamenilor întîniși în așternuturi pentru visare după ce au bătut fericele dintr-o cupă a VICTORIEI la care nu se putea ajunge decît cu prețul biruirii unui întreg continent. Au fost ore destinate altminteri liniștii și odihnei, în care sute de mii de oameni propulsați de resorturi neobișnuite și-au părăsit locuințele și acoperiți de bolta generos înstelată a acelei nopți de primăvară au cîntat pentru victorie și pentru bucurie.

La 27 iulie 1983, antrenorul Emerich Jenei declara: „Este un moment favorabil pentru a face, în sfîrșit, saltul calitativ așteptat. Sînt îndeplinite toate condițiile unei atmosfere de mare performanță”. Și într-adevăr, la **Steaua** a apărut acea comuniune — de jucători, antrenori, conducători — aptă să urce mai sus stacheta performanțelor anterioare, să dea o nouă strălucire tradiției, să îmbogățească prestigiul clubului și al sportului românesc. Urmînd exemplul primei „echipe de aur” a clubului militar care și-a creat „unsprezecele” cu migală și cu răbdare, știind să lege niște individualități de valoare într-un TOT valoros, alegînd nu numai fotbaliști, ci și niște oameni care și-au iubit clubul (mulți dintre ei l-au servit în continuare și după ce n-au mai fost jucători), la **Steaua** s-a format o echipă de prietenii cu un „stat major” alcătuit din trei personalități ale clubului militar (Alexandrescu-Jenei-Iordă-

pean. Această spectaculoasă desprindere de elita continentală și cucerirea fanionului de port-drapel nu se puteau realiza fără o exemplară pregătire, fără mii și mii de zile și ore de muncă, fără dorința ardentă, concentrată ca într-un veritabil fascicul de laser, a tuturor generațiilor de sportivi care au luptat sub culorile acestui club. La antrenamente s-a lucrat mult pentru perfecționarea tehnicii, pornindu-se de la un adevăr recunoscut în fotbalul de astăzi: în condițiile unui joc de mare viteză, de elan și angajament, de marcaj în zonă sau strict om la om, tehnica are cuvîntul decisiv, pregătirea fizică rămînd desigur o condiție sine qua non. S-a

că nu trebuie să se vadă „uriași” deformați de o încredere nejustificată care poate ameiți pe oricine, dar nici „pitici” speriați înainte de a fi dat ochii cu adversarul. Și astfel s-a ajuns la o stare de spirit generatoare de curaj dirz și prudent, de forță interioară autentică, reală, care în final a dus la valorificarea pregătirii, muncii și a șansei din anumite momente.

La „Steaua” care a răsărit, cîndva, într-una din zilele de speranță ale deceniului cinci, cînd pe firmamentul sportului românesc își înscrisa un modest nume Casa Centrală a Armatei, este o cale atît de lungă încît mii de zile efort s-au durat pînă să ardă noaptea andaluză **STEUA**

REA DE AZI

du-se într-o veritabilă baie a bucuriei.

Fiecare echipă are, incontestabil, proprii săi suporteri. „Corpul” de suporteri se constituie odată cu echipele. Niciodată o formație de fotbal n-a susținut un meci fără să fie asistată de suporteri, mai mulți sau mai puțini, după împrejurări. Cum arată suporterii o știe toată lumea: unii sînt liniștiți și stau „în banca lor”, alții vulcanici; unii competenți, cunoscători ai jocului, alții cu corigiența la regulamentul; unii obiectivi, gata să recunoască și meritele adversarilor, alții subiec-tivi, nevăzîndu-i decît pe ai lor. Există și suporteri de la distanță, reprezentînd o gamă largă de preocupări, meserii, grad de cultură, de la omul simplu pînă la venerabili profesori universitari. Unul dintre cei care urmărește de la distanță, de mulți ani, curbele ascendente și descen-dente ale fotbalistilor militari ne-a trimis cîteva considerații foarte interesante despre cele în-tîmplate la Sevilla, la 7 mai 1986. Le facem loc cu multumirea că, peste tot în țară, steliștii au su-porteri minunați, instruiți, civili-zați. Autorul rîndurilor de mai jos locuiește la Brad, este profesor și se numește Tiberiu Vanca.

„Pe o primă scenă a fotbalului continental, stadionul Sanchez Pizjuan din Sevilla, în finalul unei întîlniri urmărite de multe milioane de telespectatori, un om, un sportiv român, portarul echipei campioane a României, a demon-strat întregii lumi sportive că patru penaltiuri consecutive nu sînt suficiente pentru a înfrînge dragostea față de culorile clubu-lui, că printre mijloacele de joc există tehnici corespunzătoare de lucru și observare pentru anihilarea pericolului pe care-l prezintă fatidica lovitură de la 11 metri. Specialiștii au fost în unanimitate de acord că la Sevilla s-a născut un mit, că numele lui Helmut Duckadam a intrat în legendă, că timpul îl va înscris pe memoria sa ca pe una din realizările, nu întîmplările, cele mai de seamă ale sportului «rege». Dacă în seara evenimentului, în orele ce au urmat fluierului final, cînd încărcat cu o bucurie fără margini, mi-am refuzat somnul ore la rînd, acum, după ce am văzut de mai multe ori filmul întîlnirii, știu cu certitudine că nimic din ce s-a petrecut acolo n-a fost întîmplător, ci rezultatul a mii și mii de ore de antrenament, fotbalul ajuns la unul din momentele sale de răscruce. Nu susțin că acestea ar fi primele penaltiuri apărute, cît cred că s-a dovedit întregii lumii sportive că lovitură de la 11 metri nu este o fatalitate, că în funcție de gradul de pregătire se poate repeta, și de patru ori în doar cîteva minute, pararea agresivității pe care o conservă această lovitură. Mai cred că în viitor, în programul de pregătire al fiecărui portar ce ar dori să-și acrediteze numele și priceperea, se va afla dorința de a repeta sau chiar depăși această uimitoare performanță. Și așa cum s-a întîmplat și în alte ramuri sportive, odată spartă bariera, performanța din 7 mai 1986 va fi accesibilă pe o scară tot mai largă, tot mai mulți vor fi cei în al căror bagaj tehnico-tactic se va afla și știința

care la Sevilla, într-o seară cum n-a mai fost alta, a propulsat în mit un mare portar”.

Într-adevăr, „momentul Duckadam” rămîne unic, fără el întregul efort colectiv al echipei de la Sevilla nu s-ar fi finalizat. Nici o superproducție hollywoodiană, nici un scenariu, nici o regie „a la Hitchcock” nu ne mai poate face să trăim minute de tensiune în fața micului ecran cum au fost „pe viu” cele din noaptea în care portarul nostru rămăsese singur împotriva întregii Spanii fotbalistice. Cu 10 ani „înainte de Duckadam” în gimnastica s-a acordat prima notă de 10 pentru o sportivă incomparabilă, imposibil de egalat în măiestrie, care a intrat astfel în Cartea recordurilor. Alături de ea, de Nadia, se află acum el, portarul care a apărut 4 penaltiuri consecutive într-o finală europeană. Nadia s-a retras, Duckadam s-a retras, dar ei vor rămîne autorii unor performanțe în premieră.

La Monte Carlo, „eroul de la Sevilla” a privit finala Supercupei Europei din tribună. Echipa a fost din nou la înălțime. Stînga-ciu l-a înlocuit cu brio pe Duckadam, iar golul victoriei l-a marcat Hagi care, astfel, și-a legat numele de cea mai mare performanță a fotbalului nostru, lucru pe care Hagi îl merita. Victoria din finala cu Dinamo Kiev a demonstrat că Steaua este cea mai în formă echipă europeană de club, chiar dacă a ieșit din cursa ediției 86-87. În fond, rezultatele pot fi provizorii, dar valoarea rămîne un inefabil.

De la C.C.A. '56 la STEAUA '86 a fost un drum lung cu urcușuri și coborîșuri. Dar rîvna neobosită, adunată bob cu bob, fertilizată de renunțări și sacrificii conștiente, disciplinată și fără pauze, a creat o forță care se poate impune în fața oricărui adversar.

Să încheiem, citîndu-l pe scriitorul Eugen Barbu: „Victoriile Stelei sînt meritul clubului care a impus muncă, disciplină, dragoste de fotbal. La această formație unde s-a muncit pe rupte, rezultatele s-au văzut... Cînd toate echipele din România vor practica fotbalul supercampioanei europene, vom avea un fotbal măreț...”

Pînă cînd vom avea un fotbal măreț, ceea ce nu ni se pare un vis irealizabil, să așezăm corect podoabele aduse de Steaua între celelalte bucurii ale noastre, chiar dacă... marile elogii sînt mute.

■ CRISTIAN ȚOPESCU

MECIUL 500: la 29 septembrie 1968 pe stadionul „23 August”: 3—1 cu Progresul București (ultimul gol marcat de Constantin în divizia A)

MECIUL 1000: la 18 februarie 1984 pe stadionul Steaua: 4—0 cu C.S. Tîrgoviște

A 300-a VICTORIE: la 7 octombrie 1973 pe stadionul „23 August”: 1—0 cu Sportul studentesc

Jubilee
din
palmaresul
echipei
STEAUA

A 400-a VICTORIE: la 12 august 1979 pe stadionul Steaua: 2—0 cu Gloria Buzău, în etapa de debut a campionatului. La acest meci, Steaua a depășit cifra de 1000 puncte realizate

A 500-a VICTORIE: la 21 aprilie 1985 pe stadionul din Petroșani: 3—2 cu Jiul

GOLUL nr. 500: Constantin, în martie 1960, la meciul cu Dinamo București (3—3)

GOLUL nr. 1000: Florea Voinea, la 30 noiembrie 1969, în meciul cu Dinamo Bacău (8—0)

GOLUL nr. 1500: Iordănescu, la 8 decembrie 1978, în meciul cu Jiul (4—1) pe stadionul Steaua

■ LIVIU MÎNECAN

Să vorbim despre fair-play

STEAUA COLECȚIE DE INDIVIDUALITĂȚI?

De curînd am admirat calitatea revistei „Fotbal '87”, editată de clubul Sportul studentesc. Am remarcat prezentarea grafică, paginația „artistică”, o anume inteligență a punerii în temă ca și complexitatea și diversitatea unghiurilor de abordare a problematicii „sportului cu balonul rotund” și a personalităților sale.

O singură nedumerire am avut, produsă de altfel de iscusitul articol („Un intelectual al fotbalului: Bôlôni”, pagina 13) al criticului literar și gazetar Ioan Buduca. Nedumerirea e prilejuită de o afirmație, cel puțin exagerată, anume că Echipa Steaua „fără Bôlôni ar fi numai o colecție de individualități” — ceea ce, parcă, sună puțin a resentiment. Considerația sa e cu atât mai stranie cu cît presa internațională însăși a subliniat de nenumărate ori un aspect care constituie o caracteristică esențială a stilului campioanei noastre, aspect pe care l-am putea numi „starea de echipă”.

Nu numai inteligența unui jucător (a antrenorilor sau, pur și simplu, a echipei), ci și spiritul colegial, prețuirea și înțelegerea reciprocă au adus Steaua pe culmile performanței, marcînd o intuiție de ansamblu a fiecărui jucător. În treacăt fie zis, ar fi de-a binelea un miracol ca steliștilor să le „iasă” unul din „numerele” lor predilecte — țesătura de pase, de exemplu — dacă totul ar depinde numai de facultatea „demiurgică” a unui singur jucător!

Citînd articolul menționat, probabil că Bôlôni însuși a fost primul care să se simtă cel puțin „jenat” de subtextul afirmației în cauză. Deși configurația echipei i-a determinat adesea pe comentarii să o evidențieze în ansamblu, evitînd nominalizările, cred, totuși, că s-ar cuveni să-i amintim lui I. Buduca (măcar) de Tudorel Stoica — „nîmă și plămînul acestei frumoase echipe” — cel ce joacă fotbal la Steaua de 12 ani!

Nu mi se pare fair-play (mai ales pentru cineva care respiră continuu aerul amfiteatrelor) a gîndi că supercampioana Europei ar fi o sumă de individualități (!) — în sensul că aceste individualități marcante nu s-ar „lega” între ele —, ba mai mult, a aminti că aceeași echipă n-a fost în stare să confirme „cînd Bôlôni lipsea din echipă, la Tokio și la Bruxelles”; orice om („de bine”) — implicînd Bôlôni — și-a dat seama că la Tokio, preferînd spectacolul în detrimentul luptei oarbe, Steaua a pierdut o cupă „după ce deja o cîștigase”. În acest context, i s-ar putea contrapune lui I. Buduca o declarație care poate preîntîmpina cele spuse de criticul amintit și aparține lui Bôlôni însuși, ea referîndu-se atît la finala intercontinentală, cît și la „toamna bruxelleză”: „În orice caz, pot să afirm că într-o echipă o absență nu trebuie să conteze. Nici chiar două... Atunci, la Tokio, am avut și ne-gansă. Steaua putea să cîștige — s-a văzut doar! — și fără mine. În schimb, la Bruxelles, cînd au mai lipsit și Bumbescu și Lacatus, atunci se poate spune că absențele au cîntărit, determinînd și rezultatul și, din păcate, și calificarea. Dacă la Bruxelles s-ar fi jucat în formație completă...” (Informația Bucureștiiului, miercuri 31 decembrie 1986). Comentariile sînt de prisos.

Nu e tocmai fair-play să-i lei unei echipe cu o mîină ceea ce-i dai cu cealaltă. N-au fost oare cele mai frumoase jocuri ale Stelei tocmai acelea în care ea s-a prezentat în componență integrală (mai ales la mijlocul terenului; vezi, de exemplu, meciul Steaua-Anderlecht din aprilie '86, pentru care presa internațională nu mai găsea superlativ și le muta în zona visului, sau nu prea îndepărtata finala de la Monte Carlo)?!

Și pentru că același Ioan Buduca afirmă în plus „Bôlôni nu are viteză” ar fi nimerit să i se amintească acea cursă de vreo 60 de metri — din „noaptea sevillană” — prin care fotbalistul nostru nu numai că l-a ajuns din urmă, dar, cum se spune, l-a și „luat” pe Carrasco, cu 6 ani mai tînr, care se îndrepta spre „zona” lui Duckadam. Cred că optica unora ce delimitază strict jucătorii în „inteligenți” și „instinctuali” e cam perimată azi, a demonstrat-o echipa Steaua însăși.

Astfel încă ar trebui să fim foarte atenți cu afirmațiile pe care le lansăm în ceea ce privește sportul (implicînd sportivitatea), cu atît mai mult cu cît realitatea cuprînsă în spusele lui Ioan Buduca — remarcabil critic ficțional — nu se înscris, de data aceasta, în domeniul literaturii...

■ ROXANA IORDACHE
studentă

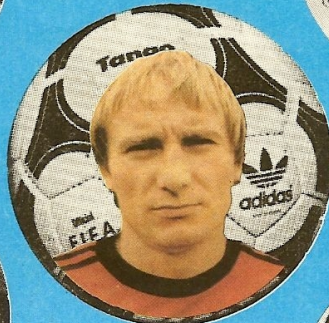
steaua supporter
STEAUA

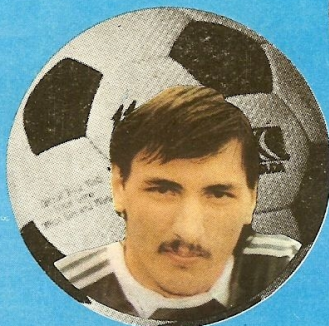
TUDOREL STOICA

ANTON WEISSENBACHER

ADRIAN BUMBESCU

DUMITRU STÎNGACIU

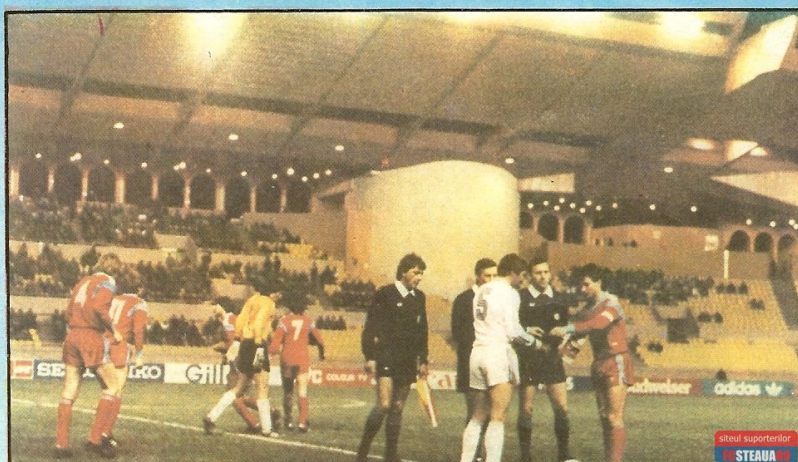

MIODRAG BELODEDICI

ANGHEL IORDĂNESCU

SUPERCA EUROPEI

LUCIAN BĂLAN

MIHAI MAIEARU

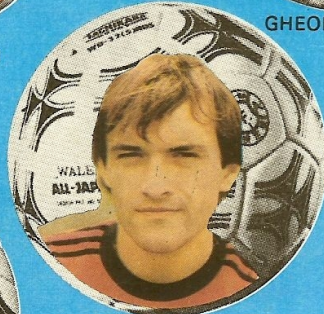
GHEORGHE HAGI

ILIE BĂRBULESCU

LADISLAU BÖLÖNI

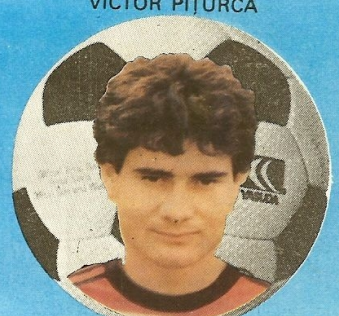
GAVRILĂ BALINT

VICTOR PIȚURCĂ

MARIUS LĂCĂTUȘ

NIȚĂ CÎRȘĂ

mpionii

ȘTEFAN IOVAN

TOMA IVAN

IOSIF ROTARIU

O legendă mereu frumoasă

Nu întâmplător am parafrazat titlul unei modeste poezii, pe care am scris-o și care a devenit șlagărul de muzică ușoară „Mulțumesc, iubită mamă!” Mamei și fratelui meu mai mare le datorez dragostea dinții față de clubul militar, de prin 1957, așadar de 30 de ani. Întimplarea face să fi crescut nu departe de Ghencea, pe vechea arteră bucureșteană Sebastian, iar imboldul meu nedeslușit încă față de echipa militară și-a găsit și o concretizare perpetuă: tot timpul băteam mingea lângă Antiaeriană (căreia lumea îi spunea Anteriană), unde se aflau niște terenuri ale C.C.A. Mingile erau, pe atunci, lăcuite. Își era mai mare dragul să le lovești, cu efect, unii le mai dădeau intenționat peste gardul de sîrmă verde, în boschet, pentru a le lua seara acasă. Pe atunci idoli erau Tătaru I, Voinescu, Constantin, Alexandrescu, Jenei, Crișan, Staicu, Zavoda, Apolzan și toți ceilalți care alcătuiau „garnitura de aur” a militarilor. Cel care avea să devină în scurt timp Tătaru II, Gigi, creștea cot la cot cu noi, la pitici, dar se bucura de o atenție specială și era firesc să fie așa, întrucît se anunța a fi un mare talent. Prin 1961, dacă nu mă înșel, cînd am citit în ziar că denumirea clubului se schimbă din C.C.A. în Steaua am suferit mult, mîntea de copil mi se obișnuia greu cu noua titulatură, dar pe urmă mi-a trecut și iată că puștii de astăzi cu greu își pot imagina că marea lor iubire nu s-a numit așa întotdeauna, ci a avut numai trei inițiale: C.C.A. După turneul UEFA pentru juniori găzduit de România și după risipirea echipei „Viitorul” pe la diverse cluburi, idolul meu devenise Florea Voinea care, incontestabil, a fost o prezență singulară în fotbalul nostru. Mergeam cu schimbul la meci pe „23 August”, cînd cu mama, mai rar, cînd cu prietenul meu mai vîrstnic, locotenent de infanterie, Bebe Borcef, care mă lua pe motocicletă (Un „Ij” puternic și veșnic uleios) la mai toate meciurile Stelei, dar și la partidele naționalei, ale lui Dinamo, Rapid și Progresul. Cuplajele bucureștene erau deliciul microbiștilor de atunci și este mare păcat că s-a renunțat la ele. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că voi putea însoți vreo echipă românească, mai tîrziu, în străinătate – așa ceva depășea chiar puterea de fantezie a visului. Începuserăm și eu să fac sport pe performanță – eram aruncător de su-

vului, frămîntată cu sudoare. Dar uite că nu atletismul mi-a adus cele mai mari satisfacții, ci gazetăria sportivă, datorită căreia în ultimii doi ani am însoțit echipa „Steaua” mai prin toate locurile (un fost amic, veterinarul de

mai bine decît mine. Ei, culmea, n-am să scriu nici măcar despre fotbal – deși publicația de față e consacrată sportului cu pricina – căruia Steaua i-a dat o strălucire unică în Europa acestui deceniu. Atunci despre ce voi

prestigiu Dan Claudiu Rujan, îmi propoșă că n-am fost cu Steaua decît în străinătate, iar la meciurile interne nu m-am dus – îi precizez pe această cale că peste hotare n-am văzut decît 5 meciuri ale echipei, plus 3 ale naționalei pe cînd în țară am urmărit, de trei decenii încoace, peste 1000 de

partide ale Stelei). Despre marile înclăștări internaționale ale echipei noastre fanion am tot scris, articolele fiind găzduite cu generozitate de revista „Săptămîna” prin girul maestrului Eugen Barbu. Nu are rost să mai relatez acum ce s-a întîmplat la Bru-

lubesec echipa Steaua, fiindcă, un an, a fost lup, cele mai frumoase stadioane ale Europei. În preajmă ei mă simt ca sub prima ninsoare din decembrie, cînd săniile se smintesc, fug singure de-acasă, se joacă deal, se șlefuesc, se răstoarnă și iar se întorc în colț lăria noastră, ca să ne țină verde simburile poveștilor. Dintre toți băieții care poartă azi, în glorie, numele echipei Steaua sînt mai prieten cu Bumbesc, Lăcătuș, Stîngaciu și Bărbulescu, dar îmi sînt dragi și toți (cad în suspine cînd îi văd cît de tineri sînt) pentru clipele de mare frumusețe ce știu să ni le dăruiască.

Marile echipe intră în alcătuirea vieții tuturor fanionștilor nebuni și nu se pot șterge din amintire o sută de ani. Puștimea (chiar și cea bătrînă) care umple stadionul din Ghencea, spre a-i aclama pe Belodedi, Hagi sau Iovan, învață acolo lecția iubirii care stă dreptul fricii spre a-i tăia acestuia logodna cu întunericul. Fîndcă pe deasupra tuturor ambițiilor care colindă, fotbalul e lupta omului pentru libertate. Iar cei ce-l slujesc cu cinste merită îmbrășșările noastre

■ FĂNUȘ NEAG

XVII, pe frontonul cărora scrie cu litere de bronz 1685, 1690, 1693, 16 și așa mai departe. Porumbelii și maieștrii sînt însă neputincioși față de realitate: sediul NATO, așadar nu departe. Tragicul stadion Heysel cu atmosfera lui încă funerară, face să ne gîndim la alte locuri morții, Maidanek, Oradour, Trezn Lidice, întrucît crima rămîne crîmă indiferent cum s-ar produce. Pe tîrziu, prin inima Belgiei, cîmpia de Waterloo mai fumegă încă de amintirea celui din urmă război napolian... În Sevilla, viața spirituală e minată de amintirea a trei nume ilustre: Columb (care s-a îmbarcat pentru istorica sa călătorie spre India de fapt spre Lumea Nouă), Don Ju-

Alina sportivă STEAUA

les, Figaro, bărbierul lui Rossini, care nu mai are nevoie de prezentare. Un alt nume despre care se vorbește este nefericită Carmen (imortalizată de Bizet în opera cu același nume) care a lucrat aici într-o fabrică de țigări – aceasta se păstrează și acum, nu departe de vechiul Arsenal. Dar Turnuș de Aur și Alcazarul, bintuite de umbrele și de lingoarea infanților Spaniei, ele ce cusur au? Nu sînt oare grandioase bijuterii de piatră, de vitralii și ceramică roș-albastră, pe care nu te mai saturi privindu-le? Ne-am plimbat ore în șir pe malul Guadalquivirului, fluviul cîntat cu atîta patimă de Federico Garcia Lorca, am văzut portocali sălbatici, plini de roade, străjuind drumurile publice, chiparoșii ne-au adumbrit cu frunzele lor trafo-rate. Ne-am întîlnit cu oameni primitivi, moștenitori ai unei culturi grandioase. Personal am mai fost emoționat de ceva: o casă de locuit pe care e încrustat anul 736, intactă, cu perdele la geam, probabil una din cele mai vechi din lume.

La Beijing, în escalele noastre de două zile din jurul Cupei Intercontinentale am vizitat împreună cu colegii Ion Băieșu, Vasile Căbulea, Coca Cozma Teoharie și Dumitru Graur, dar și cu președintele clubului Steaua, colonelul Nicolae Gavrilă, cu Bălăni, Belodedici și Balint, Palatul de Iarnă. În acea zi de decembrie ne-am îndreptat spre inima Chinei, către Marea Zid, unde vreo patru cămile erau oferite ca decor însușit pentru fotografi. Despre șederea la Tokio ce să mai vorbim, a fost un vis pe care l-am presat ca pe o floare rară între coperțile pleoapelor, pentru a-l ține toată viața. Personal, mai am un motiv de bucurie: grație Agenției Japoneze de Presă „Kyodo” am putut vizita Hiroșima, experiență unică de viață, despre care am scris și voi mai scrie. La Atena, cu naționala, am urcat spre Acropole, unde se mai păstrează și acum temnița lui Socrate și unde feriatidele susțin pe creștet (aidoma femeilor de la țară cu ulciourul) bolta civilizației antice grecești, fără de care n-ar fi fost cunoscute nici Renașterea, nici cultura modernă a Europei. La Nisa am mai apucat ceva din carnavalul tradițional, păstrat de o jumătate de mileniu, am vizitat saloanele strălucitorului Hotel Negresco, ridicat în 1913 de un compatriot de-al nostru, iar la Monte Carlo am văzut o miniatură de rai – Grădina plantelor exotice, uriașul acvariu, Muzeul oceanografic, Palatul princiar, traseul celebrei curse de formula 1 și, bineînțeles, Cazinoul, unde ne-am dat palme în fața sumelor uriașe jucate la ruletă și la alte malaxoare de escrocăt o lume care, la rîndul ei, a escrocăt pe alții pentru a-și face averi. Pretutindeni unde am fost am văzut bazare țixite de oameni, muzee și case străvechi, plăci comemorative și vitrine strălucitoare, pe scurt un caleidoscop gigantic al vieții din Răsărit și Apus, din Miazănoapte și Miazăzi, ceea ce pentru noi, ziaristi și scriitori, a însemnat enorm. Firește, s-a stat pretutindeni puțin, nu avem pretenția că acum știm totul despre țările vizitate, dar trăim sentimentul că am fost acolo, că am văzut cu ochii și am călcat cu piciorul minunății care poate că în alte împrejurări ne-ar fi fost inaccesibile. Și toată această bucurie a spiritului se datorează, înții de toate, echipei Steaua. Fără noi, publiciștii, ea poate că s-ar fi descurcat bine oricum, pretutindeni, dar fără ea noi n-am fi ajuns acolo, asta e sigur. Și iată cum fotbalul poate deveni un fer-

gajă, ci și prin oportunitățile oferite tuturor, de la jucători și tehnicieni pînă la oamenii condeiului. Îmi aduc aminte că regretatul academician Gri-gore C. Moisil scria într-o revistă, citez din memorie: unii se duc pînă în Tibet și se întorc numai cu un sonet, în timp ce eu în drum spre Universitate îmi scriu în minte cîteva prelegeri și articole. Așa este, firește, de-pinde și de capacitatea de asimilare și de creativitate a omului, dar în ceea ce ne privește pe noi, mănunchiul de ziaristi și scriitori care am însoțit mesagerii sportului românesc, călătoriile au fost o mină sufletească de aur din care, sînt convins, și ceilalți colegi vor scoate, cu timpul, creații independente de îndatoririle cronicarilor sportivi. Am lăsat la urmă, intenționat, cea mai frumoasă priveliște naturală pe care am văzut-o vreodată: în drum spre Tokio, am contemplat pe fereastra avionului, deasupra Pakistanului, cum se desface ziua din noapte, ca perla din scoică. Lăsasem noaptea în spate și zburam spre Soare Răsare, în direcția inversă a fusului orar, și pe o distanță de numai cîteva kilometri albastrul întunecat primea năvala roșu-

lui pompeian al zorilor. Aceasta este o „oră astrală a omenirii” cum ar fi spus Stefan Zweig, un moment care nu poate fi egalat decît de revelația conchistadorului Nuñez la Bilbao care a îmbrățișat cu privirea, de pe virful unui munte din America Latină, Oceanul Pacific și Oceanul Atlantic. Acela incendiere a nopții de către oștile biruitoare ale zorilor mi-a apărut ca o sublimă falie tectonică a universului (dacă se poate spune așa) și cred că ar trebui să se nască un nou Shakespeare pentru a o putea istorisi în toată fascinația ei.

Mulțumesc, iubită Steaua, pentru toate acestea! Fără gloria ta sportiva nici unul dintre oamenii scrisului care te-au însoțit n-ar fi avut acces, într-un timp așa de scurt, la atîtea comori ale civilizației, ale lumii. „M-am născut ca să văd și să spun ce-am văzut” – sună un vers clasic și asta am încercat să fac eu acum. Prin posesorii Cupei de argint masiv cucerită la Sevilla am văzut o parte din splendorile lumii!

■ CORNELIU

E și o citime de eroism

În genere, e foarte ușor să observi defectele alpinistului: că are o talpă de la pantof puțin scilciată, că nu se poartă prea omeneste cu cei de la subsol, că și vede prea arareri mama. Dar alpinistul e alpinist! Și e alpinist tocmai de-aia! Și nouă ne-ar fi ușor să observăm defectele echipei de fotbal a marelui club european de fotbal Steaua București, dar, înainte de orice, drept este, cinstit este să spunem că Steaua București este alpinistul care a atins virful cel mai de sus al performanței. Că pentru asta a sacrificat multe valori îndoielnice, că nu s-a izbit de greutățile de care s-a izbit Craiova în campionatul intern. E adevărat! Dar și în alte dăți și alte formații (și Steaua) au fost în aceeași situație. Minus performanța. S-au făcut transferări spectaculoase și nedrepte, au murit echipe, au apărut, peste noapte, echipe noi fără spectatori, dar performanță pe această linie nu s-a realizat niciodată. Continuând tradiția fotbalului nostru, Steaua București a realizat cea mai înaltă performanță a fotbalului românesc din toate timpurile. Fantastica serie de jocuri și victorii din 1986 și 1987 a echipei Steaua București e cît pe-aci să intre-n mitologia fotbalului. Echipa armatei române a ajuns astfel prima echipă din estul Europei care cucerește trofeul continental suprem amintindu-le pre-întreprinzătorilor și pre-deducătorilor la bine spectatori din vestul Europei că estul Europei ține totuși de Europa și nu de Afro-Asia. Ce povară și ce titlu de noblete pentru clubul militar să fie nu numai prima echipă românească devenită cea mai bună echipă a Europei, dar și cea mai bună echipă est-europeană ajunsă la această supremă performanță!

Există pericolul (care ține de însăși structura omului) ca, din tot ce-a fost, să se uite lupta, să se uite eforturile, sacrificiile chiar, și să rămînă numai performanța. Scorul! Or, interesantă e, după opinia mea, așa cum unii colegi ziaristi au încercat să arate, tocmai îmbinarea performanței cu istoria reală a luptei. Dacă nu vom spune cu voce tare că între profiturile pe care le-ar fi tras oricare din echipele vest-europene care-ar fi învins Steaua și-ar fi ajuns să cîștige C.C.E. și recompense pe care le-ar fi primit jucătorii de la Steaua pentru această performanță e o diferență uriașă, nu se va înțelege miine că în ceea ce au făcut sportivii militari este și o citime de eroism. Iar eroismul e o atitudine în sine, nu e una de răsfăț mercantil. E tot atât de adevărat că jucătorii români deveniți stele europene n-au mai avut chiar în ediția următoare a competiției tăria de a continua. Un pahar, două în plus la masa victoriei, azi ar putea însemna o garanție că nu vei mai putea sta la masa victoriei, ci vei sta la un fel de bufet-expres, al milei, miine. Fru-moși, eroicii noștri fotbaliști nu trebuie să uite că sînt ce sînt numai împreună și sub o baghetă autoritară. Li se fac azi multe favoruri, sînt priviți azi cu multă simpatie. Cu prețuire chiar. Dacă nu ca niște academicieni ai fotbalului, cu siguranță ca niște membri corespondenți ai Academiei fotbalului.

Conducerea Ministerului Apărării Naționale a reușit prin investirea unui corp de tehnicieni remarcabili și prin folosirea tuturor condițiilor, de la condiția ca atare a armatei române în stat și pînă la crearea și folosirea judicioasă a celui mai frumos complex sportiv din România, să arate lumii o echipă de fotbal ca o nouă mașină de zbor. S-a cheltuit multă inspirație, s-a cheltuit multă energie, pentru ca performanța aceasta să existe. Generațiile care vor veni la Steaua nu trebuie să uite aceasta. Performanța e mare, dar ea n-a fost cîștigată doar în ziua meciului. Oricum, prin Steaua, orașul București devine una din capitalele fotbalului european. Și, ca să ne întorcem la parabola inițială cu alpinistul, să spunem că e foarte ușor să observi defectele lui și că defectul cel mai mare al echipei Steaua e că a realizat o asemenea performanță încît sieși îi va fi greu să o suporte și să o regrete.

■ ADRIAN PĂUNESCU

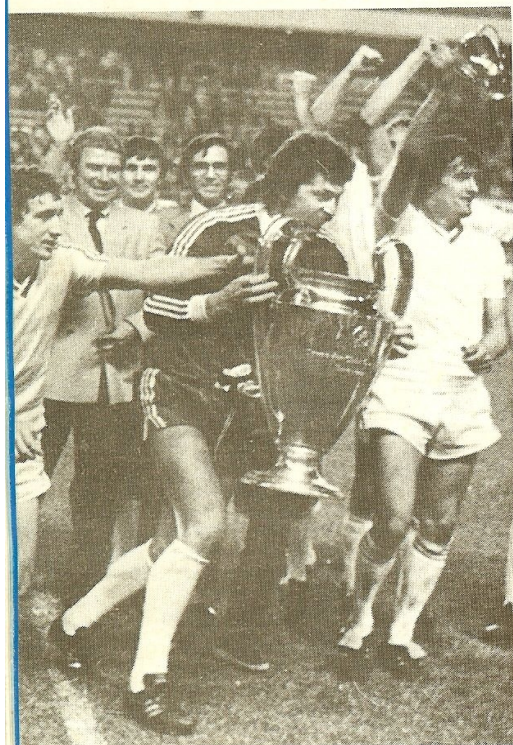
„LOI SILEAUA COIRE-OI ÎNȘĂȘIRIL...”

steaua sponsorilor
STEUA

A FOST ODATA

CA NICIODATA...

A trecut un an, dar parcă a fost ieri. Au trecut zece ani, vom zice, dar parcă tot ieri a fost. Este exact ca orice poveste care începe cam așa: „A fost odată, ca niciodată, fiindcă dacă n-ar fi nu s-ar povesti”. Deci, hai să vedem ce a fost...

Meciul acela de la Sevilla, care însemna de fapt cea de-a 31-a ediție a finalei Cupei Campionilor Europeni și avea ca protagoniste Steaua București și F.C. Barcelona, nu a avut nimic deosebit față de celelalte. Poate o anume încrâncenare a voințelor și aceasta pentru că învingătorul primea toate onorurile, învinsul - un rînd, două în anuarele statistice. Meciul - ziceam, nu, dar finalul da, fiindcă a fost fără egal. Finala, din momentul în care s-a ajuns la loviturile de la 11 metri, se juca la o singură poartă. Duckadam contra... F.C. Barcelona și Urruti contra Steaua. Această modalitate de a înscrie gol - spunea cineva atunci în tribună - seamănă cu o... execuție. Față-n față doi chinuiți de soartă: unul încearcă să înscrie celălalt să apere. Altfel spus, unul e călăul, celălalt, condamnatul. Sau invers!

la 11 metri ceva asemănător vechilor povești cu nibelungii, cînd armatele sleite după o bătălie fără învingător, stabileau cite un luptător din fiecare tabără, urmînd ca de rezultatul disputei acestora să depîndă finalul războiului. În partida de la Sevilla cei doi s-au numit Duckadam și Urruti.

Din momentul punerii mingii pentru prima dată la punctul acela mic și alb aflat la 11 metri de linia porții și pînă la finalul adevărat al FINALEI au trecut 9 minute. Au fost minutele cele mai lungi ale finalei, în care spectatorii, ascultătorii sau telespectatorii de pretutindeni au fost purtați între AGONIE și EXTAZ.

Au fost minutele acelea...
...Majearu se pregătește să execute. Peluza spaniolă, ca de altfel întreg stadionul, acționează insistent, cu tot ce poate și mai ales cum poate. Noi simțim stană de piatră. Un pas, doi, trei

Urruti apără. Spaniolii sînt în delir. Noi am încrîncenit. Urruti trece fericit pe lîngă Duckadam care intră în poartă. Vine, în fața lui, Alesanco. De data asta publicul tace. O liniște nefirească s-a așternut peste arenă. Parcă nu se mai mișcă nimic, iar dacă se mișcă, un foșnet de ziar are tăria unui bătut din palme. Dar ce-a fost asta? Un șuierat, ca un vaiet traversează întreg stadionul. Duckadam respinge de la rădăcina barei. Renasc speranțele. Sîntem ca la început. Bôlîni își așază liniștit balonul la punctul acela alb și o clipă mai tîrziu stadionul este în delir. Noi nu mai avem puterea să clipim. Începem să clipim fiindcă furăm o așchie de speranță din siguranța pașilor spre poartă ai lui Duckadam, siguranță care pe Pedrazza îl inhibă și... din nou o luăm de la început. 0-0

Vine apoi Lăcătuș. Cu o dezinvoltură greu de înțeles în acele clipe. la balonul, îl pune „acolo”, nu bagă în seamă nici pe Urruti, nici poarta în sine, nici vacarmul, se-ntoarce, ba se mai întoarce încă o dată în sens invers, lasă impresia că ar fi pierdut ceva pe jos, se-ntoarce acum de-adevărata, aleargă puțin spre minge, șut, bară și... gol. Nu. Nu gol. Ci... GOOOOOLLLLLL! Vacarmul se transformă în vaiet, un fel de urlat de vîntlovit pe jumătate. E 1-0 pentru noi. Începe apoi un dialog „diabolic” Duckadam-Alonso. Șut și... în clipa următoare Duckadam ne face să ne „îngrozim” cît de aproape sîntem de trofeu. Cu cît gîndurile îndrăznețe ne domină, cu afit mai mult ne simțim mai tînuți de bănci. Se pare că zeița Fortuna ne zîmbește, iar zeul-nostru-pămîntean apără tot...

Vine Balint. Noi strîngem pumnii pînă cînd unghiile ne intră în carne. 70 000 de spanioli renasc. Nu, numai 69 000, 1 000 eram noi. Urruti se aruncă în sînta porții, mingea se duce bine-merci în dreapta și-i 2-0 și ca-ntr-un spectacol halucinant apare în poartă Duckadam care pare feros. Marcos își fixează privirea spre mingea care se află pe punctul acela care acum devenise într-adevăr rug. Momentul este cîmplit pentru toată lumea. Apoi, INCREDIBILUL, IMPOSIBILUL se produce. Duckadam apără...

...Așa s-a născut povestea aceea care va dăinui mulți ani la noi și în toată lumea, care începe așa: „A fost odată un meci...”

C.O.L. patru lovituri consecutive de 11 metri.” A doua zi, enciclopediștii sportivi au propus ca în dreptul nurnului de portar să nu mai treacă nici o aplicație, decît aceea de... Duckadam

„IL DIAVOLO!”

Un sfert de oră după finală, Pi Alonso nu mai are puterea să-mi clare nimic în afară de „nu știu dacă există diavoli sau nu. Însă dacă există trebuie să arată ca Duckadam astă seară în poartă. Poate dacă în deam ochii să nu-i mai văd pe-ai lui, mai fi avut o șansă. De fapt a încercat Marcos... și tot degeaba”.

La o oră după meci îl întrebăm, camera de la hotelul Macarena din villa, pe Helmuth Duckadam: „Ce cred că s-ar fi întîmplat cu a cincea lovitură dacă trebuia executată?” Se uită, rîde de această dată, și zice după o scurta pauză: „...cred că spaniolii ar fi dat afară!”

Cu siguranță!

„Sînt un colecționar serios”

Mi s-a recomandat în tunelul aceluia jucătorilor de la stadionul Ramon Sanchez Pizjuan, că fiind unul din foștii rețineri celebri ai Spaniei: Alură și înalt, o poziție impecabilă, părul puțin grizonat, iar mișcărilor mîinilor, cînd bea, trădau eleganța mîinurilor eșarfei și în arenă. Din momentul în care Helmuth Duckadam a apărut a patra lovitură de la 11 metri și Steaua a cîștigat Cupa Europei, pe el, fostul mare deși marcat de supărare, nu l-a mai pînuit decît un singur gînd: acela de a îmbogăți colecția sa originală cu... nușile lui Duckadam.

„Am - îmi spunea fostul mare după ce a fost refuzat categoric elegant de Duckadam, în colecția de obiecte mai puțin obișnuite ale menilor celebri, o mașină de scris: Hemingway, foarfeca aceea cu care Salvador Dali își aranja mustața, pînă de casă ai lui Frank Sinatra, oge de gențuță în care se machia So Loren, un sutien de plajă al lui Brigitte Bardot, toate cumpărate la preț exorbitante. Adică sînt un colecționar serios”.

steaua

Nici nu mă îndoiam.

Mănușile acelea, devenite celebre fiindcă se aflaseră în mîinile celui care făcuse isprava aceea de încremenise lumea, se află acum tot într-o colecție, dacă nu celebră, oricum valoroasă, de fotografii, diplome și medalii, din satul Semlac, la vreo 35 km de Arad, iar în fiecare dimineață bunica lui Helmuth le șterge de praf și le sărută în amintirea acelei nopți de 7 mai 1986 în care tot satul a venit și a făcut horă în jurul casei ei, iar ea la 86 de ani dansa în mijloc.

Alte mîini de aur

Ziua aceea de 12 iulie a început într-o dispoziție totală pentru toată lumea și cînd soarele se ridicase de vreo două suliți cum se zice, la iarbă verde în jurul focului pe care se pregătea saramura, cu peștele prins atunci chiar lângă Semlac, Helmuth și toți prietenii lui din sat

prie. În Spitalul Militar Central, la serviciul de chirurgie cardiovasculară se făceau pregătiri intense pentru operație.

La orele 18,20 echipa de medici condusă de colonelul dr. Vasile Cîndea intră în operație să salveze „omul Duckadam”. Camerele de televiziune cu circuit închis își aprind becurile roșii. Pe ecranele din camerele alăturate, alți oameni în alb încep să-și facă datoria. 4 ore și 40 de minute în care ritmicitatea gesturilor, sunetul metalic al ustensilelor, frunțile transpirate, vorbele încete, dar sigure ce înjghebau dialogul acela profesional au creat imaginea unui ritual greu de descris, dar de un înalt profesionalism. Cînd măștile celor în alb au fost date jos, le-am văzut în sfîrșit fețele zîmbind. Uitîndu-mă la mîinile lor, uitasem cu desăvîrșire să le mai privesc fețele...

„...Aș dori - îmi spunea nu demult Helmuth - ca în vitrina aceea a mea de la Semlac să-mi adaug colecției „mănușile” purtate de acele mîini de aur ale colonelului dr. Vasile Cîndea în ziua

Doi performeri și o stringere de mînă: doctorul Vasile Cîndea și pacientul său intrat în enciclopedia sporturilor, Helmuth Duckadam

sărbătoreau revederea și mai ales „despărțirea” fiindcă de la 14, el trebuia să-și reia pregătirea. Era ora 6,30 cînd țînînd furculița în mînă a simțit o amorțeală a degetelor de la mîna dreaptă. Un fleac. Cîți din noi n-am avut. „Ai strîns prea tare undița” îi zice Teo, unul din bunii lui prieteni din Semlac. Doctorul satului, Blăniță, ținu să adauge: „Așa cum zici tu Helmuth că ția-a amortit, cred că-i ceva mai serios, fiindcă nici pulsul nu prea se simte”. Și din acest moment începe o cursă contra cronometru. Drumul la Arad, la Spitalul Municipal, unde oameni de suflet și profesioniști se consultă între ei, cei de la neurologie cu cei de la cardiovascular și diagnosticul este clar.

Operația nu poate avea loc decît la București, la Spitalul Militar Central. Telefonoane dinspre Spitalul Municipal din Arad spre clubul Steaua și Spitalul Militar. Telefonice se comunică acestora din urmă rezultatele analizei. Se hotărăște plecarea unui avion spre Arad. În timpul acesta este căutat din concediul de odihnă colonelul dr. Vasile Cîndea, aflat la părinți undeva pe lînsă Alexan-

acea de 12 iulie '86 cînd mă... nășteam pentru a doua oară, pentru viață chiar dacă nu pentru sport.”

Prima dată, de fapt, el s-a născut la 1 aprilie 1959...

...La 1 aprilie?..

Nu e păcăleală?

Nu!! Este absolut adevărat. Absolut adevărat...! A fost odată ca niciodată un portar care a apărut patru Jovituri consecutive de la 11 metri. Helmuth Duckadam, portarul echipei Steaua, cîștigătoare a Cupei Europei...

...Și a Supercupei Europei (chiar dacă nu a apărut!). De altfel, la sosirea echipei de la Monaco supporterii scandaui: „Duckadam, nu uita, Supercupa e și-a ta”.

Helmuth Duckadam și ai săi colegi de la Steaua au scris astfel una din cele mai frumoase, de fapt cea mai frumoasă poveste a fotbalului românesc.

În familie, alături de bunică, cel mai înfocat supporter al său de la Semlac

MECIUL ROMÂNIA - SPANIA

3 - 1

văzut de prima comentatoare radio prezentă la noi în țară

Ne-a fost dat să trăim în ziua de 29 aprilie din acest an, un moment de adevărată bucurie, de adevărată mîndrie că pe aceste meleaguri avem o echipă națională de fotbal, care, prin jocul ei de ansamblu și prin cel individual al autenticelor valori care o compun, a venit să confirme, de fapt să reconfirme că nu întîmplător deținem cele mai importante trofee continentale, Cupa Campionilor Europeni și Supercupa Europei.

În acea zi, pentru prima dată la noi în țară, în grupul comentatorilor de radio și de televiziune s-a aflat și o... crainică reporter: Maria José de la Radio Cadena Catalonia. Reprezentantele „sexului slab”, cum se obișnuia să se spună, joacă așa după cum bine se știe fotbal, ele zboară și în cosmos, aleargă și la maraton, arbitrează și, de ce nu, este normal și să comenteze. Maria José a transmis partide celebre ale Spaniei, nu numai în întîlnirile inter țări, dar și la ultimele campionate mondiale. Urmărind-o, am înțeles chiar că ea nu aducea în transmisie acea „patimă” a comentatorului-supporter al naționalei lui, ci făcea aprecieri pe cît de documentate, pe atît de obiective. A fost motivul pentru care la finalul meciului i-am solicitat o părere despre partida transmisă.

„Echipa României a fost evident superioară la toate capitolele. Minute în șir, ai noștri au arătat ca un boxer care trebuia numărat. De la fantezie pînă la pregătirea fizică, de la gîndirea tactică și pînă la puterea de luptă, România a dominat în totalitate. Prin jocul ei, reprezentativa României este o demnă... reprezentantă de frunte a fotbalului european. Mi-au plăcut toți jucătorii români. De la cel căruia spectatorii îi spuneau Socrates, deși se afla în poartă, și pînă la acel „spiridus” care este Lăcătuș. La un moment dat atît am fost de furată de năstrușnicile lui Lăcătuș încît îl laudam parcă era de-al nostru. Am urmărit Steaua atît în meciul de la Sevilla, cît și în cel de la Monaco. Acum am văzut și naționala la București, după ce-i transmiseseam meciul de la Sevilla. Este clar că voi românii aveți nu numai o echipă campioană și supercampioană a Europei, dar și o excelentă reprezentativă națională.”

Muchas gracias, Maria José!

steaua supporter
STEUA

... în avionul care ne conducea de la Tokio la București, Duckadam dădea autografe pe care scria: „Duckadam, portarul echipei Steaua”. Străinii făceau un fel de grămadă în jurul său și-i puneau tot felul de întrebări, se fotografiau cu el și-i cereau amănunte. Noi încercam să adormim sub păturile călduroase, iar el, cu ochii cirpiți de oboseală, susținea asaltul acesta nesfârșit, cu „combatanți” care se schimbau mereu, în locul celor plecați apărând mereu alții și alții, de parcă el se afla la capătul unei cozi interminabile, care continua undeva pe pământ, la 10 000-11 000 de metri, sub noi. Cit de insuportabilă e uneori publicitatea, cit de obositoare și, în același timp, cit de solemnă gloria. După o jumătate de zi de zbor peste deșertul Gobi, Himalaia, Oman, Katar și Marea Neagră, când piloții anunțau aeroportul Otopeni, Duckadam continua să își scrie numele pe hîrțile turiștilor străini, să povestească și să se fotografieze, ca peste câteva zile, într-o discotecă, să descopăr că programul de video începea tot cu Duckadam, tot cu executarea loviturilor de la unsprezece metri de la Sevilla. Culmea e că la o masă, sbindr rar dintr-o cafea, Duckadam privea lung ecranul enorm pe care se apleca puțin, se arculca pe genunchi și apoi zbura spre minge. Nici un mușchi nu tresărea pe obrazul omului singur, așezat la masa lătrălnică. Aproape că nu-l observase nimeni. Toată lumea îl vedea numai pe omul de pe ecran. Celălalt conta atît de puțin încît mă uimea discreția existenței sale. Cîteva zile mai tîrziu, același lucru se petrecea într-o altă discotecă. L-am căutat pe Duckadam pe la mesele mai ferite dar nu-l vedeam. Era începutul programului și o armată de adolescenți și tineri se grăbeau ca să-și ocupe locurile de la mese spre a vedea penalturile de la Sevilla. Acele secvențe pe care le-am văzut date și la Tokio pe tabela electronică a stadionului în ora care a premers Cupa Intercontinentală erau și la București un fel de uvertură a serii, de preludiu al bucuriei. Luni de zile, mult mai tîrziu, într-un cartier din București, copiii se împărțeau în două echipe pentru un meci de fotbal pe un fel de maidan între blocuri. Erau patrusprezece și urma un fel de

O POVESTE CARE CONTINUA

meci șapte la șapte, cu o poartă improvizată între două bare de scutur presiuri și covoare și cealaltă între buturile prăfuite a două Dacia 1300. S-au ales, șapte de o parte, șapte de cealaltă, și cînd a venit rîndul distribuirii posturilor în fiecare echipă, într-una patru, în cealaltă cinci copii candidau pentru posturile de portari. A ieșit o încăierare în toată regula, naivă, sinceră, de o violență aproape comică și, pentru că nu au reușit să-i aleagă pe cei doi Duckadam, partida n-a mai avut loc. Au apărut părinții, gata să-i apere pe cei mai piperniciți și bunicele care i-au luat de mîna pe cei mai violenți. Finala cea mare a maidanului n-a mai avut loc.

Într-un salon discret al hotelului Flora din București, Duckadam primea unul din premiile revistei Flacăra. Erau acolo scriitorii români intrați deja în conștiința cititorilor, pictori, medici celebri, savanți, actori, compozitori și alte somități ale culturii române. Printre ei, Tamara Costache, autoare a unor celebre recorduri mondiale la

înot și, bineînțeles, Duckadam. Fiecare se bucura de stîmă celuilalt. Tamara Costache era recordmenă mondială. Erau savanți renumiți, unii dintre ei președinți sau vicepreședinți ai unor comitete internaționale, nume de prestigiu în orice loc de pe glob, ale căror conferințe umplu săli, adună pacienți, determină articole elogioase și acoperă primele pagini ale ziarelor. Și cu toate acestea, vedeta acelei festivități de decernare a premiilor a fost același Duckadam. Printr-o ciudată și inexplicabilă ierarhie, cei de față nu se îngheșiau în jurul unui mare scriitor sau al unui savant de renume. Dimpotrivă, și aceștia, deși se declarau deschis oameni fără nici un fel de pasiune pentru fotbal, recunoșteau instantaneu că Duckadam a făcut un lucru care i-a uimit. Se fotografiau alături de el, îi cereau autografe și, cu oarecare jenă, precizau că n-ar fi pentru ei, ci pentru copiii și nepoții lor și încercau să afle cîte un amănunt despre performanța care i-ar fi dus pe portarul român direct în paginile cele-

premiții ciocneau o cupa de șampanie, în acel salon mochetat în albastru au început să intre turiști străini vniți la cură geriatrică. Nu doctore care le înceteau coborîrea pe amănica pantă a bătrîneții, nu suror care îi îngrijeau în această campar și nici marile personalități ale culturomâne care reprezentau starea spirituală a societății noastre în acest moment, nimeni din toți aceștia nu stîrnea interesul, ci portarul finaliei la Sevilla, un om de care nu au auzit pînă atunci și care, printr-o performanță desfășurată pe parcursul a zece minute, le intrase definitiv în memorie. El reprezenta imposibilul, nemăvăzutul, neașteptatul, întimplarea care-l scoate pe un om în afara timpului. Toți știau de cele petrecute după aceea și făceau din atenția lor o foră de solidaritate umană, de înfruntare destinului. Atunci mi-am adus amintire de Hiroshi Kagawa de la San Sports din Osaka. La Tokio, în tribuna stadionului Olimpic, mă ruga să prezint pe Duckadam. El scrisese despre Nadia Comăneci și ar fi fericit să-l cunoască și să scrie și despre portarul român. Am primit banca rezervelor și-n tribună. Nu reșeam să-l descopăr pe Duckadam marea de oameni. Și Duckadam n-o apără pe teren nici măcar cînd i nute? a întrebat Kagawa. Nu, n-o apără! Și n-o să mă joace niciodată. Nu, e greu de crezut că va mai juca Asta înseamnă că el va rămîne un mare a spus Kagawa. Așa-i! Va rămîne mit, cel puțin pentru noi. Continuu să-l caut pe Duckadam cu privirea gazonului umed, peste care începuse ploaia mărunt, în stil japonez, apă pentru echipele. Finala Cupei Intercontinentală, cea în care Steaua ajunsese mare parte și prin ispravă lui Duckadam, se desfășura fără el. Destinul făcuse lucrarea și acum povestea on lui pe un dreptunghi de iarbă se scema departe.

■ CORNEL NISTORES

„SECRETELE VITEZIȘTILOR”

Cînd cu ani în urmă pe stadionul din Ghencea începuseră să crească firave grăunțe de perla, destui erau aceia care nu încercau în nici un chip să întrevadă posibilitatea nașterii unei echipe de excepție. Țin mîntre că s-au scris destule polemici, s-au zis tot soiul de păreri și doar puțini au crezut cu tărie în acest miracol. Sigur că pe atunci, chiar și cei mai înfocați suporteri ai echipei militare nu visau la cea mai scumpă Cupă Europeană și, cu atît mai puțin, la Supercupa Continentală. Răbdarea tehnicienilor și a conducerii clubului Steaua a fost, poate, primul secret al acestor izbînzii. Venirea unor jucători deosebit de buni și integrarea lor în lotul echipei deschidea noi perspective spre un fotbal competitiv și cu răsnet peste hotare. Dar începuturile au fost anevoioase. Numai că ele au putut fi învinse. Conducerea ministerului a acordat o deosebită importanță muncii educative și roadele nu au întîrziat să se ivească. Apariția lui Lăcutuș dă prima scînteie motorului ansamblat cu grijă de antrenori. Dar toată forța neastîmpăraților „căluți” trebuia bine dirijată. Cine putea face acest lucru? Răspunsul s-a găsit. Va veni doctorul Băloani, jucătorul care cu o uimitoare forță „închide” totul în fața adversarului, apoi aleargă să sprijine înaintarea, ba chiar să înscrie cite un gol. Disciplinat, cu ordinea exactă a jocului din teren, neobosit, clarvăzător, acest jucător, care face parte, fără doar și poate, din elita fotbalului românesc, este un alt secret al „viteziștilor”. Apoi ceilalți, Bumbescu – un stăvilar de neînfrînt –, Belodedici, care cu fuga-i de caprioară reușește cu un calm olimpic să zadărnicească intențiile violente ale adversarilor. Apoi Duckadam – portarul-minune, cel care a zdrcinat recordurile tuturor celor ce apără spațiul dintre bare. Cei doi fundași laterali, Iovan și Barbulescu, sînt ariai și de netrecut. Însă ambi-

ția îi zgîndără continuu: se aruncă în atac, dorind să înscrie goluri. Balint, alt vitezist, își împarte pasele cu Majearu, ori Bălan. Cred că marea „sudură” sufletească, în această echipă, o face Tudorel Stoica. El izbuteste să-i stringă pe toți în jurul său. Hagi și Pîturcă, doi „neimblînzii”, însetați de goluri, puși pe driblinguri și pe harțuit adversarul, fac și ei parte, ca și ceilalți, din secretele „viteziștilor”. Lingă cei amintiți au mai crescut Stingaciu, Ivan și Weissenbacher. Dar ar mai fi de dezvaluit și alte secrete: marea prietenie ce-unește pe toți, dorința de a învinge, iubirea ce-o poartă celorlor clubului și, mai ales, talentul lor de excepție.

Cei doi antrenori, Anghel Iordănescu și Radu Troi, tineri dar pricepuți, conduc cea mai bună echipă de fotbal din Europa. I-am văzut de multe ori neliniștiți, grijulii, acolo, pe banca unde se aprind stelele victoriei și unde 90 de minute dorința tremură ca un steag cuprins de vînt.

De fapt, secretul cel mai mare al „viteziștilor” este jocul lor frumos, spectaculos, încîntător, cu goluri multe înscrise, cu victorii muncite, clare, din care se desprinde marea lor pasiune pentru balonul rotund. Toți, absolut toți, aleargă după el cu plăcere. Și nu mai e un secret pentru nimeni că acești minunați băieți, jucînd și în apărare și în atac cu aceeași rivnă, reușesc să îndeplinească, de altfel, sarcini duble, atribute ale fotbalului modern. Nu-i putem uita pe supercampionii Europei, fiindcă ei ne-au adus cea mai mare bucurie trăită de noi în leagănul fotbalului. Steaua, prin izbînzile ei, a devenit echipa de inimă a României. Li urăm mult noroc pe mai departe!

■ DAN CLAUDIU TĂNĂSESCU

PAHARUL DE AMBROZIE

De-un car de vreme am tot așteptat un V mare și strălucitor (de la victorie, vorba unui scriitor militar) și de fiecare dată ne-am mulțumit cu puținel pe care l-am prețuit și l-am plantat în găstire cu flori (vezi seria sombrerourilor mexicane, Dobrin, Dumitracu, Lucescu au prevestit magic o poveste neasemnat de frumoasă a fotbalului românesc). Dar noi, pe măsură ce anii s-au tot dus, nu ne-am pierdut încrederea, am acumulat sete de afirmare, fluvii de cunoaștere și bucuria creației. Din adoratori ai focului am ajuns chiar flăcări ce-a topit zăpezile altora. Buzduganul care a bătut frumos în porțile fotbalului european a fost aruncat de echipele „U” Craiova și Dinamo București. Ambele echipe au rămas peceți încă vii, puncte de reper de nețăgăduit. Dar succesul echipei steliste este aproape total și unic și nici nu poate încapea în tiparele noastre obișnuite. Zimbetbul, ciudat de sigur al lui Duckadam, jucător de-a dreptul inexpugnabil (din seara finaliei de la Sevilla), a devenit mit; fantezia lui Iordănescu s-a constituit într-un de neuitat recital de adio; eleganța scenică a lui Belodedici continuă să emane numai adorație; travaliul lui Băloani și Balint, Lăcutuș de asemenea, ca să nu mai vorbim de calitățile deja cunoscute ale proaspătului bine integrat în mecanismul echipei, Hagi.

Iată-ne trăind, așadar, și capabili fiind să suportăm un răsărit de aur. Nîmbul este al nostru și va lumina multe aduceri aminte și copilăriile multor generații. Îngăduită fie-mi deci următoarea parafrază: zeii au avut dintotdeauna pe lîngă paharul de ambrozie și dimensiunea lor lumescă.

Dimensiunea lumescă a echipei Steaua este mereu victorie. Ave!

■ CONSTANTIN

1. ÎN FAȚA PERFORMANȚEI

Înființat în anul 1975, Clubul sportiv școlar „Steaua” are o vîrstă tînră și totuși matură dacă e vorba de împliniri, de certitudini. Prin trudă și generoasă dăruire, speranțele clubului militar au ieșit în lumină, bucurîndu-ne cu medalii de aur, cupe, plachete, diplome. Zeci de tineri și foarte tineri sportivi visează să urce pe scara de mătase a gloriei, abandonează divertismentul, acceptînd rigorile antrenamentelor, avînd mereu în minte și inimă performanțele elevilor de ieri ai acestei școli: Elisabeta Guzganu (scrimă, campioană mondială), Claudiu Tămăduianu și Nicu Hincu (lupte libere, campioni europeni), Marius Curelea (canotaj, campion național), Ion Stignei (lupte greco-romane, campion național) etc.

„O analiză retrospectivă vorbește de la sine despre condițiile excelente de pregătire asigurate, despre pasiunea cu care muncesc profesorii și antrenorii, ne spune Constantin Mihăiță, directorul acestei școli sportive. Fiecare din cele 12 secții (atletism, baschet, canotaj, gimnastică, handbal, lupte libere și greco-romane, rugby, scrimă, tenis de cîmp, tir, volei) își are istoria și eroii săi. Succesele actuale se explică prin îmbunătățirea aspectului organizatoric al activității, prin desfășurarea instrucției școlare și sportive, a educației într-un cadru adecvat, prin calendarul competițional, dirijarea mai bună a formei sportive și îndeosebi prin antrenamente complexe și stimularea motivației antrenorilor și elevilor pentru înalta performanță.” S-a amintit de profesori și antrenori. Misiunea lor nu este deloc ușoară. Să treci prin filtrul exigentei sute, mii de elevi aflați în confruntările din vastele amfiteatre ale „Daciadei”, să intuiești fantezia și talentul în starea lor nativă, să șlefuești apoi cu răbdare și migală de bijutier tot ce-i valoros, să te interesezi zi de zi cum învață viitorul campion, cum doarme, cum mănîncă, să te zbați ca totul să iasă

bine, să-i analizezi lucid, nepărtinitor, evoluția și să iei măsurile corespunzătoare...

2. VALORILE CONFIRMĂ

În anul 1986 pepiniera Clubului sportiv școlar „Steaua” a oferit 17 campioni republicani la juniori. Rezultate notabile au fost obținute și în

competițiile internaționale oficiale: campionatele balcanice, europene și mondiale de juniori, la Concursul „Prietenia”, în diferite turnee. Elevii de azi (premianți și la învătătură) vizează cele mai înalte podiumuri. Mirela Belu (16 ani) și Alina Astafei (17 ani), angajate pe făgașul victoriilor de antrenorii Viorica Viscopoleanu și Constantin Dumitrescu, s-au integrat la ora actuală în rezerva de aur a atletismului românesc. Alina, multiplă campioană și recordmenă națională la săritura în înălțime (1,86 m în sală și 1,93 m în aer liber) a cucerit în 1986 titlurile de campioană balcanică și vicecampioană mondială de juniori. Mirela, campioană și recordmenă la săritura în lungime la juniori II (6,19 m în sală și 6,54 m în aer liber) este și campioană balcanică în 1986; ea își urmează îndeaproape antrenorea, pe admirabila atletă Viorica Viscopoleanu, cea care în 1968 primea la Ciudad de Mexico, în semn de pre-

țuire, o ramură de măsline adusă chiar de la Olimpia.

În plutonul de onoare al tinerilor atleți de la acest club sportiv școlar și-au cîștigat un loc și-l consolidază cu spor Elena Bîrsan și Elena Vlădescu, Dorel Eftene (7,23 m la lungime), Ion Constantin (15 ani), campion național la probe combinate și Dan Dănescu (17 ani, 1'53 la 800 m și 3'57 la 1500 m). De băieți se ocupă antrenorii Ioan Sorin, Nichifor Ligor și Ovidiu Lupu (ultimul

tul național. Din grupele mici se afirmă Marin Mateiu, Cristian Diaconescu, Daniel Bivolaru, Toni Caloi. Au doar 11—12 ani. Cu siguranță, vom mai auzi despre ei!

3. O ȘCOALĂ DE LUPTE

Cu cîțiva ani în urmă profesorul Petre Nemeș (considerat acum unul dintre cei mai experimentați antrenori de juniori la lupte greco-romane) a început să lucreze cu doi elevi: Gabriel Bivolaru și Cătălin Trofin, colegi de bancă la Liceul industrial nr. 20 din București. Mediul stimulat, reconfortant, întemeiat pe muncă și respect reciproc, sirguința și talentul antrenorului, îndirijarea protagoniștilor (la un antrenament de haltere „ridică fiecare pină la 30 000 de kilograme!), încrederea în șansele celor doi tineri au asigurat împlinirea personalității lor de luptători. Gabriel Bivolaru și-a înscris în palmares locul 2 la campionatul european de juniori și locul 3 la campionatul mondial din 1986. Cătălin Trofin este campion național de juniori și component al lotului reprezentativ. Petre Onciu, alt reprezentant al tinerei generații de greco-romane, a cucerit anul trecut titlul de campion balcanic (categ. 57 kg). În paralel, la lupte libere, Dănuț Prefit a intrat în posesia titlului de campion mondial la juniori (categ. 56 kg). La aceeași disciplină, Radu Ana, Endre Elekeș, Cătălin Bejenaru și Teodor Vlad s-au impus la campionatele balcanice și europene, fiind cooptați în lotul olimpic de seniori.

DE UNDE APAR STELELE

Nu ne-am propus să aducem în atenția cititorilor pe toți tinerii cu merite sportive de la acest club școlar. Unii, al căror nume nici nu figurează aici, pot fi campioni de mîine. La rugby, la tenis de cîmp, la canotaj, la scrimă... Pregătindu-se cu exigența mereu vie de a reprezenta cu cinste culorile patriei, de a crește prestigiul sportului românesc în lume.

cu un stagiul de 30 de ani la „Steaua”, fost campion de fond și semifond) adepți ai unor procedee tehnice și tactice care aduc un suflu înnoitor în pregătirea elevilor. Se cunoaște, ediția 1985—1986 a campionatului național de baschet, juniori I, s-a încheiat cu victoria tinerilor de la „Steaua”. Robert Reisenbuchler (un pivot de 2,06 m, coșgeter al campionatului), Mircea Cristescu și Mihai Chiric sînt componenți ai echipei de baschet „Steaua”, alți cinci sportivi făcînd parte din loturile naționale de juniori și cadeți.

În edițiile 1984 și 1985 echipa de volei (antrenori: Martin Rauh și Vasile Paraschiv) a obținut de asemenea titlul de campioană națională la juniori. Pompiliu Dascălu, Mihai Pădurețu, Cornel Șoica ș.a., jucători cu o bună pregătire tehnică, viguroși, dovedind siguranță și calm pe teren, au fost promovați în echipa de seniori a clubului și-n lo-

■ CONSTANTIN STRUNĂ

Steaua - prin tradiția încetățenită vreme de patru decenii - este caracterizată ca o echipă de fotbal ofensiv, o echipă cu stil ofensiv, cu o stare de spirit mereu ofensivă în toate perioadele existenței ei. În nici una dintre aceste perioade, echipa clubului armatei nu și-a dezmințit trăsătura de bază, în definitiv de concepție asupra fotbalului, respingînd atît diferitele forme ale apărării permanent supraaglomerate, cît și așa-numita „temporizare”. Totuși, rezultatele au diferit mult de-a lungul anilor la numeroasele formații alcătuite de clubul militar. Ele jucau totdeauna frumos, cîștigau simpatia largă a publicului, dar nu totdeauna și trofeele pentru care luptau. Ceva, deosebit de important, lipsea multora dintre formații.

Steaua - prin marile sale formații, două sau trei la număr, dacă o socotim și pe aceea de astăzi, de departe cea mai rezultativă, s-a caracterizat prin echilibru. La aceste mari formații, ofensiva nu era o treabă exclusivă a înaintașilor, nici a halfilor, ci ea privea întregul 11, pornind de la Voinescu și Toma.

Valoarea extraordinară a jucătorilor din apărare determina baza solidă a jocului „la mijloc” și în „atac”. Foarte adesea, Apolzan era considerat cel mai bun jucător al echipei. Mijlocașii erau apreciați la fel de bine ca marii înaintași, nu rareori, chiar mai bine. Constituirea formației de astăzi, cea mai glorioasă din istoria clubului, a început prin a da Stelei o apărare de o rară putere, impresionantă, chiar înainte de începerea meciurilor, prin gabaritul fizic al jucătorilor. Ioan, Bumbescu, Belodedici impun de la distanță și orice adversar știe

STEUA — PRIN TRADIȚIE...

că va trebui „să-i respecte” pe ceilalți steliști, să joace deci regulamentar, corect. Desigur, nu acest aspect fizic primează, ci înalta clasă tehnică a celor citați mai sus, totuși, „alura” are un anumit rol, impresionant. La mijloc, Bôlôni-Stoica, preocupăți, firește, de construcție, dar omniprezenți în apărare și atac, sînt adesea cei mai buni jucători ai echipei, un fel de motor vital al acesteia. Astfel, echipa de astăzi a Stelei se prezintă ca o formație extraordinară de echilibrată, în toate părțile ei de așezare inițială și de joc.

Steaua s-a caracterizat continuu prin obiectivele competiționale pe care și le-a pus în față. Pornind de la cele mai de vîrf, pe plan intern, pînă la obiective internaționale, pe care le-a și atins, de două ori în ultima perioadă: „Cupa Campionilor” și „Supercupa Europei”. Acest fel de a gîndi ambițios din punct de vedere sportiv, dar în primul rînd patriotic, determină însăși ideea de selecție a formației. O formație cu asemenea obiective înalte și, după cum s-a constatat, posibil de atins, chiar la cel mai înalt nivel european intercluburi, cere o continuă completare a rîn-

durilor sale cu cei mai valoroși fotbaliști. Sînt mai multe echipe din Europa care năzuiesc an de an spre țeluri competiționale de vîrf și se străduiesc din răsputeri, cel mai adesea, prin forța banului să alcătuiască formații foarte competitive. În campionatul italian „cel mai scump campionat din lume”, iată, Juventus l-a achiziționat pe Rush, Milan pe Van Basten, Napoli pe Careca, Roma pe Rudi Voeller și căutările continuă febril, mai ales pentru atacanți centrali, golgeteri. Real Madrid, care domină de multe decenii campionatul spaniol, încearcă mereu să reajungă la strălucirea de odinioară. S-a apropiat uneori, insistă pe mai departe. În acest spirit de înaltă competitivitate europeană, Steaua s-a înscris în acest an cu includerea lui Hagi în formație, o realizare fotbalistică extraordinară pentru prezent și mai ales pentru viitorul echipei militare. Este greu să pretinzi Stelei să-și crească singură jucătorii - după părerea mea, chiar e o eroare. Desigur, Belodedici, de la 16 ani și pînă la titlurile europene, constituie „o creație” a Stelei. Dar, aceasta constituie și o mare excepție, dacă privim întregul fotbal european și ne gîndim la marile echipe cu stabilitate în performanță europeană. Să adăugăm că înnoirea permanentă cu mari valori fotbalistice este o regulă pentru cluburile europene de primă mărime. Iar Steaua a atins acest nivel și trebuie să se mențină la acest nivel, pentru bună renume al fotbalului și al sportului românesc.

■ VALERIU MIRONE

STEUA

de la Vejle la Monte Carlo

Istoria „creșterii” Stelei recompusă în aceste imagini care au făcut înconjurul lumii este de fapt un drum în care roș-albaștri au depășit formații redutabile, trecind în anonim mulți „monștri sacri” din soccerul european. Povestea frumoasă, începută într-o zi de toamnă în Danemarca la Vejle, s-a încheiat triumfal, la Monte Carlo, în prag de primăvară. Minunații băieți care au scris-o ne-au adus o imensă bucurie, instalind pe soclul mării performanțe o echipă românească născută din patima jocului și dorința aprigă de victorie. Steaua București stă astăzi alături de marile formații de pe bătrînul continent. O echipă pentru toate stadioanele Europei sau, dacă vrei, spectacolul fotbalistic și fair-play-ul, două noțiuni care devin realitate oriunde evoluează fotbaliștii militari. De la driblingul debordant al lui Marius Lăcătuș și pînă la îmbrățișarea lui Bölöni cu Hagi este o distanță pe care acum o putem măsura în cele două prestigioase trofee aduse în Ghencea. Pentru nopțile de vis de la Sevilla și Monte Carlo, izbînzile fotbalului românesc, trimitem celor care ne-au făcut bucuria curatul gînd de mulțumire

ȘERBAN URZICEANU

ALBUM

baschet

Baschetbaliștii antrenați de Mircea Cimpeanu și Nicolae Pirșu au câștigat un nou titlu național impunându-se în fața eternei rivale Dinamo. Experiența lui Costel Cernat, îmbinată cu dorința de afirmare a tinerilor, a fost decisivă

volei

Voleibaliștii militari au probat și în ediția de campionat încheiată calitățile care i-au impus. Elevii antrenorilor Gyula Bartha și Virgil Dumitrescu sînt din nou campioni

hochei

Hocheiștii, „dirijați” de Ion Gheorghiu și Anton Crișan, și-au trecut în palmares o nouă victorie în competiția internă. Felicitări și succes în partidele internaționale

Pirtia marilor performanțe pe plan internațional a deschis-o regretatul IOSIF SIRBU, campion olimpic la tir, în 1952 la Helsinki. El a adus prima medalie olimpică de aur pentru sportul românesc. Zimbea povestind cum a realizat 400 de puncte din tot atâtea posibile, când „moara inimii” face să trepideze tot corpul. Găsea totul foarte normal. Îl uimeau doar performanțele altora. „Am avut 75 de minute de limpezime deplină. 75 de minute înseamnă întrucâtva un record de viteză. E reversul crizei de timp în care cădeam deseori pe vremea când îmi construim sistemul de irigație nervoasă și sanguină. Am tras complet detașat de

care gol marcat ne îmbrățișam și ne încurajam reciproc. Așa cum se mai zice uneori, ca figură de stil: toți ca unul, o singură voință de a învinge, de a obține victoria. La sfârșitul meciului a fost o uimire generală. Tribunele aclamau, cehoslovacilor nu le venea parcă să creadă că au pierdut, iar noi parcă nu ne puteam trezi din bucuria că am câștigat. A fost victoria voinței, a angajamentului total”.

Când la 12 octombrie 1968, flacăra olimpică se aprindea pe marele platou mexican, o atletă definitivă ultimele amănunte dintr-un plan de antrenament pregătit și realizat cu aceeași seriozitate cu care este pregătit zborul în necunoscut al cosmonauților. Și în asemenea condiții, cucerirea titlului olimpic la săritura în lungime de către VIORICA VISOPOLEANU aproape că n-a mai fost o surpriză. Cel puțin pentru noi... „Muncisem patru ani – se destăinuie Viiorica. Patru ani în care de multe ori nu am știut ce este o duminică, nu am știut că afară este soare sau plouă, nu am știut ce este un film. Investisem nu numai o mare cantitate de muncă fizică, ci și o pasiune și o dăruire greu de măsurat.

mată a „sportului alb”. La el, virtuozitatea, inteligența, pofta de joc au făcut casă bună. A luptat singur împotriva timpului. A căutat să oprească mecanizarea tenisului, robotizarea lui. Pentru aceasta a sacrificat totul (lucru neînțeles de unii), victorii de palmares, victorii de o viață și mai ales timp, timpul vieții lui. „Tenisul are regulile lui bine stabilite și orice încălcare a lor te poate costa. Că uneori risc în joc, că-mi place să rup ritmul monoton al unui meci, asta-i adevărat, dar nu sînt nici pe departe în afara regulilor, pentru că ele nu exclud, ci presupun astfel de situații. Ce să fac? Nu-mi plac oamenii care-și calculează cu minuțiozitate durata ducerii lingurii de supă din farfuria pînă la gură. Cînd nu am prilejul mîi crezez singur. Nu o dată mi s-a reproșat că joc mai mult pentru public și mai puțin pentru rezultat”. Năstase a gîndit, a înțeles și a executat totul într-o clipă, lucru ce altora le-a luat ani de antrenament. A sădit în inima tineretului speranța că geniul, talentul, sîrghița pot învinge mari puteri sportive, catalogate astfel de rezultate obținute de decenii. Nu a

înregistrat și contabilizat rezultatele. În Năstase, acest arhitect al unui mod de a trăi tenisul, a trecut cea mai importantă probă, cea a cuceririi publicului. Noi care îi știm tinerețea, pentru că este și tinerețea noastră, trebuie să îi mulțumim...

Am fost Brazilia handbalului iar CRISTIAN GAȚU a fost o combinație între Pele și Dobrin transpuși în terenul de handbal. Năstase spunea: „Cu o pasă, Gațu pu nea pe picior greșit apărarea adversar se aștepta la un lung de linie în timp ce el trimitea mingea în cross”. În handbalul zilelor noastre „florile” au fost încet-încet înăbușite în tranșele luptei de giganții apărărilor de sîrm ghimpată care au „uscăt” totul. Și tc

tot ceea ce mă înconjură. Îmi dispăruseră toate senzațiile. Mi-a rămas una singură: senzația de siguranță... Focurile s-au succedat la intervale aproape egale. M-am angrenat în stereotipul optim care te supune la un consum de energie minim. Asta a fost tot”.

Dortmund 1961, Praga 1964, Paris 1970, Berlin 1974 – cele patru mari succese mondiale ale handbalului românesc și un factor comun: CORNEL OȚELEA – singurul handbalist român triplu campion mondial, ultimă oară la Paris, fiind și căpitanul echipei reprezentative. Și, ca element unic, poate, a făcut parte, jucînd efectiv, din echipa României care în anul 1959 a cucerit medalia de argint la campionatul mondial de handbal în 11. Să-l „ascultăm” pe Cornel Oțelea povestind prima mare finală, cea de la Dortmund: „Jucam finala cu echipa Cehoslovaciei, adică cu cei care în urmă cu cîțiva ani trimisese la București o formație de club, Dukla Praga, pentru a ne demonstra jocul de handbal în 7. Nu știu cit de greu a fost meciul pentru cehoslovaci, pentru noi a fost nemai-pomenit de dificil. Curgeau faulturile cu nemiluita. În handbal, mai mult poate că în alte sporturi, unii jucători se „specializează” în a faulta. Discret îți înfig un cot sau un pumn sub coaste, tu cazî pe podea urlînd de durere, dar arbitrul nu vede și n-aude. Contrele adversarilor te doborau chiar dacă ai fi fost de granit. Mai ales cînd ne-au „prins pulsul”, cînd și-au dat seama că ne merge jocul și că am putea chiar să-i înfrîngem. Strîngeam din dinți și jucam. Nu mai simțeam loviturile, ghionturile, pumnii primiți din senin. Priveam spre ceilalți băieți. Jucau drăcește, sudoarea le șiroia pe fețe, cădeau, se ridicau, pasau, trăgeau necrutător și după fie-

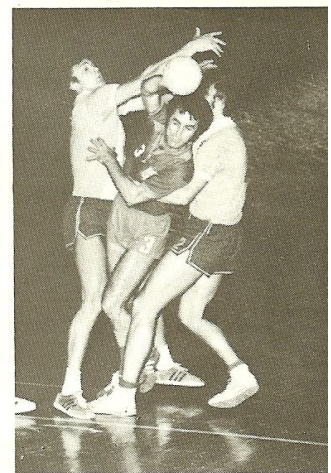

Știm, simțeam chiar, că sînt bine pregătita, că voi prinde săritura ce-mi poate aduce o medalie olimpică. Acum, cînd clipa aceea este ceva mai departe, pot spune că, în sport, momentele cele mai dificile nu sînt cele din timpul desfășurării probei, cît mai ales cele ce anticipează startul. Cred că atunci, în clipa de pregătire, am suportat o uzură nervoasă și fizică mai mare decît alergarea și săritura propriu-zisă care au urmat. Acolo, pe pistă, a fost numai explozia, materializarea întregii mele pregătiri fizice. A fost săritura vieții mele, a muncii mele. Abia după apariția pe tabela electronică a cifrei 6,82 m «nou record olimpic și mondial» am avut un moment de ameteală. Atînsesem piscul pe care-l visasem. Deși ochii îmi erau înlăcrimați, auzeam acolo, pe podium, acordurile înmulți patriei mele, iar în mină aveam crenguța de măslîn culeasă de undeva de pe lîngă Olimpia. Era un vis împlinit pentru care merită să muncești și o viață”.

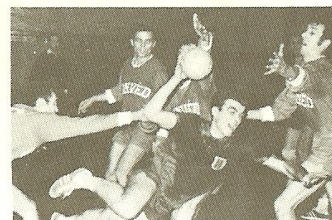

existat adversar inabordabil, teren cu care nu s-a acomodat, racheta de nefolosit. A fost și va rămîne unic. În fața lui au pătît și adversarii cei mai tenace, unii paralizați de frumusețea jocului său, alții insensibili la așa ceva dar și incapabili să răspundă: Rațiunea de a fi a lui Năstase a fost frumusețea jocului. În duelul cu impecabilele mașini de tenis ale diferitelor epoci, el – romanticul, el – iremediabilul vizitor de frumuseți născute în unghieri și zvicniri insolite a impus un stil. A fost un campion față de care statisticele s-au dovedit a fi prea reci pentru a-l îngloba iar arbitrii prea țepeni în locurile de unde

tuși, un timp, Gațu a rezistat în acest duel inegal, dar n-a fost sprijinit. Cu responsabili nu au schimbat sistemul neînțelegînd că un alt Cristian Gațu n mai poate să apară atît de curînd. A fost o floare rară. Cu cît era mai încoșat, cu atît combina mai bine, cu cît erau spațiile mai mici, cu atît găsea soluții mai surprinzătoare. „Steaua a fost culmea vieții mele sportive. O culm pe care am cucerit-o cu greu. Am venit la acest club și am găsit o echipă cu multe valori, cu jucători de mare calitate. Din prima zi am fost convins că să trebuiască să lupt pentru a fi și eu cineva, pentru a ajunge și eu un nume în handbal. Așa a și fost. Țin minte c treceam prin curtea clubului și mă uitam tu cum jînd la vedete. Astăzi simt că după mine se uită „bobocii” veniți la Steaua. Esențial pentru mine este faptul că la clubul Steaua m-am format cu om, ca cetățean. Foarte important a fost, de asemenea, faptul că am găsit la Steaua mediul sufletesc al unui adevărat cămin. Și am aflat aici oameni minunați, caractere puternice care au avut asupra mea o înfrîurire, zic eu, dintre cele mai fericite. O asemenea școală ce îți tâțenească și sportivă și-ar dori-o mulți tineri de la noi”. Cristian Gațu a trăit gloria sportivă în plenitudinea ei și s retras cu fruntea sus, țînînd la reputația pe care și-a construit-o cu greu, în mulți ani de muncă tenace.

STELELE STELEI SUB TRICOLOR

1967 a fost anul începutului de drum al celui mai valoros jucător român de tenis – ILIE NĂSTASE, cel care ani de zile a purtat

Prin clubul care reprezintă pe militarii armatei române au trecut și vor trece numeroși tineri sănătoși, inteligenți, viguroși. Dintre ei vor apărea noi campioni ai gestului sportiv. Dar Steaua nu este numai o „uzină de campioni”. Aici sînt educați și formați în primul rînd oameni folositori societății, țării lor. Pașind în al cincilea deceniu de activitate, toți activiștii Clubului Steaua își îndreaptă atenția spre munca de educație, spre cultivarea celor mai frumoase trăsături de caracter, pentru că astfel ste liștii vor cunoaște noi satisfacții pe terenul de sport, chiar dacă conform legilor sportului, victoria nu le va suride întotdeauna. Unii cred că sportul înseamnă, înainte de orice, victoria cu orice preț a unei competiții sportive. E bine însă să reamintim tuturor sportivilor că, în primul rînd, așteptăm de la ei cît mai numeroase exemple de dăruire totală, de dragoste și pasiune pentru ce fac. de spirit de echipă și de club, în ultimă analiză de

DOUĂ CUVINTE PENTRU
MAREA ISTORIE A FOTBALULUI

Sevilla — 1986.
Monte Carlo — 1987.
...Două faimoase „borne” indicatoare în marea istorie a fotbalului european.

Cit va fi fotbal pe lumea aceasta, iubitorii lui vor evoca — cu siguranță — cele două faimoase isprăvi ale celei mai mari echipe de club din țara noastră.

Gravate în marmura amintirilor sportive, se vor citi două cuvinte:

Stea — ROMÂNIA.

Două cuvinte pentru istoria fotbalului.

Pentru marea istorie a fotbalului.

O istorie scrisă azi și cu contribuția prestigioasă a unei echipe venite din țara Carpaților, a Dunării și a Miorîței.

O istorie al cărei „segment românesc” îl citim cu sufletul plin de mândrie și de o mare satisfacție.

Cele două — senzaționale — victorii parcă le-am trăit mai ieri. Emoțiile lor copleșitoare ne cuprind și azi. E destul să închidem o clipă ochii... Și să privim imaginile de vis trăit — de două ori — aievea...

Ce a fost la Sevilla? Ce a fost la Monte Carlo? Nu a mai fost niciodată!

Nu a mai fost niciodată în vreo finală a Cupei Campionilor Europeni, nu a mai fost niciodată în vreun meci din cupele europene. Și nici nu știm dacă va mai fi...

La Sevilla — sub privirile unui stadion arhiplin, în care zeci de mii

de oameni priveau stupefiați, ca și sub privirile a milioane de telespectatori din întreaga lume, care se uitau la micul ecran și nu le venea să creadă ceea ce văd — s-a produs, între altele, „miracolul Duckadam” (așa l-au numit comentatorii străini), care venea să-i pună semnătura după un joc de înaltă factură al Stelei.

Cum a fost la Monte Carlo?

Oricum am lua-o, a fost mai simplu.

După un început impresionant al puternicei campioane sovietice Dinamo Kiev, Steaua a echilibrat progresiv în trecerea, a înscris un gol antologic prin Hagi, iar în repriza a doua și-a dominat autoritar adversara, câștigând pe deplin meritat Supercupa Europei.

Sevilla — 1986 și Monte Carlo — 1987, două premiere românești în fotbalul internațional, două momente de vîrf de referință, care au făcut o strălucită propagandă fotbalului nostru în întreaga lume.

CREIER DE JOC
ȘI NU NUMAI ATÎT

Specialiștii străini au fost unanimi în a recunoaște adeseori că „Stea este un mecanism care funcționează impecabil”, după cum au subliniat în repetate rînduri ideea că „creierul” acestui mecanism, creierul de joc, este mijlocul Bolóni.

Prezent de regulă în toate fazele fierbinți ale jocului, dublind un fundăș depășit de un atacant advers sau „venind din urmă” irezistibil pentru a șuta imparabil la poarta partenerului de întrecere, Ladislau Bolóni este cu siguranță unul dintre cei mai inteligenți

PRIVIND
- de jos -
STEAUA

Despre STEAUA s-a scris mult, foarte mult.
Despre STEAUA se scrie și astăzi mult și avem toate motivele să credem că se va scrie și pe viitor mult.
De ce?
Pentru că este o ECHIPĂ MARE (cea mai mare din fotbalul românesc), care s-a urcat sus, foarte sus pe... cerul marilor performanțe internaționale, de unde — de parte de a ne da sentimentul că și-a spus ultimul cuvînt — ne dă numeroase semne că-și va continua excepționala-i ascensiune.

jucători ai lumii, posedînd o excepțională „înțelegere a fotbalului”, pusă permanent în slujba echipei.

Dintr-o caracterizare care ar cuprinde cu siguranță analiza multor calități remarcabile ale mijlocușului stelist, alegem o concluzie pe care am auzit-o rostită de numeroși iubitori ai fotbalului nostru: „alături de Bolóni, cu el în teren, toți coechipierii săi evoluează mai bine decît atunci cînd lipsește din teren „doctorul”.

MARIUS, CEL MAI VESTIT...
LĂCĂTUȘ DIN FOTBALUL EUROPEAN

A apărut ca o explozie!

Excepțional de dinamic, de impetuos, de curajos, Marius Lăcătuș și-a câștigat prin mare luptă locul frunții între aripile fotbalului european.

Fără să se teamă de nimeni și de nimic, Lăcătuș a spart cele mai tari și mai complicate... lacăte ale apărărilor adverse, „batîndu-se” exemplar, deseori și cu cite doi-trei adversari deodată.

Nărăvaș ca un minz sălbatic, Lăcătuș este foarte bine prins de acea „definiție” care-l soco-

tește „sinteza atacului cu orice preț”.

Rămîne fără indoială unul din marile atu-uri ale Stelei și ale echipei naționale, reprezentînd adeseori pericolul nr. 1 pentru formația adversă, un pericol pe care antrenorii străini îl studiază de regulă îndelung și tot de regulă... insuficient, pentru că Marius găsește de obicei un alt centru cojocul fiecărei tactici construite împotriva lui.

Foarte tînar fiind, așteptăm de la Lăcătuș o carieră de excepție.

O IMAGINE-SIMBOL DE NEUITAT

...S-a întîmplat în meciul cu Anderlecht (scor: 3-0), de la București, din Cupa Campionilor Europeni.

Virful de atac Pițurcă, om de gol care în zi fastă înscrie oricărei echipe, din aproape orice poziție, și-a îndeplinit misiunea după o

spre favoritul său; îmbrășiindu-l „prin aște” pe golterul stelist.

A fost o fază de mare frumusețe, de mare căldură.

Fotbalistul și copilul îmbrășișai prin plasa porții adverse.

O adevărată fază-simbol.

fază de mare efect, prăbușindu-se în plasa în care, cu citeva fracțiuni de secundă înainte, reușise să introducă balonul. În acele clipe, un puști, un băiat de mingi, a sarit — din spatele porții —

În acele momente, toți iubitorii fotbalului românesc (adeseori oameni mari cu suflet de copil) l-ar fi îmbrășișat cu aceeași dragoste pe atacantul stelist. Pentru că merita!

STEA ESTE, STEA SĂ FIE

Nu o spunem noi, au spus-o și o spun străinii: „Stea București este o adevărată stea a fotbalului european!”

Începînd cu căpitanul echipei, Tudorel Stoica, exemplar în dăruirea sa fără limite, continuînd cu excepționala pereche de stoperi Bumbescu-Belodedici, cu Iovan, Bărbulescu, Hagi, Bolóni, Pițurcă, Lăcătuș, Știngaicu, Steaua este azi o adevărată constelație de stele...

O adevărată stea a fotbalului românesc și internațional.

Ce-i dorim noi Stelei? Să rămîna ceea ce este, o STEA!

O stea care să strălucească din plin, cit mai luminos, cit mai mult, pe cerul fotbalului mondial!

■ MARIUS POPESCU

La peluză

O generație neconformistă:

DINAMO KIEV
STEAUA BUCUREȘTI
F.C. PORTO

Poate părea extravagant ce spun, dar mie, dintre toate fostele glorii europene, nu mi-a plăcut decît Ajax, o grupare sportivă cu un fotbal total, avînd distincție, rigoare și fantezie în același timp. Școlile moderne de fotbal au subordonat spectacolul sportiv indicatorilor industriali ai eficienței și l-au eliberat de sub autoritatea tutelară a exigențelor frumosului. Limbajul fotbalului a consemnat sciizunea în termenii „joc realist” și „joc romantic”. Gustul estetic a virat și el către satisfacțiile mașiniste: „mașina de fotbal italian”, „mașina de fotbal german” și așa

rea unei conotații de inadaptabilitate la o realitate crudă. În Mexic, fotbalul romantic de tipul brazilian, danez și sovietic a eșuat în fața realismului argentinian, german, belgian... Și inimile multora dintre noi s-au zbatut panicate: Fotbalul — încotro?

Victoriile au fost programate pe calculatoare care au fost puse să indice lungimea fibrei musculare necesare efortului maxim, capacitatea pulmonară optimă și substanțele chimice de întreținere și refacere. Au apărut și teoreticienii fatalității înțelese: fotbalul modern este un alt fel de fotbal. Numele echipelor au fost înlocuite cu numele antrenorilor: „echipa lui Herera, a lui Bearzot...”

Calea părea a fi fără întoarcere. N-au lipsit, desigur, nici dizidenții, frumosiși răzvrătiți împotriva automatizării. Am cunoscut cițiva: Dinamo Minsk, Zeleznicar, Videoton, echipele naționale ale Franței și Danemarcei. Apoi, Dinamo Kiev și echipa Uniunii Sovietice. La noi, Universitatea Craiova. Lumea a tresărit. Unul din băieții mei, cel mare, și-a abandonat slăbiciunea copilăriei, cultul pentru un Bayern München întruchipînd precizia și estetica jucătorilor mecanice, și a trecut cu purcel și cățel în tabara

Porto. A ris, cum rid adolescenții, siguri pe ei, cînd la 1-0 pentru germani l-am propus un pariu în care eu mergeam cu portughezii. Pentru ca, spre finalul meciului, să recunoască deschis că într-adevăr este „o chestie extraordinară”.

Victoria unui outsider în cea mai importantă finală continentală, F.C.Porto, în întrecerea cu unul din magnații fotbalului, Bayern München, după ce cu un an înainte un alt outsider, Steaua București, deschide seria „surprizelor”, ridică în mod fericit întrebarea dacă în realitate nu avem a face cu apariția și dezvoltarea unui fenomen nou în fotbalul continental. Oameni de bine și frumos au remarcat, după Sevilla și Monte Carlo, că victoriile Stelei sînt izbînda unor virtuți trecute cărora campioana României le-a conferit noi străluciri, fair-play, spîrîrit ofensiv, viteză, fantezie, eleganță. După un an, o altă echipă latină, F.C. Porto, învinge cu aceleași mijloace și arme. Ciudat, la atît de puțînă vreme după ce finala din Mexico dintre Argentina și R.F. Germania consfințea supremația absolută a fotbalului computerizat, redus la ex-

■ NICOLAE CRISTACHE

STEAUA

anul 2050, tribunele vor fi insuficiente pentru spectatori din Monaco. Instalațiile reprezintă și ele mici recorduri în materie prin modernism și linie a construcției. Pe această frumoasă arenă vom urmări, mine, finala Supercupei.

Și finala a justificat toate așteptările. A justificat preluarea ei de zeci de posturi de radio și televiziune, a justificat și dorința exprimată, în ajun, de Jacques Georges, președintele U.E.F.A.: „Am vrea ca, după atât de tristele episoade ale sezonului 1985, să avem deplină satisfacție cu toate finalele sezonului 1987, după ce 1986 a reprezentat o primă reabilitare a spiritului de sportivitate. Iar contribuția protagonistelor Supercupei s-a arătat considerabilă. Atât Steaua cât și Dinamo Kiev s-au comportat de o manieră ireproșabilă în carierele lor atât de reușite pe scena cupelor continentale”.

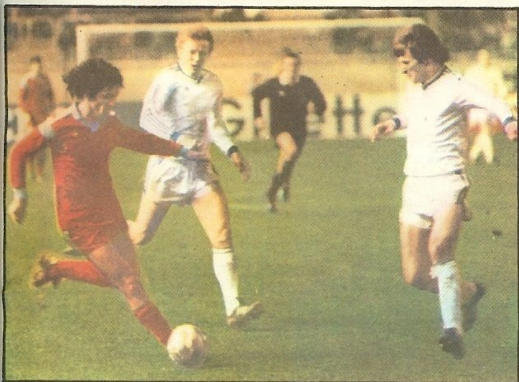
Tribuna principală a găzduit nu numai zeci și zeci de comentatori de presă, radio și televiziune din Europa și din alte continente, dar și numeroși specialiști. Antrenori francezi și din afara Franței, întregul grup de jucători de la A.S. Monaco, italianul Giovanni Trapattoni, antrenorul lui Internazionale, vest-germanul Briegel, care joacă la Sampdoria, directorul tehnic francez Georges Boulogne. Un raid făcut la terminarea finalei ducea la o singură concluzie: s-a disputat unul dintre cele mai

spectaculoase meciuri de vîrf ale întrecerilor continentale în care realizările tehnico-spectaculare s-au situat la un ridicat nivel, după cum excelentă a fost și starea de spirit, comportarea cavalierească a ambelor finaliste!

Steaua a încheiat cu o victorie de mare răsunet seria ei de trei finale pe stadioanele din Sevilla, Tokio și Monte Carlo. Dinamo Kiev, partener prestigios de joc, a recunoscut justetea succesului campioanei noastre prin glasul antrenorului Lobanovski, la puține minute după ce răsunase fluierul final al italianului Agnolin. Ziariștii, care se înghesuiau în sala presei, au subliniat, prin întrebările lor, meritul lui Anghel Iordănescu, „bombardierul” cu interpelări privind modul cum a pregătit pe „roș-albaștri” pentru marea finală. Da, Steaua a scris una dintre cele mai frumoase pagini ale fotbalului românesc pe stadionul din Monte Carlo. Ea a câpătat o bine meritată recompensă morală după nedreapta înfrîngere de la Tokio. O așteptăm din nou în arena marilor performanțe. La orizont, o nouă ediție a Cupei Campionilor Europeni o așteaptă și nutrim speranțe justificate că echipa de club care a realizat succesele cele mai strălucitoare ale fotbalului nostru va reinoda șirul marilor sale victorii.

■ CORNEL POPESCU

Monte Carlo, 24 februarie 1987, Steaua așteaptă cu încredere finala

Atacă furibund Lăcătuș! Apărarea lui Dinamo Kiev este în alertă

Bumbescu sau siguranța defensivă stălește

ULTIMA ORĂ

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

PRIMUL TUR

STEAUA BUCUREȘTI

M.T.K. BUDAPEȘTA

Tragerea la sorți în cupele europene la fotbal, desfășurată la Hotelul Intercontinental din Geneva, a decis ca, în Cupa Campionilor Europeni, campioana noastră Steaua București să întâlnească pe campioana Ungariei, M.T.K. Budapesta. Formația antrenată de reputatul tehnician Jozsef Verebes a câștigat campionatul acumulînd 43 de puncte din 30 de jocuri, cu un golaveraj de 52-24.

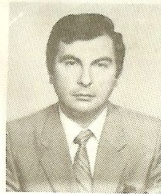
„Cartea de vizită” a oaspeților noștri este una dintre cele mai renumite din fotbalul ungar: 19 victorii în campionat și 10 în Cupă. Formație solidă, cu jucători teh-

nici, M.T.K. Budapesta are în alcătuire cîțiva internaționali A: Hires, Kekesi, Bogнар, Boda. Echipa are un stadion cu o capacitate de 20000 de locuri. Reprezentanta unui fotbal cu tradiție (clubul M.T.K. a fost înființat în 1888), formația budapestană prezintă următorul „11” de bază: Gaspar — Huszarik, Hires, Lörinç, Kovacs — Kekesi, Turner, Bogнар, Turtoczky — Boda, Szeibert.

Cele două partide se vor desfășura la 16 septembrie la București, returul va avea loc la 30 septembrie la Budapesta.

ION BÎRĂ

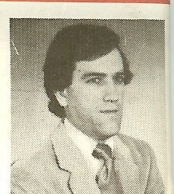
IOAN ILIESCU

LIVIU STĂNESCU

HERDT CORNEL

LAURENȚIU CHIRICĂ

ION BÎRĂ face parte din categoria suporterilor „de-o viață” cum se obișnuiește să se spună în rîndul acestor oameni pentru care dragostea pentru o echipă îi duce în arena pe arșița, ninsoare sau ploie.

Pentru mine Steaua reprezintă chintesența pasiunilor. Îmi reamintesc momentele cînd, tînrar fiind, am trait marea victorie de pe stadionul 23 August a C.C.A.-ului în fața lui Lutton Town. Cred că dacă pe atunci ar fi existat video, meciul acela ar fi stat astăzi în toate marile videoteci sportive. Am mai trait apoi cîțiva ani de căutări, de o nouă formulă, ceea ce pentru un supporter, înseamnă și puterea de a... suporta ironiile celorlalți. Vedeți, noi suporterii, chiar dacă în intimitatea noastră avem imaginea exactă a valorii — la un moment dat — a echipei favorite, în dialogurile cu ceilalți găsesc o mie de argumente pentru a justifica o... eclipsă de formă. Viața în tribune, și mai ales în tribunele stadionului Steaua, este superbă. În mijlocul sporturilor, în mijlocul luptei pentru un punct sau două, te simți mereu tînar.

Atunci cînd vorbește despre sportivii de la Steaua, Ioan Iliescu, tehnician în cadrul Centralei PECO, are o nedismulată bucurie în glas. Ca membru în conducerea secției de handbal este, firește, mai apropiat de jucătorii pregătiți de Radu Voina și Ștefan Birtalan, dar pasiunea pentru sport și atașamentul față de roș-albaștrii îl „așază” cu statornicie și în tribunele stadionului din Ghencea, fiind nelipsit de la partidele disputate de supercampionii Europei. Suporter statornic, Ioan Iliescu dă dovadă și de un laudabil spirit de fair-play respectîndu-i în șala măsură pe favoriți și adversari. Cînd steliștii au revenit victorioși de la Monte Carlo l-am întilnit, purtînd un buchet mare de flori, pe aeroportul Otopeni, prilej de a-l ruga să argumenteze „legătura” sufletească față de Steaua. „Intotdeauna m-au încîntat evoluțiile sportivilor militari fie că ei s-au numit Gașu, Berceanu, Iordănescu sau Ion Corneliu. Sportul are o frumusețe aparte și ai noștri (steliștii mei de bucurie și de vis) au pus-o în evidență reușind, nu de puține ori, performanțe excepționale. Steaua este, așadar, un nume drag pe care îl rostesc mereu cu respect și demnitate”

Inginerul Liviu Stănescu, șef de centru IDEB, este, cum îi place să spună, stelist de „24 de carate”, capabil să „refacă” meciuri celebre ale echipei de fotbal dar și evoluții de excepție ale handbaliștilor, baschetbaliștilor sau rugbiștilor. „Adeziunea” sa pentru roș-albaștrii este întărită și de faptul că locul său de muncă să află în cartierul Drumul Taberei care a devenit, după propria-i marturisire, „punct de referință pe harta fotbalului european”. Elegant, sobru, afișînd o mină optimistă, el poartă mereu la reverul hainei o insignă a clubului militar. Semn al statorniciei pasiunii și, în același timp, respect pentru sportivii preferați care i-au adus mari bucurii. Întrebat de ce ține cu Steaua el a răspuns fără ezitare: „Îmi place tot ce este frumos iar Steaua reprezintă frumusețea sportului, purtătorii ecusonului său făcînd o excelentă propagandă mișcării și reușind nu de puține ori să atingă cote valorice greu previzibile, cum este cazul fotbalistilor, cărora le aduc, pe aceasta cale, mulțumiriile mele pentru nopțile de vis de la Sevilla și Monte Carlo”

La o recentă întîlnire a sportivilor de la Steaua cu publicul, organizată în orașul de pe Bega, Herdt Cornel, șef de secție la întreprinderea de încălțăminte „Banatul” din Timișoara, a avut ocazia să se afle pentru cîteva ceasuri în mijlocul favoriților, trîind clipe de mare bucurie. Este un infocat „stelist de provincie” și cînd treburile îi poartă prin București trece să respire aer de fotbal european acolo unde s-au înclinat multe valori ale jocului cu balonul rotund de pe batinul continent. „Merg pe stadionul din Ghencea cu emoția participării la un adevărat spectacol” — ne spunea el. Lucrul acesta este „parafat” de rabdarea cu care timișoreanul a adunat de-a lungul anilor tot ce s-a scris despre roș-albaștrii. Cîteva caiete studențesci constituie „biblioteca mea sentimentală”. Un loc aparte îl ocupa, firește, izbinzile de la Sevilla și Monte Carlo cărora Herdt Cornel dorește să le adauge momente de vîrf ale steliștilor. În numele celor pe care îi lubeste și-i încurajează îi trimitem un gînd curat, ca o fentă a lui Lacuțu!

Fost sportiv de performanță (a practicat cu bune rezultate atletismul), Laurențiu Chirică, tehnician la I.D.R.M.A.I., este un mare iubitor al fotbalului și în mod deosebit al Stelei pe care a însoțit-o cu inima în drumul european încheiat în triumf. Statornic în pasiunea sa, el este prezent la fiecare meci al steliștilor, mai mult chiar, se „înrolează” în galeria care îi încurajează frenetic și sportiv pe supercampioni. Este, cum îi place să spună, un „suporter trup și suflet”, obiectiv și fără patimă. — Care sînt obiectivele sportive ale unui prieten al Stelei? — Menținerea în elita fotbalului european și, de ce nu?, cîștigarea Cupei Intercontinentale, care a fost „deturnată” din drumul ei, firește, spre Ghencea. Cam îndrăznește planurile tribunei, dar noi avem toată încrederea în vitezeții și nu vom înceta să-i susținem spre o nouă performanță de rasnet. Hai Steaua! Mult succes, Steaua!

CALEIDOSCOP

CALEIDOSCOP

CALEIDOSCOP

CALEIDOSCOP

Apare publicația „Sportul”

La 1 februarie 1880, apare la București prima publicație „Sportul”. Inițiativa fondării bilunarului „Sportul” de la sfîrșitul secolului

pe frontispiciul publicației, dispuși în centrul cîmpului de întrecere al unui hipodrom (probabil cel de pe vremuri, de la Floreasca). Cei doi fondatori și proprietari ai publicației erau și redactorii ei, director fiind menționat doar C. Blaramberg, proprietar al hergheliei de la Pașcani, pe care o întîlnește în anul 1870.

C. Blaramberg a fost participant la revoluția de la 1848 din Țara Românească, colonel, apoi general și ministru de justiție.

Publicația „Sportul” menționa diverse discipline moderne, pe care le înregistra astfel: „cursurile de cai, exercițiile corpului, manegiuul, crescerea și dresarea cailor, canotajul, vînașoarea, bil-leardul, patinajul, gimnastica”.

Titlul „Sportul” a mai fost purtat, de-a lungul timpului, de alte 7 publicații, în anii 1901, 1906, 1908, 1909 (la Pitești), 1921 (la Cluj), 1922, 1924-1925, înainte de a deveni, din 1967, numele consacrat al cotidianului sportului românesc. Să mai subliniem și faptul că, începînd din 1880, presa românească a cunoscut peste 60 de publicații cu caracter sportiv

trecut — care purta, într-o fericită coincidență, exact numele pe care și l-a ales cotidianul sportului românesc de astăzi — o aparținut lui Al. Galesescu și lui Constantin Blaramberg, doi pasionați susținători ai curselor de cai. De altfel, jocheul și calul apar chiar

Regulament

În 1863, domnitorul Cuza aprobă „Regulamentul educației fizice pentru mătă”, în urma stăruinței generalului Florescu, ministrul armatei, influențat în mare măsură de Gh. Moceanu. În urma acestei hotărîri, școlile litare din Iași, Craiova și Școala de ofițeri din București au fost înze-

„Două lupte interesante”

În „Viața sportivă” (București, anul I, nr. 1 din 1 noiembrie 1919) sub titlul „Două lupte interesante”, apar cronici de fotbal, din care menționăm: „Duminică, 12 octombrie, s-au disputat pe terenurile Federației două match-uri de fotbal.”

Cel dintîi, arbitrat de Lt. Al. Săvulescu, a avut loc între echipa orașului Brașov și o echipă de selecție formată din cei mai buni jucători ai cluburilor Tricolorul, Venus și Colțea”, jocul s-a încheiat 4—1 pentru București. Echipa Bucureștilor a fost alcătuită astfel: „portar, Pavel; bec, Nae Secăreanu și Titi Ostrovanu; halfi, Frunze, Vasiliu și Reclu; înaintași, Sopoteanu (Pîșta), Diniță Georgescu, Mitty Niculescu (capitanul), Ion Niculescu și Tică Georgescu”. În continuare se menționează: „Al doilea match s-a debîtat între echipa școlii militare de educație fizică și o echipă a clubului Tricolor. Jocul a fost arbitrat de Lt. Minca, vechiul sportsman, care a venit de la Tâncuți în acest scop. Matchul s-a terminat cu 3—1 în favoarea echipei Tricolor.”

Înaintaș linia a II-a — George Vraca

În 1919, echipa reprezentativă de rugby a României participă la jocurile Internaționale de la Paris, întîlnind echipele S.U.A. și Franței. România, deși

învinge, își face debutul internațional, primind „botezul locului”. A aliniat următoarea formație, pe care o transcriem cu grafica apărută în „Anuarul din 1926”: Fundași: Lt. Aurel Drăghici; 3/4: Lt. Bențea, N. Maresco, I. Iconom, V. Brabetezanu

În 1924, tot la Paris, hipa României obține, la prima ei prezență în arena mpică, medalie de bronz, și a fost învinsă de anșa și S.U.A.

VELO...

„Bicicleta. Prima revistă velocipedică în România”, apare la București, la 1 noiembrie 1893, popularizînd numele „bărbaților mai cunoscuți”, ai capitalei” care puteau fi întilniți frecvent „pe două roți”. dr. Urechia, generalul Florescu, avocatul Darascu, poetul Vlahuța, scriitorul Delavrancea ș.a. De asemenea, presa anului 1895 semnalează că scriitorii Alexandru Vlahuța, Barbu Ștefănescu-Delavrancea, Alexandru Macedonski și Constantin Cantilii „sînt văzuți deseori preumbîndu-li se cu bicicletele (nu li se mai spunea velocipede, n.n.) pe Calea Victoriei”.

VELOCIPEDUL ROMÂN
PROGAMA MUL
Alergări Naționale

În fotografii, unul din primii cicliști români în 1893, precum și un amonț pentru organizarea în 14 septembrie 1896 a velodromului

1/2: Mircea Iconomu (câp.), Jean Husșar (d) Înaintași: linia I: Schemettau, M. Vidrașcu (t), Simion Linia II: Caracostea, Vraca Linia III: H. Manu, R. Polzu, Crătu-nescu.

În cel de-al doilea meci, contra Franței, se operează doar mici schimbări. Întră Lt. Gh. Ticleanu — fundași: G. Tănăsescu — mijlocul la deschi-dere, C. Dragomirescu și Sorin Mi-chailescu în linia I, iar ceilalți își schimbă doar posturile, căci efectivul era redus. Oricum, titular în ambele formații, pe post de înaintaș linia a II-a, marele actor de mai tirziu George Vraca

„Acest centru de instruire și pregătire a celor mai tineri fotbalști este o veritabilă academie de fotbal juvenil (se înțelege că păstrăm, desigur, proporția în cele ce afirmăm), pentru că rareori se pot întâlni atât de mulți copii aspiranți la gloria gazonului, atât de mulți antrenori care se ocupă de instruirea lor. I-am văzut la lucru de două ori, în zile obișnuite, și nu în deșine de pregătire organizate «pentru oaspeți». Vă felicit!» Acestea sînt păreri exprimate cu ani în urmă de conducătorul unei echipe de juniori olandeze cu ocazia unui turneu în țara noastră.

Centrul de juniori și copii al clubului Steaua a luat naștere în 1964, o dată cu înființarea primelor 13 unități fotbalistice de acest fel, printr-o hotărîre a F.R. Fotbal. Atunci forul de specialitate a luat măsura ca fiecare club sau asociație care are mai mult de 100 de juniori și copii să înființeze propriul său centru de instruire și antrenament pentru creșterea unor jucători cît mai valoroși de care a avut și are nevoie fotbalul nostru.

Dar mai înainte, prin strădania antrenorilor Cornel Drăgușin și Romeo Catană, pe lângă marea echipă de seniori a C.C.A. au funcționat mai multe formații de juniori și copii, adevărate pepinire în care au crescut vîrstare tînere și sănătoase pentru C.C.A. și pentru fotbalul românesc. Vom aminti trei nume ale copiilor de atunci: Gheorghe Stăicu, Augustin Deleanu și Teofil Codreanu. Toți aceștia au devenit jucători internaționali (nu sînt singurii, desigur!). De-a lungul anilor, la Steaua și-au făcut ucenicia și au crescut ca fotbalști de frunte sute și sute de jucători care, fie că au completat locul primei echipe, fie că au întărit mai toate echipele din cele trei eșaloane ale fotbalului nostru. Cum este perfect adevărat că, din necesități de performanță, la Steaua s-au întîlnit jucători din aproape toate echipele divizionare A, tot așa de adevărat este că nu există grupări din primul eșalon al fotbalului românesc care să nu fi avut în rândurile lor măcar unul crescut la Steaua! (Unele au avut chiar mai mulți, ca de pildă Sportul studențesc, cu Mitică Manea, Paul Cazan, Ion Munteanu II, Octavian Ionescu,

ȘI EI SÎNT...VITEZIȘTI

Tudorel Cristea; sau Rapid care i-a folosit în ultimii ani pe Sameș, Agiu, Fotache, Ștefan Popa, Ion Ion).

Din marea număr de fotbalști care și-au început activitatea la centrele de juniori și copii (Steaua-Ghencea și Steaua-23 August) și s-au afirmat apoi puternic pe scena fotbalistică românească amintim pe foștii jucători Anghel Iordănescu, Costică Ștefănescu,

care au fost înaintea lor, au avut marea șansă de a fi instruiți de antrenori de o mare competență și pedagogi de înaltă ținută cum sînt Gheorghe Stănculescu, Jean Lăpușeanu, Colea Vilcov, Romeo Catană, Cornel Drăgușin, Ion Bălănescu, Ilie Savu, Ștefan Onisie, Ion Voinescu, Emeric Jenei, Victor Dumitrescu, Alexandru Apolzan, Vasile Zavoda II, Costică Toma, Nicolae Drăgan,

Sub bagheta lui Teodor Anghelini, tinerii din imagine au pornit pe drumul consacării

Gigi Tătaru, Octavian Ionescu, apoi actualii fotbalști Ștefan Sameș, Gheorghe Muțescu, Sebastian Iovănescu, Ion Ion, Vasile Aelenei, Paul Cazan, Ion Munteanu II, Eremia Șumulanșchi, Cornel Vlad, Dumitru Manea, Mario Agiu, Adrian Florea, Daniel Minea, Constantin Eftimescu, Tudorel Cristea, Dan Petrescu, Nicolae Soare, Leontin Stanciu, Gheorghe Greaca, Adrian Ionescu și mulți, mulți alții. Toți aceștia, ca și cei

Gheorghe Constantin, Nicolae Tătaru, Radu Troi, Bujor Halmăgeanu și alții. Aceștia au pus întreaga lor pasiune în slujba descoperirii și formării unor buni jucători de fotbal care să îmbogățească tradițiile sportive ale clubului Steaua și să contribuie cît mai substanțial la propășirea fotbalului românesc.

În prezent, antrenorii Nicolae Pantea, Ludovic Sătmăreanu, Carol Creinicănu, Vasile Negrea, Carol Haidu, Te-

odor Anghelini și Petre Mihai Iurează cu 317 copii și juniori, născuți între anii 1970 și 1978. Aceștia se împart în 10 grupe cu următoarele efective: 30 (în lotul de tineret-speranțe), 23 (în lotul juniorilor republicani), 26 (născuți în 1970), 35 (1971), 32 (1972), 24 (1973), 26 (1974), 30 (1975), 28 (1976), 28 (1977), 35 (1978). Aceștia li se adaugă circa 100 de copii aflați într-o perioadă de testare în vederea selecționării celor mai talentați dintre ei, dar încă nelegitimați. Unii dintre cei din grupele enumerate au toate șansele să se afirme încă de pe acum în sportul preferat. Antrenorii centrului își pun mari speranțe în portarii Ștefan Niculoff și Adrian Ene, în fundașii centrali Virgil Bodea, Iulian Stanciu și Marian Ionăță, în mijlocașii Ilie Dumitrescu, Daniel Enache, Mugurel Bucur, Ilian Minea (fratele jucătorului de la F.C. Olt), în virfurile de atac Marian Ivan, Nicușor Stanciu, Florin Colea, Rodrigo Mușat și Adrian Smarandache (fiul fostului jucător stelist).

La Steaua, acești fotbalști în devenire deprind regulile și subtilitățile sportului preferat, învață să îndrăgească și să respecte munca lor și a altora, să aibă totdeauna o comportare civilizată și demnă în orice împrejurare s-ar afla. Alături de familie și de școală, copiii și juniorii centrului sînt sistematic controlați la școală sau la locul lor de muncă, iar abaterile de orice fel, de lăsară la învățătură sînt pedepsite cu oprirea de a mai participa la antrenamente și competiții sau, în cazurile mai grave, cu excluderea din centru. Urmind pilda unor mari personalități sportive de la Steaua care, prin activitatea și performanțele lor, au adus cinstire celorlor sportive ale țării și ale clubului, ei se străduiesc să urmeze glorioasa pildă de performer a înaintașilor. Tinerilor fotbalști de la Steaua le sînt create toate condițiile pentru a se realiza pe deplin ca oameni și ca sportivi.

■ MARIN CIUPERCEANU

O generație neconformistă:

(urmare din pag. 27)

presia eficienței celei mai înalte. În Europa, Supercupa se disputa cîteva luni mai tîrziu după Mexic între două echipe de coloratură: Dinamo Kiev și Steaua București. A învins echipa mai proaspătă: Steaua. Performanța ei a fost trecută cu litere de aur în cartea de onoare a fotbalului și a devenit istorie. Semnificațiile ei abia de-acum înainte prind a rodi realitate, concretețe, atît în fotbalul românesc cît și în cel continental.

Dacă în fotbalul intern, pasiunile sînt generate nu întotdeauna de valoare, simpatiile internaționale n-au ca suport decît virtuțile spectacolului fotbalistic și, la fel ca fiul meu după finala dintre Dinamo Kiev și Atletico Madrid, după Sevilla și Monte Carlo, alte milioane de adolescenți și tineri telespectatori trebuie să-și și schimbat adevăratele de suflet la un alt fel de fotbal. Steaua a creat o nouă stare de spirit. Înfrîngerea recentă a mașinii de fotbal mîuncheneze în fața unei echipe aflate pe locul secund în campionatul portughez vădește fisura provocată de steliști în mentalitatea profesionistă a lui „joacă atît cît trebuie să ciștiți”. După Danemarca, Dinamo Kiev, echipele naționale ale Franței și Uniunii Sovietice, Steaua a lărgit pînă la ireparabilă ruptura psihică din sistemul mașinist. După ce au fost egalați, vest-germanii n-au mai găsit resursele psihice de a reveni și a juca atît cît să mai înscrie un gol, golul victoriei; echipa portugheză era moralicește dezlanțată. Precedentul a stimulat, s-a repetat. Începea criza unui sistem ce pare înfalibil. Mai bogat cu o epocă de automatizări, fotbalul european conservînd cuceririle noi, revine prin Dinamo Kiev, Steaua, F.C. Porto și alte echipe la bucuria primelor iubiri: fotbalul spectacol. Posesorii ai unei tenacități la fel de acerbe ca și în fotbalul italian sau german, jucid pe trasee la fel de studiate și cu tactici de joc tot la fel de rafinate, români, sovieticii, danezii, portughezii lasă fantezia să lucreze liberă, nestingherită. În plus, steliștii au avantajul unei acripii fără precedent în campionatul național. Longevitatea lor se afla la răsucirea dintre știința de a nu transforma cursa extraordinară în regularitate în uzură și voința de a nu deteriora destinarea în demobilizare. Longevitatea le poate conferi titlul pe care-l merită, de

UMOR

LITERELE NĂZDRĂVANE

„Adunate în tribună, literele tremurînd de emoție privesc ca prăjite traiectoria balonului buclucaș. Una mai mititică este entuziasmată de portat:

— Viteza sa de reacție ar putea fi teama unui film sportiv, plonbează fără frică în fața ghetei „haine”, atacantul advers fiind opărit cu orice preț. Imi era atît de dar de un apărător al buturilor cu ochiul (a) ger și brațe de oțel!

O cursivă adusă de spate căinează pe acești băieții care au înfruntat rafalele de ploaie, frigul și zloata, prinzînd turturele la mustăți:

— Ca un suporter vechi al gaz(d)elor, aliate în lupta pentru tricotatele de campioni, am renunțat la cealalt fierbinte de acasă... Dar, orice s-ar spune, e nevoie de un atacat central care să aibă un strat vijelios și să de „bată” cu apărărilor adverse. Altfel nu se poate să avem mereu deschisă ușa către frazele superioare ale competiției. Față de care nu putem rămîne imposibili urîndu-i echipei medalii dintr-un metan cît mai presios. Dar... să nu fim excesivi de singuri de victorie!

Toate literele în pac sînt de acord că se joacă un fotbal monden, în viteză, cu schimbări nupravăzute de ritm. Gerul jocului l-a dus tot apă rarea, care a menținut un contract strîng cu adversarul și nu a excedat în joc... bărbătesc. Oricum, nebătătoșilor noștri dragi nu le poate s(c)ăpa titlul de campioană — adaugă un gîl subțire și elegant —, iar de-i unul de nu crede, la mușii ani O aldină dolofană, care șoptesc colegele, nu duce o viață sportivă, este la unison cu decana lor, verzala, răsăfățata titlurilor.

— Mai fetelor, sînt doar atitea șproturi în care rezultatele sînt de-a dreptul impresionate. Ce ziceți de tînărul atlet care a ridicat un stadion întreg în piciorare prin eleganța sărutărilor sale în înălțime, sau de proba de simpli băieți din campionatul de canotaj. De balotul aval mîngiat de (brațele) puterice ale rugbystilor și dirijat cu mîinșterea spre buștur, stîmînd ovățile suporturilor. Întrecerile de schi fond și hitalon oferă o nune roșilor spectatori momente de neuitat. Secția de lăcărare este un punct forte al echipei noastre. La cea de popice, precizia cu care bilele nimeresc pupicele e ramarăcabilă, rivalizînd doar cu cea a cartuşelor din poligonele de TIR, unde (tirăgările) sînt în toi. Pasiunea pentru sport, cum se vede, (altrage) multe mîini, ea trebuie urmată cu credință și susținută din tot sufletul. Avem noi grijă în viitoarea companie de presă bazală, după o atît de reieșită documentare, pe un bogat sport faptic!

La altă STEAUA

De-o stea ca ea atît s-a fost dus vestea
Că steapă amintirea n-o să stea
Ci va urma mereu în steag povestea
Cum altădată nu se ducă vestea.

Dar pe cînd gîndul nostru nu rostea
Ca-n aste amintiri, cu-n simplu gest ea
S-a înălțat în zori cum dragostea
Vestea în inimi să se ducă vestea.

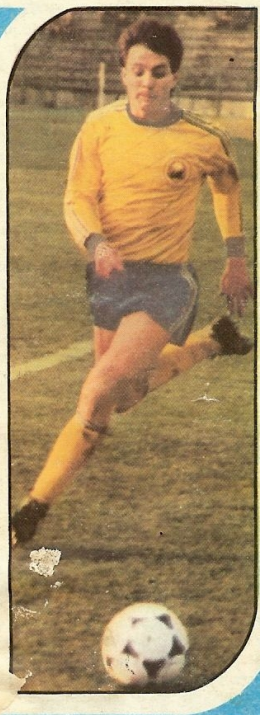
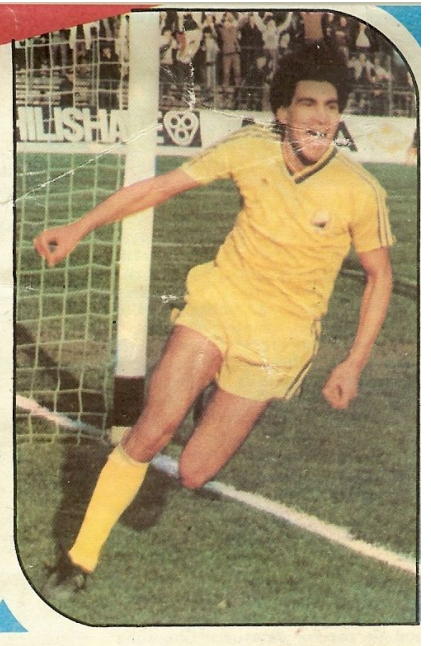
Modest ea a urcat cum urc-o stea,
Cum nu simțeau nici rîndurile-acestea
Dar cum iubirea noastră-o investea!
Hai Steaua, să continuăm povestea!

■ VASILE PEDA

Supliment sportiv ilustrat al revistei VIAȚA MILITARĂ

Fotbal STEAUA 1987 REALIZATORI

- ION JIANU (redactor șef)
- ADRIAN MIERLUȘCĂ (redactor șef adjunct)
- ȘERBAN IONESCU (redactor responsabil)
- CRISTIAN TOPESCU
- OCTAVIAN VINTILĂ (redactorii)
- CONSTANTIN DUMITRESCU (prezentare artistică)
- Ilustrații foto: Vasile Blendea, Gheorghe Chiru, Iulian Marinof, Liviu Minecan, Romeo Onodi, Ion Predoșanu, Dumitru Tănase, Virgil Ulieru

Campania de calificare la Campionatul European mai are pentru echipa noastră reprezentativă încă două „obstacole” pe care toți iubitorii fotbalului le vor depăși. Jocurile cu Albania și Austria, pregătite temelnic, ne pot aduce cele patru puncte necesare succesului. După senzaționala victorie în fața Spaniei, tricolorii trebuie să-și confirme valoarea internațională.

Foto color coperti: DUMITRU TĂRASE

ROMANIA	19:50	SPANIA
3	91 51	1
**	**	***
***	**	**
**	**	**
***	**	**
***	**	**
***	**	**
***	**	**

Siteul supporterilor
STEUA

Siteul oficial al suporterilor

www. **fcsteaua** *.ro*
site-ul stelistilor de pretutindeni

www. **aiiss** *.ro*

Asociatia Independenta a Suporterilor Stelisti